

Εισήγηση της Πολιτικής Επιτροπής στο 3ο Συνέδριο του NAP

Α. ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΒΑΡΒΑΡΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ - ΟΙ ΝΕΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Σε κάθε γωνιά του πλανήτη δίνουν και παίρνουν οι σκέψεις και οι ανησυχίες για το «που πάνε τα πράγματα». Ο φόβος διασταυρώνεται με την ελπίδα, το «δεν πάει άλλο» με το «δεν ξέρω πώς θα πάει αλλιώς»! Σε αυτή την εποχή του πανίσχυρου τρόμου και της αναγεννώμενης ελπίδας, ο καπιταλισμός, έχοντας εξαντλήσει το περιβάλλον του και έχοντας εξαντληθεί και ο ίδιος, επιζεί τρώγοντας τις ίδιες του τις σάρκες. Εντός του όμως αναπτύσσονται οι υλικοί όροι για την μετάβαση στον αμέσως επόμενο κοινωνικό σχηματισμό. Δίχως αυτή την τάση, η εκτίμηση και η πεποίθησή μας ότι «τα πράγματα μπορούν να πάνε αλλιώς» θα έμοιαζαν θεολογική προφητεία!

Αυτά γράφουμε στην εισαγωγή της Πρότασης Προγραμματικής Διακήρυξης επιχειρώντας να δώσουμε το στίγμα της εποχής μας. Και μιλώντας στις Θέσεις ειδικά για την Ελλάδα τονίζουμε ότι «είμαστε σε μια περίοδο πρωτοφανούς κοινωνικής καταστροφής, με πρώτο θύμα την εργατική τάξη κι ευρύτερα τον λαό». Αντιμέτωποι με την **κοινωνική και πολιτική αντεπανάσταση**, που εκδηλώνει ο αστικός συνασπισμός εξουσίας, για να απαντήσει στη βαθιά ιστορική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού.

Εκτιμήσαμε ότι **η δυναμική της περιόδου θα σπρώχνει αντικειμενικά είτε προς αντικαπιταλιστικές ανατρεπτικές απαντήσεις είτε προς μια επικίνδυνη αντιδραστική αναμόρφωση** του συνολικού σκηνικού. Θα διαπεράσει όλα τα πολιτικά σχέδια, θα παροξύνει τις αντιφάσεις των ενδιάμεσων τοποθετήσεων και θα επανακαθορίσει τη στρατηγική πρωτοβουλία των κινήσεων. Σήμερα, η οργή και η δυσαρέσκεια της πληττόμενης κοινωνικής πλειονότητας

δυσκολεύονται να συγκροτηθούν με όρους ανατροπής. Αλλά και η αστική τάξη δυσκολεύεται, παρά την αυταρχική θωράκιση, να συνεχίσει να ηγεμονεύει και βρίσκεται με μειωμένη δυνατότητα για κοινωνικές συμμαχίες. Με αυτή την έννοια, **η αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και της αντιδραστικής καπιταλιστικής ανασυγκρότησης για να ξεπεράσει το κεφάλαιο την κρίση του αποτελεί το πραγματικό πολιτικό διακύβευμα της περιόδου. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις μπορεί να παίξει ισχυρό ρόλο ή και να ηγεμονεύσει, στις πλατιές αγωνιστικές τάσεις δίνοντας τη δυνατότητα για είσοδο σε επαναστατικά γεγονότα.** Η αμηχανία μπροστά στη συνειδητοποίηση της ισχύος του αντιπάλου μπορεί να δώσει τη θέση της σε μια ανώτερη πολιτική και κοινωνική συγκρότηση. **Η συσπείρωση μιας ευρείας αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής πρωτοπορίας, με καθοριστικό ρόλο των δυνάμεων της νέας κομμουνιστικής προοπτικής, αποτελεί ζητούμενο σήμερα για τον κλονισμό της αστικής ηγεμονίας και κυριαρχίας.**

Το πρώτο μας καθήκον είναι να απομυστικοποιήσουμε τις αιτίες της εφιαλτικής κοινωνικής καταιγίδας, που πλήττει σήμερα την εργατική τάξη, τους εργαζόμενους, τον κόσμο που βρέθηκε στην ανεργία και στην καταστροφή, τα φτωχομεσαία στρώματα. Η αστική προπαγάνδα όταν δεν εμφανίζει την κρίση περίπου ως ακραίο φυσικό φαινόμενο, επιμένει στην ενοχοποίηση του λαού ή στην ανάδειξη των «στρεβλώσεων» της ελληνικής κοινωνίας που πρέπει να «μεταρρυθμιστεί». Άλλες απόψεις σημαδεύουν την Μέρκελ και τους μερκελιστές, τους κακούς που διοικούν μια Ευρωπαϊκή Ένωση που μπορεί να αλλάξει, τους τραπεζίτες και το παρασιτικό κεφάλαιο, τους κλέφτες πολιτικούς, την κλεπτοκρατία, την αποβιομηχάνιση κλπ.

Ακόμα και όταν υπάρχουν ψήγματα ή τμήματα αλήθειας σε παρόμοιες απόψεις, δεν επαρκούν για να εξηγήσουν, πολύ περισσότερο για να φωτίσουν το δρόμο της ανατροπής. Ολοένα και περισσότεροι αναζητούν βαθύτερες απαντήσεις για τις αιτίες μιας επιδρομής που κρατά χρόνια και δεν λείει να σταματήσει, **που άφησε «μισό» όχι μόνο το μισθό, αλλά άρπαξε τα δημοκρατικά δικαιώματα, την περηφάνια και το χαμόγελο ενός ολόκληρου λαού και πρώτα και κύρια των νέων.** Μιας επιδρομής, που ειδικά στην Ελλάδα, δεν είναι απλά λιτότητα, ύφεση, περικοπές κλπ. αλλά μια **υπεραντιδραστική τομή βάθους, μια αντεργατική ανασυγκρότηση του κεφαλαίου για να ξεπεράσει την κρίση του, με κύματα αντεργατικών αναδιαρθρώσεων που βαθαίνουν τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό.**

Στην Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης και στις Θέσεις, αλλά και στα δύο σώματα που προηγήθηκαν, έχουμε γράψει και πει πολλά για την καπιταλιστική κρίση και την επίθεση του κεφαλαίου. Σήμερα θέλουμε να υπογραμμίσουμε, αναπτύξουμε, διευκρινίσουμε ορισμένες πλευρές:

1. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια **βαθιά δομική κρίση με πλανητική επίδραση, κρίση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας,** που διαμορφώθηκε μετά την μεγάλη κρίση του 1973. Η αδυναμία του συστήματος να ξεπεράσει τις βαθύτερες αντιφάσεις του, παρά τον μετασχηματισμό του προηγούμενου σταδίου του μονοπωλιακού καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού στο στάδιο του **ολοκληρωτικού καπιταλισμού,** αναδεικνύουν τον **ιστορικό χαρακτήρα** της σημερινής καπιταλιστικής κρίσης. Από εδώ προκύπτουν τόσο η οξυύτητα, η διάρκεια, όσο και ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που έχει η συγκεκριμένη κρίση. Δεν μπήκε σε κρίση απλά μια «μορφή διαχείρισης» (ο νεοφιλελευθερισμός), αλλά το σύνολο των ποιοτικών μετασχηματισμών που διαμόρφωσαν τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό.

Δεν αποκόβουμε την κρίση από τον πυρήνα της εκμετάλλευσης. **Βάση** της κρίσης αποτελεί η επανεμφάνιση, με γενικευμένο και σφοδρό τρόπο, της **πτωτικής τάσης του μέσου ποσοστού κέρδους.**

2. Στο 1^ο συνέδριο του NAP το 1998, σε μια περίοδο που κυριαρχούσε η καπιταλιστική ευφορία από την ώθηση που έδωσε η κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και η ισχυρή Ελλάδα, μιλήσαμε για

τον **ολοκληρωτικό καπιταλισμό**, τονίζοντας ότι αποτελεί **νέο στάδιο ανάπτυξης και κρίσης του καπιταλισμού**. Αν και τα επόμενα χρόνια της δυναμικής όσο και στρεβλής καπιταλιστικής ανάπτυξης στην Ελλάδα διαμόρφωσαν την απατηλή εικόνα μιας απρόσκοπτης ενδυνάμωσης του ελληνικού κι ευρύτερα του ευρωπαϊκού καπιταλισμού (η οποία δεν άφησε ανεπηρέαστες και τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς), στο 2^ο συνέδριο (2006) εντοπίσαμε και ασχοληθήκαμε με την καπιταλιστική κρίση, ενώ στο πανελλαδικό σώμα του 2008 έγινε μια προσπάθεια διαμόρφωσης εργατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος απάντησης στην κρίση. Ιδιαίτερη προσπάθεια μελέτης έγινε στο Πανελλαδικό Σώμα το 2011.

3. Σήμερα πρέπει να μελετήσουμε παραπέρα τον τρόπο που επιχειρεί το κεφάλαιο να απαντήσει στην κρίση, ειδικά στην Ελλάδα και ευρύτερα, όντας στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού:

- Η πρωτοφανής ένταση της επίθεσης στην εργασία, η προσπάθεια σφετερισμού απλήρωτης εργασίας μέσω νέων συνδυασμών απόσπασης απόλυτης και σχετικής υπεραξίας, η καταβράθρωση των εργασιακών σχέσεων (ακόμα και με κτύπημα των συλλογικών συμβάσεων), η απουσία κάθε προστασίας του εργαζόμενου στο τόπο δουλειάς και η επιβολή ενός καθεστώτος πλήρους εργοδοτικής δεσποτείας

- Ο περιορισμός του μοντέλου της πλήρους και σταθερής απασχόλησης προς όφελος της μερικής, εκ περιτροπής, εποχιακής και ασταθούς. Οι μισοδουλειές και η εκτεταμένη ανεργία, η πλήρης ρευστοποίηση των ορίων ανάμεσα στην εργασία και την ανεργία.

- Η άσκηση μιας άνευ προηγουμένου οικονομικής βίας σε βάρος των εργαζομένων. Κατασχέσεις καταθέσεων και σπιτιών, διακοπή ηλεκτρισμού, η αναίρεση ακόμα και θέσφατων του καπιταλισμού, όπως το κούρεμα των λαϊκών αποταμιεύσεων.

- η παραπέρα τάση ενίσχυσης των γιγαντιαίων πολυεθνικών πολυκλαδικών μονοπωλίων και του ρόλου τους, η συγκεντροποίηση της παραγωγής και του πλούτου. Με παράλληλη καταστροφή των αυτοαπασχολούμενων ή μεγάλου μέρους των πολύ μικρών, κυρίως οικογενειακών, επιχειρήσεων, που σε χώρες όπως η Ελλάδα αποτελούσαν μια «ιδιομορφία» του καπιταλιστικού σχηματισμού.

- η στήριξη με τρισ. ευρώ και η ενίσχυση του ρόλου του διεθνούς χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου

- η παραπέρα προώθηση της άμεσης υπαγωγής όλων των τομέων της κοινωνικής ζωής στο κεφάλαιο (υπηρεσίες αναπαραγωγής, περιβάλλον, ψηφιακός κόσμος) και η γενική εμπορευματοποίηση - εκμετάλλευση (μέσω των ιδιωτικοποιήσεων) όλων των τομέων: κοινωφελείς υπηρεσίες, δημόσια έργα και αγαθά (Υγεία), δημόσια γη/περιβάλλον

- Η πλήρης προσαρμογή του δημόσιου εκπαιδευτικού συστήματος σε επιχειρηματικό και αυταρχικό μηχανισμό διαμόρφωσης ικανοτήτων και συμπεριφορών απόλυτα συμβατών με τις επιχειρούμενες αναδιαρθρώσεις στο πεδίο της εργασίας

- η υπεραντιδραστική ανασυγκρότηση του αστικού κράτους στρατηγείου και του πολιτικού συστήματος και η τάση προς τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό στη σφαίρα της πολιτικής. Η ενίσχυση των πολύπλευρων κατασταλτικών μηχανισμών, με ταυτόχρονη υπερανάπτυξη του επιχειρηματικού υπερκράτους, των ιδεολογικών μηχανισμών (ΜΜΕ), ενώ παραχωρούνται άμεσα στο κεφάλαιο λειτουργίες ακόμα και του «σκληρού πυρήνα» του κράτους (είσπραξη φόρων, ποινικό σύστημα, ακόμα και ο πόλεμος)

= η αντιδραστική στροφή και στη σφαίρα των ιδεών, του πολιτισμού, η τάση να κυριαρχεί στις κοινωνικές σχέσεις ο άγριος ανταγωνισμός και ο εκφασισμός

- η επιμονή στο νεοφιλελεύθερο (ή σοσιαφιλελεύθερο) πολιτικό μοντέλο διαχείρισης, η απόρριψη κείνσιανών απαντήσεων που άνθισαν στο προηγούμενο στάδιο του καπιταλισμού και ξεπεράστηκαν ιστορικά
- η εμπέδωση μιας νέας αρχιτεκτονικής στη σχέση εθνικού κράτους-ολοκληρώσεων, καθώς μέσα από τα μνημόνια, τις αποικιοκρατικού τύπου δανειακές συμβάσεις, τα μνημόνια που τις συνοδεύουν και την διεθνή επιτροπεία κρίσιμα στοιχεία της κρατικής λειτουργίας καθορίζονται κατευθείαν από τους μηχανισμούς της ΕΕ και τους άλλους υπερεθνικούς θεσμούς του κεφαλαίου (ΕΚΤ, ΠΟΕ, ΔΝΤ), αξιοποιώντας τα βουνά κρατικών χρεών προς τα ηγεμονικά καπιταλιστικά κράτη, τους διεθνείς οργανισμούς τους και τους τραπεζικούς κολοσσούς
- η μετατροπή ολόκληρων κρατών σε Ειδικές Οικονομικές Ζώνες ή η εγκαθίδρυση σε περιοχές κρατών τέτοιων Ζωνών
- η προώθηση της αντιδραστικής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης της ΕΕ (παρότι αναπτύσσονται και φυγόκεντρες τάσεις)
- το ξαναμοίρασμα των αγορών και κυρίως των περιοχών εξαγωγών κεφαλαίου και άντλησης υπεραξίας, αλλά και λεηλασίας φυσικών πόρων
- η διαρκής τάση προς τον πόλεμο (περιφερειακού χαρακτήρα σήμερα) και την πολεμική προετοιμασία

αποκαλύπτουν ότι το κεφάλαιο προσπαθεί να απαντήσει με ένα πελώριο κύμα αναδιάρθρωσεων σ' όλους τους τομείς που ενισχύει και βαθαίνει στο έπακρον τα αντιδραστικά χαρακτηριστικά του νέου σταδίου του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Αυτήν την πολιτική ακολουθούν όλες οι αστικές κυβερνήσεις, ανεξάρτητα από το αν είναι δεξιές ή σοσιαλδημοκρατικές. **Γι' αυτό κατά την γνώμη μας η συνολική απόκρουση και ανατροπή της επίθεσης, δεν μπορεί παρά να είναι αντικαπιταλιστική - εργατική.**

4. Ειδικά στην Ελλάδα, η ένταση της επίθεσης και οι συνέπειες κρίσης και επιδρομής είναι τρομερές. Το γεγονός ότι αποτελεί πλευρά της διεθνούς και της ευρωπαϊκής κρίσης και η απόρριψη επιφανειακών ή και αντιδραστικών ερμηνειών για την κρίση στην Ελλάδα (κλεπτοκρατία, τεμπέληδες κλπ.) δεν πρέπει να μας κάνει να χάσουμε από τα μάτια μας ότι **η κοινωνική καταστροφή και η εργατική γενοκτονία στην Ελλάδα έχει πάρει πρωτοφανείς μορφές** και ξεχωρίζει σε οξύτητα σε όλο τον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο, ακολουθούμενη από τις χώρες του ευρωπαϊκού νότου (που έχουν αναλογίες). Στο τέλος του 2013, η πτώση του ΑΕΠ στην Ελλάδα θα είναι **παγκοσμίως η 2η μεγαλύτερη πτώση (μετά από εκείνη του μεγάλου κραχ του 1929 στις ΗΠΑ)**, τα τελευταία 100 χρόνια και η πρώτη ύφεση σε διάρκεια, τα τελευταία 100 χρόνια, ξεπερνώντας ακόμη και τη μεγάλη ύφεση των ΗΠΑ το 1929! Μαζί με την υπερεκμετάλλευση αναπτύσσεται η φτώχεια, η έκταση της οποίας αποκρύπτεται από τα επίσημα στοιχεία. Σχεδόν 3 εκατομμύρια άνθρωποι είναι πλέον φτωχοί. Πρώτα απ' όλα πρόκειται για εργατικές οικογένειες, αλλά η κοινωνική καταστροφή επεκτείνεται και στα πολυάριθμα παλιά και νέα φτωχά και μεσαία στρώματα των πόλεων κυρίως, αλλά και των αγροτικών περιοχών. Αυτοί που εργάζονται είναι πλέον, για πρώτη φορά, αθροιστικά λιγότεροι από όσους δεν εργάζονται (συνταξιούχοι, άνεργοι, παιδιά κλπ). Ταυτόχρονα, οι απασχολούμενοι υπολογίζεται πως έχουν κατά 35% περίπου χαμηλότερο εισόδημα σε σχέση με πριν. Η διπλή αυτή ανατροπή, σημαίνει ότι όσοι συνεισφέρουν σε εισόδημα, σε συνδυασμό και με την κατάρρευση των όποιων κοινωνικών δομών, αδυνατούν πλέον να θρέψουν τους υπόλοιπους. Να η βάση της **«εργατικής γενοκτονίας»**, που λαμβάνει χαρακτηριστικά ανθρωπιστικής κρίσης. Την ίδια ώρα η κοινωνική ανισότητα εντείνεται. **Το πλουσιότερο 20% των Ελλήνων είναι επτά φορές πλουσιότερο από το φτωχότερο 20%.** Πριν από την κρίση ήταν πέντε φορές...

Η κρίση του ελληνικού καπιταλιστικού κοινωνικού σχηματισμού εκδηλώνεται βίαια και σε καταστροφικό συνδυασμό με τη διεθνή καπιταλιστική κρίση καθώς και με την κρίση της ευρωζώνης/Ε.Ε. και με την ένταξη της Ελλάδας σε αυτές. Ο ελληνικός καπιταλισμός, ενώ είχε αναπτύξει τους βασικούς μετασχηματισμούς του νέου σταδίου του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, υστερούσε ως προς τα ηγεμονικά καπιταλιστικά κράτη. Η προ κρίσης δυναμική ανάπτυξη του (πάλι με τον ιδρώτα των εργατών) μετατρέπεται τώρα σε φονική κρίση.

5. Στην παρούσα φάση ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται σε τροχιά μεγάλης υποβάθμισης τόσο εντός της ΕΕ, όσο και συνολικότερα στο διεθνές καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό πλέγμα. Η υποβάθμιση αυτή δίνει ακόμα πιο αντιδραστικό περιεχόμενο στην επίθεση του κεφαλαίου. Τι σημαίνει για τον ελληνικό λαό; Υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων, εργασιακή ζούγκλα, απλήρωτη δουλειά ή καθυστερήσεις για 700.000 εργαζόμενους. Ενάμισυ εκατομμύριο τουλάχιστον άνεργοι, εξαθλίωση, καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων. Διπλή εκμετάλλευση από ντόπιο και ξένο κεφάλαιο και επιπλέον κλοπή υπεραξίας μέσω του μηχανισμού εξυπηρέτησης του χρέους, αρπαγή και ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου προς όφελος των Πολυεθνικών Πολυκλαδικών Μονοπωλίων και των ηγεμονικών καπιταλιστικών κρατών και των πιο ισχυρών τμημάτων του ελληνικού κεφαλαίου. Αντεργατικές αντιλαϊκές αναδιαρθρώσεις σε όλους τους τομείς (ιδιωτικοποιήσεις, εμπορευματοποίηση), κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός και κρατική καταστολή, προσπάθεια συνολικής κατάργησης του δικαιώματος της λαϊκής κυριαρχίας, αποκρουστικό αντιλαϊκό και αντιδημοκρατικό καθεστώς επιτροπείας και «αποφασίζομεν και διατάσσομεν» από την ΕΕ και το ΔΝΤ.

Αυτές οι εξελίξεις τροποποιούν τις συνθήκες της ταξικής πάλης στην Ελλάδα. Η ελληνική ολιγαρχία ταυτίζεται όλο και περισσότερο με το ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Δεν πρόκειται για «εξάρτηση», «κατοχή» ή «νεοαποικιοκρατία» με τους όρους που διαμορφώθηκαν στην περίοδο του ιμπεριαλιστικού σταδίου. Αλλά για καθεστώς που έρχεται **από το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ολοκληρωτικού καπιταλισμού,** αφού με διατήρηση ορισμένων τυπικών στοιχείων ανεξαρτησίας και αστικής δημοκρατίας προωθείται η ολοκληρωτική υποδούλωση των λαών στα συμφέροντα των πολυεθνικών πολυκλαδικών μονοπωλίων. Στο πλαίσιο αυτό αναπτύσσεται και η **ουσιαστική σύμπραξη της ελληνικής αστικής τάξης, από υποβαθμισμένες θέσεις, με το διεθνές και ευρωπαϊκό κεφάλαιο, με παραχώρηση σημαντικού μέρους εθνικής κυριαρχίας για να εξασφαλίσει την κυριαρχία της σε βάρος των εργαζομένων και να διατηρήσει ένα (μικρότερο έστω) κομμάτι από την πίτα της εκμετάλλευσης.** Το δημοκρατικό και εθνικό πρόβλημα επανέρχονται με νέο τρόπο και μεγάλη οξύτητα, με ταξικό περιεχόμενο, άρρηκτα δεμένα με το κοινωνικό ζήτημα, την καπιταλιστική κρίση και την αστική επίθεση για το ξεπέρασμά της.

6. Για τους λόγους αυτούς είναι επιτακτική ανάγκη το εργατικό κίνημα και η Αριστερά να συνδυάσουν την **πάλη για την απελευθέρωση από τους δυνάστες και επικυρίαρχους των λαών, από τα δεσμά του χρέους και της ΕΕ, για λαϊκή κυριαρχία, δηλαδή για το δικαίωμα του «έθνους των εργαζομένων» να αποφασίζει για τις τύχες του, με την μάχη για την κοινωνική απελευθέρωση,** σε αντιπαράθεση με την αστική τάξη της χώρας μας, τον ιμπεριαλισμό, τον κοσμοπολιτισμό και εθνικισμό. Να ενταθεί **ο αγώνας για τις δημοκρατικές και λαϊκές ελευθερίες,** ενάντια στην τρομοκρατία κυβέρνησης/κράτους, εργοδοσίας, φασιστών. Για την αποφασιστική υπεράσπιση των δημοκρατικών κατακτήσεων, όχι μόνο όπως είχαν αποτυπωθεί σε νόμους κι ευρύτερα στο πολιτικό συσχετισμό της προηγούμενης περιόδου, αλλά από τη σκοπιά των αναγκών και ελευθεριών της εποχής μας. Ελευθερίες που υπερβαίνουν την υπεράσπιση γενικά της (αντιδραστικής στην ουσία της) αστικής δημοκρατίας, η οποία σήμερα μεταλλάσσεται σε αντιδραστικό έκτρωμα και τείνει να υπάρχει μόνο κατ' επίφαση.

Η αντικαπιταλιστική εργατική πάλη για το σύγχρονο δημοκρατικό και εθνικό ζήτημα δημιουργεί νέες δυνατότητες για την ανάπτυξη συνολικά της αντικαπιταλιστικής πολιτικής. Η καθυστέρηση στην προσέγγιση αυτών των μετώπων με σύγχρονο περιεχόμενο, ενισχύει (και εντός

της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς) και τάσεις υποτίμησης και τάσεις επαναφοράς σε σχήματα του παρελθόντος. Με αυτό τον τρόπο αφήνεται χώρος για την παρέμβαση της ακροδεξιάς και του εθνικισμού.

B. ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΙ

1. Το επόμενο διάστημα δεν προβλέπεται χαλάρωση της επίθεσης και βελτίωση της κοινωνικο-οικονομικής κατάστασης. Η ανοχή απέναντι στην κυβέρνηση και τα συνεχή αντεργατικά μέτρα έχει εξαντληθεί. Παρά τη συνεχή προπαγάνδα για την «ανάπτυξη» που έρχεται, τη «νέα Ελλάδα» και τις «θυσίες που πιάνουν τόπο», ο κόσμος δεν πείθεται. Παράλληλα συνεχίζεται η αποστασιοποίηση και η **οργή του λαού** προς τα κυρίαρχα κόμματα, την κυβέρνηση και την τρόικα. Γι' αυτό τα αστικά επιτελεία προωθούν την **αντιδραστική θωράκιση** του συστήματος απέναντι στα υπαρκτά και πολύ περισσότερο τα αναμενόμενα κύματα αγωνιστικής κινητοποίησης και ριζοσπαστισμού. Εδώ βρίσκεται η βάση της αστάθειας του πολιτικού σκηνικού και της κυβέρνησης, οι προτάσεις ενίσχυσής της (π.χ. Μπακογιάννη) κλπ.

Οι κυρίαρχες αστικές δυνάμεις προωθούν:

α) **Τη συνολική υπεραντιδραστική ανασυγκρότηση** του πολιτικού σκηνικού και του θεσμικού νομικού πλαισίου. Εισβολή στην ΕΡΤ, ΜΑΤ παντού, αργία και απειλές για απόλυση στους απεργούς διοικητικούς, πολιτική επιστράτευση απεργών (μετρό, καράβια, καθηγητές), **προβοκάτσιες** και επίθεση κατά της αγωνιζόμενης Αριστεράς και ειδικά της επαναστατικής.

β) **Τη στήριξη της ΝΔ και της συγκυβέρνησης** για όσο καιρό είναι δυνατό και μπορεί να κάνει τη βρόμικη δουλειά.

γ) **Τη συγκρότηση ενδιάμεσου κεντροαριστερού πόλου**, που θα μπορεί να παίζει ρόλο μπαλαντέρ συμμαχώντας πότε με τη Δεξιά πότε με τον ΣΥΡΙΖΑ, έργο που όμως έχει αποδειχθεί πολύ δύσκολο λόγω της τεράστιας φθοράς της σοσιαλδημοκρατίας, της αποσάρθρωσης του ΠΑΣΟΚ και της κρίσης της ΔΗΜΑΡ.

δ) **Τον έλεγχο και αξιοποίηση του φασιστικού ρεύματος** (Χρυσή Αυγή κλπ.). Την προσπάθεια «κοντέματός» και χαλιναγώγησής του, έτσι ώστε να μπορεί να αξιοποιηθεί –σε μια επόμενη φάση– σε ακροδεξιές πολιτικές διεργασίες, πάντα ενάντια στην ανατρεπτική Αριστερά και το εργατικό κίνημα. Δεν μας διαφεύγει ότι η εκλογική επιρροή της Χρυσής Αυγής υποχωρεί μεν, αλλά αντέχει, σε τμήματα της εργατικής τάξης και των μεσαίων στρωμάτων που καταστρέφονται.

ε) **Τη δεξιότερη μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ, την ταχύρρυθμη κατεργασία -προετοιμασία του για κυβερνητική εναλλαγή.** Στο πλαίσιο αυτό θα αναβιώνει ένας σύγχρονος δικομματισμός-διπολισμός, με ΝΔ – ΠΑΣΟΚ και λοιπούς μνημονιακούς από τη μια και τον ΣΥΡΙΖΑ και λοιπές αντιμνημονιακές δυνάμεις από την άλλη, που όσο θα κερδίζει σε ντεσιμπέλ, τόσο θα χάνει σε ριζοσπαστισμό

στ) **Το τσάκισμα και τον πολιτικό ευνουχισμό του κινήματος** και της αριστερόστροφης ριζοσπαστικοποίησης, με κάθε μέσο, πολιτικό, ιδεολογικό και κατασταλτικό.

ζ) **Το χτύπημα -περιθωριοποίηση της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς.**

2. Βγαίνουμε από το μνημόνιο; Όχι όσο είμαστε στην ΕΕ!

Η κυβέρνηση υπόσχεται ότι σύντομα βγαίνουμε από τα μνημόνια. Δεν λέει όμως για το εάν θα καταργηθούν οι πολιτικές που αυτά προώθησαν μέσω των εφαρμοστικών νόμων ή αν το φάντασμα των μνημονίων θα πλανιέται έτσι ή αλλιώς πάνω από τα κεφάλια μας.

Με άλλο τρόπο, ο ΣΥΡΙΖΑ λέει ότι η εκλογή του σημαίνει «σκίσιμο» των μνημονίων. Πέραν όμως από 2-3 μέτρα (όπως επαναφορά κατώτερου μισθού, συλλογικών συμβάσεων) δεν λέει -κάθε άλλο- ότι θα «σκίσει» και όλους τους εφαρμοστικούς νόμους.

Με την «Συνθήκη για τη Σταθερότητα, το Συντονισμό και τη Διακυβέρνηση στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση», η οποία ισχύει από την 1η Ιανουαρίου του 2013, προβλέπεται ότι τα «διαρθρωτικά ελλείμματα δεν μπορούν να υπερβαίνουν το 0,5% του ΑΕΠ (όταν η Συνθήκη του Μάαστριχτ προέβλεπε έλλειμμα 3% του ΑΕΠ), ενώ κράτη - μέλη της ΕΕ με χρέος μεγαλύτερο του 60% του ΑΕΠ, όπως η Ελλάδα, οφείλουν να το μειώνουν κατά 1/20 κάθε έτος! Αυτό για την χώρα μας με τα 320 δις χρέος σημαίνει ένα μεσοπρόθεσμο των 15 δις ευρώ κάθε χρόνο! Παράλληλα θεσμοθετούνται δρακόντριοι κανονισμοί επιβολής σύμφωνα με τους οποίους όποια χώρα έχει δανειστεί από τους ευρωπαϊκούς μηχανισμούς θα βρίσκεται σε καθεστώς αυξημένης εποπτείας μέχρι να ξεπληρώσουν το 75% των δανείων της, δηλαδή για πάντα.

Οι απολογητές αυτού του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού αναφέρονται μόνο στα ψίχουλα του ΕΣΠΑ. Όμως τα 2 περίπου δις ευρώ τον χρόνο του νέου ΕΣΠΑ είναι ένα ελάχιστο κλάσμα της απίθανης τοκογλυφικής ληστείας που γίνεται απέναντι στον ελληνικό λαό. Κατευθύνονται σε αυστηρά καθορισμένα έργα, που εντάσσονται στη λογική των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων, εξυπηρετούν το κεφάλαιο (πρώτα και κύρια το μεγάλο και το ευρωπαϊκό ή το ελληνικό μονοπωλιακό) και όχι το λαό. Επιπλέον είναι ένας ακόμα μηχανισμός επιβολής των μνημονίων, καθώς η μη «συμμόρφωση» με αυτά οδηγεί στην μη καταβολή του!

Οι εξελίξεις αυτές προστίθενται στο προϋπάρχον αντιδραστικό πλαίσιο συνθηκών της ΟΝΕ και της ΕΕ. Με βάση τα παραπάνω προκύπτουν τρία συμπεράσματα:

- Η ύπαρξη μνημονίων, δηλαδή η επιβολή της πολιτικής της βάρβαρης εκμετάλλευσης, της κινεζοποίησης, της λιτότητας και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων αποτελεί στρατηγική του ευρωπαϊκού κεφαλαίου για την απάντηση στην δομική κρίση του καπιταλισμού. **ΕΕ σημαίνει διαρκές μνημόνιο** με ή χωρίς δανειακές συμβάσεις. Το ελληνικό μνημόνιο δεν ήταν η «εξαίρεση», μια «ακραία περίπτωση» στην Ευρώπη, αλλά η εισαγωγή σε μια νέα εποχή.

- Δεν υπάρχει καμία απολύτως δυνατότητα για άλλη πολιτική μέσα στα πλαίσια της ευρωζώνης και της ΕΕ. **Η αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ είναι ο μόνος δρόμος για να υπάρξουν μέτρα σε όφελος των εργαζόμενων. Οποιαδήποτε πολιτική θολώνει αυτή την προϋπόθεση δεν είναι φιλολαϊκή και αριστερή.**

- Θα ήταν φάρσα, αν δεν ήταν πραγματικά επικίνδυνες οι αντιλήψεις του ΣΥΡΙΖΑ που προπαγανδίζουν την δυνατότητα να υπάρξει κατάργηση των μνημονίων, φιλολαϊκή πολιτική και «ανάπτυξη» (με την χρήση του ΕΣΠΑ και των δανείων της ΕΕ) μέσα στα πλαίσια της ευρωζώνης και της ΕΕ. Η αποδοχή του μονόδρομου της ευρωζώνης και της ΕΕ θα οδηγήσει στην **διαχείριση μιας παραλλαγμένης μνημονιακής πολιτικής**, πράγμα που εφόσον συμβεί από «κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ», θα αποτελέσει μια τραγωδία για τον λαό και την αριστερά.

3. Η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ

Ο ΣΥΡΙΖΑ υποτάσσει όλες τις πλευρές της φυσιογνωμίας και της γραμμής του στον «άμεσο στόχο» της κυβερνητικής εξουσίας με το καλπονοθευτικό εκλογικό σύστημα, εγείροντας μάλιστα το εκβιαστικό δίλημμα περί αυτοδυναμίας. Προωθεί σταδιακά **τον ακρωτηριασμό κάθε ριζοσπαστικής θέσης**. Δεν αμφισβητεί τους πυλώνες της επίθεσης, επιδιώκει μια «έντιμη διαπραγμάτευση» με ΕΕ - ΔΝΤ και κεφάλαιο, σε ένα κοινωνικό συμβόλαιο χαμηλών προσδοκιών. Είναι ανοικτός ή επιδιώκει κιόλας συμμαχίες με ΑΝΕΛ, ΔΗΜΑΡ ή τμήματα τους, καθώς και με όποια απομεινάρια του ΠΑΣΟΚ.

Ακολουθεί όλο και περισσότερο τον κοινοβουλευτικό δρόμο και **αποστασιοποιείται σταδιακά από οποιαδήποτε προσπάθεια κλιμάκωσης, γενίκευσης των αγώνων και συντονισμού βάσης** (βλέπε απόσυρσή του από το συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων).

Δεν μπορεί να διαμορφώσει κοινωνικό- πολιτικό ρεύμα διεκδίκησης και επιβολής ούτε του δικού του προγράμματος, διότι καλλιεργεί κλίμα αναμονής και κοινοβουλευτικής διεξόδου, που παραλύει τις αντιδράσεις και δίνει χρόνο στην κυβέρνηση.

Η πορεία αυτή αμφισβητείται πλέον, όλο και περισσότερο, από τον μαχόμενο κόσμο της αριστεράς ακόμα και μέσα στις γραμμές του ΣΥΡΙΖΑ. Χλομιάζουν και χάνουν έδαφος οι απόψεις κριτικής στήριξης του. Μπαίνει σε κρίση, επίσης, και η «αριστερή πλατφόρμα» - αντιπολίτευση η οποία όχι μόνο δεν μπορεί να αναχαιτίσει την πορεία ενσωμάτωσης, αντίθετα ενσωματώνεται η ίδια σε δεξιές επιλογές, όπως για παράδειγμα ψηφίζοντας στη Βουλή με βάση τον τρομονόμο, καλύπτοντας τις απαράδεκτες τοποθετήσεις του Τσίπρα στο Τέξας κλπ.

Αναδειχνεται πλέον το ερώτημα της ταξικής φύσης μιας δύναμης που μιλά στο όνομα της Αριστεράς, αλλά δεν έχει αριστερή πολιτική, που δεν τολμά να μιλήσει για τον καπιταλισμό και την ανατροπή του. **Η Αριστερά για μας δεν είναι μία και ενιαία, ούτε είναι κολυμβήθρα του Σιλβάμ για τις όποιες δυνάμεις διαχείρισης του συστήματος.** Αυτό το πρόβλημα έχει, αναμφίβολα, ιστορική - θεωρητική - προγραμματική διάσταση. Αποκτά, ωστόσο, άμεση πρακτική πολιτική σημασία στο κίνημα και στα μέτωπα πάλης, όπου το **ζητούμενο, πλέον, είναι η αγωνιστική κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς (και όχι γενικά των όσων αναφέρονται σε αυτή)** με ταυτόχρονη απαγκίστρωση από τους φορείς της ενσωμάτωσης.

4. Η παρέμβαση του ΚΚΕ

Το ΚΚΕ, μετά και το Συνέδριο του, επιβεβαιώνει το **διαζύγιο με το δρόμο της αντικαπιταλιστικής πάλης** και συσπείρωση για την ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου και την επιμονή του στην ταύτιση κάθε κοινωνικο-πολιτικής συμμαχίας με τη συμπόρευση με το ΚΚΕ. Αφοπλίζει, με τη λογική αυτή, το κίνημα από την αναγκαία πολιτική του κατεύθυνση και το καθλώνει στη γραμμή αγώνων χαμηλής έντασης, παραμένοντας στην εκτίμηση ότι αυτό εξακολουθεί να βρίσκεται σε κατάσταση ήττας και δεν μπορεί να πραγματοποιήσει νικηφόρους αγώνες ανατροπής. Γι αυτό ακολουθεί **συμβιβαστική μέχρι και ανοικτά αρνητική γραμμή απέναντι σε κρίσιμες μάχες**, όπως των καθηγητών, των εργαζομένων στα ΑΕΙ, με ταυτόχρονη, συχνά χυδαία, επίθεση απέναντι στις ταξικές αντικαπιταλιστικές δυνάμεις. Η σκληρή αντιπαράθεση του με τον ΣΥΡΙΖΑ, δεν γίνεται από θέσεις μετωπικής αντικαπιταλιστικής ανατροπής και κοινής δράσης του κινήματος. Έχει, κυρίως, χαρακτήρα απεύθυνσης σε λαϊκές, αριστερές και κομμουνιστικές δυνάμεις που δεν βολεύονται στο πρόγραμμα αστικής προσαρμογής και διαχείρισης του ΣΥΡΙΖΑ.

Συνολικά ενισχύεται η πλευρά του χαρακτήρα του ως αναχώματος στις ανατρεπτικές αντικαπιταλιστικές τάσεις και στην κομμουνιστική επαναθεμελίωση. Η στάση του στο κίνημα, στις σχέσεις του με τις αγωνιστικές δυνάμεις της αριστεράς αλλά και στην ίδια την κομματική συγκρότηση και λειτουργία, αντανακλά και συμπυκνώνει τις πιο αρνητικές πλευρές του ταξικά εκφυλισμένου 'υπαρκτού σοσιαλισμού' και ιδιαίτερα στο ζήτημα της εργατικής δημοκρατίας.

Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να επιμείνουν στη λογική της κοινής δράσης και του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, του διαλόγου για τα διαφορετικά προγράμματα και σχέδια μπροστά στο λαό.

Ο γενικός μας στόχος είναι ανάγκη να αλλάξει ο χάρτης στην Αριστερά. Να αποδεσμευτούν οι ανατρεπτικές, εργατικές, επαναστατικές τάσεις από την ασφυκτική

ηγemonία του δίπολου «κομμουνιστικός ρεφορμισμός ή ευρωαριστερή διαχείριση», να υπερβούν πολιτικά και οργανωτικά την στάσιμη και αφομοιώσιμη Αριστερά, για μια νέα απόπειρα ταξικής επαναστατικής ανασυγκρότησης του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος.

5. Το αντιεξουσιαστικό ρεύμα

Το πολυπόικλο αντιεξουσιαστικό ρεύμα εξακολουθεί και έχει ισχυρή επιρροή σε τμήματα της νεολαίας (από τα πιο χτυπημένα) αλλά και σε αγωνιστές του εργατικού κινήματος, που δεν πρέπει να υποτιμηθεί (νέες τάσεις αναρχοσυνδικαλισμού). Παρότι αδιαφορεί ή δεν μπορεί να διατυπώσει συνολικό πολιτικό λόγο ανατροπής, η μαχητική του στάση απέναντι στο κράτος, τους φασίστες και την εργοδοσία, ο αντικρατισμός - αντισυστημισμός και η άμεση αγωνιστική του παρέμβαση σε μέτωπα πάλης αναπαράγουν τους δεσμούς του με τον μαχόμενο κόσμο. Η τακτική μας πρέπει εκτός από το **συνδυασμό κοινής δράσης και πολεμικής** (όπως με όλα τα ρεφορμιστικά ρεύματα) πρέπει να επιδιώκει έναν ορισμένο βαθμό μετωπικής πολιτικής **συμπόρευσης** με τα πιο πολιτικοποιημένα τμήματά τους (δημοκρατικό, εργατικό, Ε.Ε., οικολογία κλπ). Ταυτόχρονα, θα υπάρχει **αποφασιστικός διαχωρισμός** και πολιτική καταγγελία με εκείνα τα τμήματα που στρέφονται (και βίαια) εναντίον του κινήματος και της Αριστεράς, που ακολουθούν λογικές ατομικής - ομαδικής βίας πέρα, έξω και τελικά εχθρικά απέναντι στο μαζικό κίνημα.

6. Η φασιστική απειλή, η «Χρυσή Αυγή» και η αντιδραστική κυβερνητική επίθεση

Η εν ψυχρώ πολιτική δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από την νεοναζιστική «Χρυσή Αυγή» αποτέλεσε αποκορύφωμα της μέχρι τότε τρομοκρατικής δράσης των φασιστών, αλλά και σημείο καμπής των εξελίξεων σε αυτό το μέτωπο και όχι μόνο. Ακολούθησε αντιφασιστική έκρηξη λαού και νεολαίας. Η κυβέρνηση προχώρησε στις συλλήψεις του αρχηγού, ηγετικών στελεχών και βουλευτών της Χρυσής Αυγής. Η κίνηση αυτή έγινε κάτω και υπό το βάρος της διογκούμενης λαϊκής κατακραυγής και του αντιφασιστικού κινήματος. Δρομολογήθηκε επίσης κάτω από το βάρος της ανάγκης του «αστικού τόξου» να «προστατευθεί» από το κόστος της ανοχής, υποστήριξης και ενίσχυσης (από κράτος και επιχειρηματίες) του φασιστικού τέρατος, για να χρησιμοποιηθεί **σαν σιδερένια γροθιά και δύναμη κρούσης ενάντια στο κίνημα και την αριστερά.**

Βεβαίως, η αντιδραστική συγκυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ και τα ακροδεξιά επιτελεία της δεν αποφάσισαν, ξαφνικά, να αντιμετωπίσουν το φασισμό. **Ενέταξαν την επιχείρηση ελέγχου της Χ.Α. στην ακόμα πιο αντιδραστική αναμόρφωση του πολιτικού συστήματος, στην ενδυνάμωση - σταθεροποίηση της κυβέρνησης και των κομματικών εταίρων, στην προσπάθεια αστικού εκσυγχρονισμού της ακροδεξιάς, ώστε να μπορεί να αξιοποιηθεί ακόμα και σαν κυβερνητικός εταίρος, αν χρειαστεί. Επιπλέον, επιχειρούν να στήσουν την «θεωρία των δύο άκρων» (αξιοποίησαν και την σκοτεινή δολοφονία των δύο μελών της Χ.Α. στο Νέο Ηράκλειο), να ενισχύσουν το ρόλο κράτους και κυβέρνησης (και του δικού τους μονοπωλίου της βίας) απέναντι στο «χάος των άκρων». Στο άλλο άκρο, ο Σαμαράς έθεσε ανοικτά την Αριστερά που θέτει στόχο εξόδου από ευρώ, ΕΕ και ΝΑΤΟ, κυβερνητικά στελέχη βάζουν όλη την Αριστερά και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και πάνω απ' όλα το ριζοσπαστικό μαζικό κίνημα, όπως στην Χαλκιδική. Δεν μπορεί να υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η συγκυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου και η Ιερή Συμμαχία κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ που τους στηρίζει είναι αποφασισμένοι να χρησιμοποιήσουν (εάν χρειαστεί και εάν μπορούν) κάθε μέσο από την καθολική καταστολή, τις προβοκάτσιες μεγάλης έκτασης, μέχρι την ανοικτή και απότομη αντιδραστική στροφή για «να πετύχει το πρόγραμμα». Το λαϊκό κίνημα και η αγωνιζόμενη Αριστερά μπορούν να ανακόψουν παρόμοια σχέδια, με τον ανοικτό μαζικό ενωτικό αγώνα, αρκεί να έχουν συνείδηση για την ποιότητα της αντιπαράθεσης και προετοιμάζονται ανάλογα.**

Η αντίληψη για το συνολικό αντιδραστικό σχέδιο, που υλοποιείται κυρίως από το κρατικό -

κυβερνητικό - επιχειρηματικό κέντρο, **δεν επιτρέπεται να μας οδηγεί σε υποτίμηση της ιδιαίτερης φασιστικής απειλής.** Η Χρυσή Αυγή είναι κόμμα του αστικού πολιτικού συστήματος, εντός του οποίου όμως υπάρχει ανταγωνισμός. Παρά το πλήγμα που δέχθηκε η Χ.Α., πλήγμα που ανέκοψε την άνοδό της, έχει σταθεροποιηθεί σε υψηλά ποσοστά. Έχει δημιουργηθεί, στις συνθήκες αυξανόμενης κοινωνικής και πολιτικής πόλωσης, ένα **μαζικό ρεύμα** υπέρ ακροδεξιών, εθνικιστικών, αντικομμουνιστικών, ακόμα και ανοικτά φασιστικών και νεοναζιστικών απόψεων, που θα ξεριζωθεί με μακρόχρονο και πολύπλευρο αγώνα, μάλιστα όταν η αντίληψη της αντικαπιταλιστικής ανατροπής πάρει προβάδισμα. Σε αυτό συνηγορεί και η ανησυχητική εικόνα στην Ευρώπη, με ανερχόμενη παρουσία των ακροδεξιών κομμάτων.

Οπωσδήποτε χρειάζεται **αντιφασιστική πάλη, ως ιδιαίτερη πλευρά του ευρύτερου αγώνα για τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες ενάντια στην επίθεση κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό.** Χρειάζεται αυτοτέλεια στην αντιφασιστική πάλη σε όλα τα επίπεδα (κινητοποιήσεις, διαφώτιση, πολιτισμός, διαμόρφωση κλίματος πολιτικής ασφυξίας στους φασίστες, ιδιαίτερα στους χώρους εργασίας, σπουδών και κατοικίας). Καθώς όμως ο φασισμός τρέφεται από την κοινωνική και πολιτική κρίση του συστήματος, δεν μπορεί να αποδώσει η μονοστοχία, ο απομονωμένος και αφηρημένος αγώνας κατά του φασισμού, πολύ περισσότερο όταν καταλήγει σε λογικές «συνταγματικού τόξου», «δημοκρατικών δυνάμεων», μαζί με τις δυνάμεις που «σφάγιασαν» το λαό μας.

7. Η εξέλιξη των πολιτικών συσχετισμών

Ο υπολογισμός του πολιτικού συσχετισμού των δυνάμεων γίνεται με βασικά κριτήρια το πραγματικό εκτόπισμα και τη δυναμική των εργατικών αντικαπιταλιστικών τάσεων της εποχής, τη γνώση της αστικής πολιτικής, τις επιδράσεις της στις τάξεις και τα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας. Τη γνώση **του βάθους της ήττας που έχει υποστεί το εργατικό κίνημα και η Αριστερά.** Την επίγνωση επομένως της αναγκαιότητας των αναπροσαρμογών που πρέπει να γίνουν σε όλα τα επίπεδα της εργατικής πολιτικής.

Η αστική πολιτική ηγεμονία αμφισβητείται, ήδη από την πρώτη δεκαετία του νέου αιώνα, από ένα **πολυδαίδαλο ρεύμα πολιτικής διεκδίκησης. Το ρεύμα αυτό ενισχύεται με την εξέλιξη της κρίσης.** Αποτελείται από εύθραυστες ριζοσπαστικές διαφοροποιήσεις απέναντι στη μέχρι πρότινος συντριπτική αστική πολιτική - πολιτιστική υπεροχή σε βάρος του εργατικού κινήματος. Το ρεύμα αυτό διαμορφώνεται κυρίως με βάση την επιδείνωση της κατάστασης της εργατικής τάξης, των μεσαίων πληττόμενων στρωμάτων, της εργαζόμενης και σπουδάζουσας νεολαίας, τις γενικότερες πολιτικές εμπειρίες και αντιφάσεις τους. **Πρόκειται για ένα εν δυνάμει ανατρεπτικό ρεύμα το οποίο καθυστερεί, δυσκολεύει την αστική πολιτική. Αδυνατεί όμως τελικά ακόμη και να αναχαιτίζει την ικανότητα του καπιταλισμού να ανασυγκροτείται σε αντιδραστικότερη κατεύθυνση.** Το εργατικό και λαϊκό κίνημα εμφανίζεται με συνέχειες και κυρίως ασυνέχειες ακριβώς γιατί λείπει η εργατική επαναστατική πρωτοπορία που θα του δίνει συνέχεια, αποφασιστικότητα και βάθος.

Σε αυτό όμως το αδύναμο ακόμη ρεύμα βρίσκεται η μήτρα γένεσης της «αυθόρμητης τάσης» του συντονισμού σωματείων εντός κάθε κλάδου και γενικότερα. Βρίσκεται η ευήκοη στάση στην κριτική του καπιταλισμού. Η θετική ανταπόκριση σε όρους και θέσεις του μαρξισμού και της επαναστατικής πολιτικής που οι αστοί δημοσιολόγοι χαρακτηρίζουν «ξύλινη γλώσσα». Από αυτό πηγάζει και το διαφιλονικούμενο, μειοψηφικό αλλά αισθητό ρεύμα υπέρ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ παρ' όλες τις σοβαρές πολιτικές δυσκολίες που αυτή διέρχεται.

Η πρωτοβουλία των κινήσεων και η πολιτική υπεροχή εξακολουθεί να αναπτύσσεται περισσότερο προς την πλευρά της υποταγής μέσα στο εργατικό κίνημα. Αλλά με πτώση του δυναμισμού της. **Στην ουσία διανύουμε μια μεταβατική περίοδο. Το νέο ποιοτικό στοιχείο** αυτής της κατάστασης,

που παρουσιάζεται κατά την εξέλιξη της κρίσης, δεν είναι η - προϋπάρχουσα εξάλλου - αδυναμία της εργατικής χειραφέτησης να μετατρέπεται σε ανεξάρτητο ηγεμονικό κοινωνικό ρεύμα. **Είναι η αργή, με δυσκολίες και πισωγυρίσματα έμπρακτη προώθηση, από την τάση της εργατικής χειραφέτησης, μιας αυτοτελούς πολιτικής παρουσίας με ηγεμονική φιλοδοξία και στόχευση.**

Αυτή η ρευστή κατάσταση ευνοεί ταυτόχρονα την ταλάντευση των αναγεννώμενων πρωτοποριών ανάμεσα στον αναγκαίο ποιοτικό διαχωρισμό τους απ' τις αστικές παραδόσεις και μορφές της εργατικής πάλης και στον εγκλωβισμό τους, με διάφορες παραλλαγές, στην «ακραία αριστερή» πτέρυγα του παλιού εξαρτημένου κινήματος. Η ρευστότητα αυτή σύντομα θα κατασταλάξει μέσα από τις αλληπάλληλες και μεγάλες συγκρούσεις που έχουμε μπροστά μας.

Αυτή τη γενική εκτίμηση πρέπει να την δούμε **συγκεκριμένα. Έχουμε μιλήσει για άμπωτη και παλίρροια.** Στις **θέσεις** καταγράφουμε ορισμένα από τα στοιχεία της μεγάλης εργατικής και λαϊκής κινητοποίησης των προηγούμενων χρόνων: μεγάλη αύξηση των «χαμένων» απεργιακών εργατωρών, σκληροί απεργιακοί αγώνες σε επιχειρήσεις και κλάδους, 18 24ωρες και τέσσερις 48ωρες ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, 48ωρη της ΑΔΕΔΥ και ομοσπονδιών, πάνω από 1,5 εκατομμύριο κόσμος κινητοποιήθηκε το διάστημα Μάης 2010 - Ιούνης 2011 σε απεργίες, διαδηλώσεις και «πλατείες».

Είναι φανερό ότι **το τελευταίο διάστημα βρισκόμαστε σε μια καμπή, σε μια υποχώρηση της κινητοποίησης, η οποία έχει κοινωνικές και πολιτικές αιτίες.** Πέρα από την ασφυκτική πίεση που έχει ο κόσμος της εργασίας, της ανεργίας και τη φτώχειας, η σημερινή κατάσταση διαμορφώθηκε και από την παρέμβαση των ταξικών και πολιτικών δυνάμεων (αστικός συνασπισμός εξουσίας, αστικοποιημένος συνδικαλισμός, από τα κόμματα της Αριστεράς και τις διάφορες οργανώσεις και κινήσεις αντιμνημονιακού προσανατολισμού). Το γεγονός δηλαδή ότι οι αστικές δυνάμεις κτύπησαν το κίνημα, αλλά και **οι κυρίαρχες δυνάμεις στην Αριστερά δεν το ενίσχυσαν ολόπλευρα**, δίνοντάς του τον πρώτο ρόλο, πολιτική ανατρεπτική προοπτική και αυτοτελή οργανωτική υπόσταση, με τη συγκρότηση των δικών του δημοκρατικών οργάνων βάσης και «κορυφής», έπαιξε κρίσιμο ρόλο για τα όριά του.

Θεωρούμε, αν και χρειάζεται καλύτερη βεβαίως ανάλυση και μελέτη, ότι -παρά την μεγάλη ήττα που είχε υποστεί το εργατικό κίνημα τις προηγούμενες δεκαετίες- **υπήρχαν αντικειμενικά δυνατότητες για να πάρει βαθύτερα, πιο αιχμηρά και ανατρεπτικά, μονιμότερα πολιτικά χαρακτηριστικά το μεγάλο εργατικό και λαϊκό κίνημα** που αναπτύχθηκε το 2010, 2011, έφτασε στο ξέσπασμα του 2011 (Μάης - Ιούνης και Οκτώβρης) και στις 12 Φλεβάρη του 2012.

Μπορούσε να αμφισβητήσει την πολιτική πρωτοβουλία κινήσεων από το αστικό στρατόπεδο, με πολιτικό περιεχόμενο, με συντονισμό, με κοινή δράση, με επιμονή και περιφρούρηση. Εάν η Αριστερά ήταν προσανατολισμένη στο να αποκρούσει και αποτρέψει την επίθεση, χωρίς να υποτάσσει τα πάντα στο κοινοβουλευτικό ή κομματικό στόχο. Υπήρχαν μάχες που μπορούσαν να κλονίσουν την επίθεση, εάν υπήρχε ένα αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής, εάν αντίστοιχα στο εργατικό κίνημα έπαιρναν την πρωτοβουλία των κινήσεων από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Στα ζητήματα αυτά πρέπει να καταγραφεί και η δική μας ατολμία και λειψή προετοιμασία.

8. Ειδικά πρέπει να μελετηθεί ο συσχετισμός δυνάμεων, όσον αφορά τη δυναμική της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς. Έχουμε την τάση να αναλαμβάνουμε το σύνολο των καθηκόντων του κινήματος και της Αριστεράς, «κλείνοντας τα μάτια» στις πραγματικές μας δυνατότητες. Η θετική πλευρά είναι ότι δεν λειτουργούμε σαν κομματικό «μικρομάγαζο», αλλά σαν πρωτοπόρα δύναμη που προσπαθεί να απαντήσει διαρκώς στο ερώτημα «τι πρέπει να γίνει» συνολικά. Δεν μπορούμε όμως να προσπερνάμε τον συσχετισμό όσον αφορά τις επαναστατικές και κομμουνιστικές δυνάμεις και την ανάγκη συγκέντρωσης δυνάμεων. Σήμερα καταγράφεται μια μεγάλη αντίφαση: ενώ έχει ανέβει ο ρόλος στο ξέσπασμα και στην

οργάνωση αγώνων, αλλά και η επιρροή (συνδικαλιστική, πολιτική) της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είναι ακόμα μικρή και πολύ περισσότερο πολιτικά και προγραμματικά ασταθής η οργάνωση της (σχήματα, κινήσεις, μέτωπα, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΝΑΡ, ΝΚΑ). Είτε η ενίσχυσή τους είναι μικρή, είτε υπολειπουργούν. Έτσι όμως δεν πάμε μακριά.

Συνολικά, ο συσχετισμός δεν είναι ακίνητος. Χρειάζεται να ανιχνεύσουμε καλύτερα τα υπόγεια ρεύματα, που μπορεί να ξεσπάσουν σε μεγάλες εκρήξεις. **Να αναδείξουμε, εξοπλίσουμε πολιτικά και οργανώσουμε την πρωτοπορία της τάσης χειραφέτησης.**

Γ. ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ - ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ - ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Η δική μας απάντηση διαμορφώνεται με βάση την εκτίμηση της εποχής, της κρίσης, των κοινωνικών και πολιτικών τάσεων που διαμορφώνονται. Ξεκινά από όσα ζει η εργατική τάξη και ο λαός μας σήμερα, από την **δραματική επιδείνωση των συνθηκών ζωής για την κοινωνική πλειονότητα και την αίσθηση φοβερών κινδύνων για το μέλλον.** Ταυτόχρονα, η κυβερνητική και συστημική προπαγάνδα επισείει τον «τρόμο του χειρότερου» και τη «φρίκη του άγνωστου».

Μεγάλο μέρος του κόσμου λέει ότι «να μην πάει άλλο έτσι», αλλά δεν ξέρει εάν μπορεί «να πάει αλλιώς».

Σε αυτό το έδαφος, μαζί με τις αδύναμες και ασταθείς τάσεις αντικαπιταλιστικής ριζοσπαστικοποίησης, δυναμώνει η τάση υπέρ μιας άμεσης απάντησης αναχαίτισης της επιδρομής. Πρόκειται για ένα **αμυντικό κυρίως κοινωνικό ρεύμα** που τροφοδοτεί αντίστοιχες πολιτικές διεργασίες. Στον πυρήνα αυτής της αναζήτησης βρίσκεται η ελπίδα ότι θα σταματήσει ο κατήφορος, με ορίζοντα μια ορισμένη βελτίωση της κατάστασης. Ακόμα και η επιστροφή στην προ των μνημονίων κατάσταση φαντάζει υπερβολή. Αυτή η τάση δεν αναπτύσσεται μόνο αντικειμενικά. Τροφοδοτείται από την πολιτική μειωμένων προσδοκιών όλων των τάσεων της διαχειριστικής Αριστεράς, κυρίως του ΣΥΡΙΖΑ. Επίσης, η αδυναμία του κινήματος να αναχαιτίσει έστω την επίθεση ενισχύει σε ευρύτερα στρώματα την εικόνα ότι η κοινοβουλευτική διέξοδος είναι μονόδρομος.

Αυτή είναι η βάση της **πολιτικής πίεσης για συμπύκνωση κάθε πολιτικής δράσης σε ένα «αντιμνημονιακό μέτωπο»**, το οποίο μέσω των εκλογών θα αναδειχθεί σε «κυβέρνηση σωτηρίας και ανακοπής» της επίθεσης. Αυτή είναι άλλωστε η βάση της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και αντιμνημονιακών δυνάμεων συντηρητικής κατεύθυνσης, όπως οι Ανεξάρτητοι Έλληνες. Με αυτή την προσδοκία, επιχειρούν, με δυσκολίες, μια «ανοιχτή» πολιτική σύμπλευση, με εγκατάλειψη από μεριάς του ΣΥΡΙΖΑ της προοπτικής μιας αριστερής κυβέρνησης προς μια κυβέρνηση «εθνικής και κοινωνικής σωτηρίας».

Η επιστροφή στην προ-μνημονίων εποχή ή γενικότερα σε ένα καπιταλισμό του χθες, πριν την εκδήλωση αυτής της σφοδρής κρίσης είναι μη ρεαλιστική και αδιέξοδη από τη σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων. Μια **αντικαπιταλιστική εργατική απάντηση στην κρίση, με σύγκρουση και αντικαπιταλιστική ανατροπή τελικά του «κοινωνικού σφαγείου» που έχουν επιβάλλει κυβερνήσεις, μνημόνια, κεφάλαιο και ΕΕ - ΔΝΤ, είναι ο μόνος δρόμος για να βελτιωθεί ουσιαστικά η ζωή του λαού.**

Μήπως επιμένουμε από ιδεολογική υποχρέωση ή βιασύνη; Επειδή ενδεχομένως θέλουμε τα "πολλά"; Μια άλλη κοινωνία απελευθέρωσης, κατάργησης της εκμετάλλευσης, της φτώχειας κλπ.; Όχι, δε θα απολογηθούμε για αυτές τις σκέψεις. Είναι δικαίωμα και υποχρέωση των κομμουνιστών, αλλά και των εργαζομένων, να τα φωνάζουν δυνατά όλα τα παραπάνω. Αποτελούν ανάγκη, αλλά και δυνατότητα πλέον.

Όμως, δεν πρόκειται μόνο για αυτό. «Σήμερα», ακόμη και για το «ψωμί», χρειάζεται «να χάσει πλούτο, δύναμη, εισόδημα και τελικά να κλονιστεί και να χάσει την εξουσία το κεφάλαιο», όπως γράφουμε στις Θέσεις. Αυτή είναι η «δύναμη» και η «αδυναμία» της εποχής μας και ειδικά της συγκυρίας στην αλυσοδεμένη με μνημόνια και επιτήρηση Ελλάδας: **Ότι ακόμα και το «μικρότερο» αίτημα, ακόμα και η «μικρότερη» κατάκτηση απαιτεί πολιτικό αγώνα με αντιΕΕ και αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο**, απαιτεί να ηττηθεί η λογική του εφικτού, της διαπραγμάτευσης εντός του ευρώ, της ΕΕ, των δανειακών συμβάσεων και των νόμων της αγοράς, απαιτεί να σπάσει η επίθεση με αποφασιστικό αγώνα.

Πολύ περισσότερο, η επιστροφή στον καπιταλισμό της προ-μνημονίων εποχής ή του κείνσιανού μοντέλου γενικά (με αυξημένα ποσοστά απασχόλησης, κράτος πρόνοιας κ.λ.π.) είναι απολύτως μη ρεαλιστική. Αυτό σχετίζεται με τα χαρακτηριστικά του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού, την καθολικότητα της κρίσης του, τη σχετική εξάντληση των παραδοσιακών τρόπων διαφυγής από την τάση για πτώση του ποσοστού κέρδους. Μοναδική σχεδόν διέξοδος, μαζί με τον εφιάλτη των πολεμικών τυχοδιωκτισμών, αποτελεί η ολομέτωπη επίθεση στον κόσμο της εργασίας. Καθιστώντας τους μισούς εργαζόμενους δούλους και τους άλλους μισούς άνεργους.

Η κοινωνική αντεπανάσταση αποτελεί ζωτική «ανάγκη» για την καπιταλιστική ανάταξη και όχι κυρίως «πολιτική επιλογή» κάποιων συντηρητικών πολιτικών δυνάμεων ή κυβερνήσεων. Δεν πρόκειται φυσικά για κάποιο νευτώνειο φυσικό νόμο, αλλά για ισχυρότατη τάση, που επηρεάζεται από την ταξική πάλη και τις δυνατότητές της.

Στο δοσμένο καπιταλιστικό σύστημα -και ειδικά μέσα στην ΕΕ- καμιά πολιτική διαχείρισης του δεν θα μας επιστρέψει το παλιό εισόδημα, ούτε θα δημιουργήσει ξανά τις χαμένες θέσεις εργασίας. Τη ροπή προς την κατάκτηση αυτής της αλήθειας, είναι που τρέμουν οι τραπεζίτες, οι κεφαλαιοκράτες και όσοι τους υπηρετούν. Οι σύγχρονες κοινωνίες για να ζήσουν πρέπει να κινηθούν. Και θα κινηθούν ενάντια στον καπιταλισμό. **Γι' αυτό και ο χαρακτήρας της ανατροπής θα είναι αντικαπιταλιστικός, εκφράζοντας την πάλη για απελευθέρωση από την βαρβαρότητα του εργασιακού - κοινωνικού μεσαίωνα, του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού και της φυλακής της επιτροπείας και της ΕΕ.** Δεν θα είναι στενά ενάντια στο μοντέλο διαχείρισης όπως λένε οι αντινεοφιλελεύθεροι ή ενάντια σε τμήματα της αστικής τάξης («παρασιτικά», «εξαρτημένα», «κρατικοδίαιτα» κλπ) ή αποσπώντας το μονοπώλιο από την καπιταλιστική οικονομία στην οποία κυριαρχεί («αντιμονοπωλιακό» μέτωπο), δεν θα είναι απλά ενάντια στη «λιτότητα» και τους τραπεζίτες ή «πατριωτική» και «δημοκρατική» χωρίς ρήξη με τα συνολικά δεσμά κεφαλαίου και ιμπεριαλισμού.

Η επαναστατική τακτική

Στη βάση αυτή επεξεργαστήκαμε και προτείνουμε (Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης και Θέσεις) την επαναστατική τακτική. Υποστηρίζουμε ότι η **επαναστατική τακτική σήμερα έχει ως βασικό ζητούμενο την πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου και της υπεραντιδραστικής ανασυγκρότησής του, μέσω της οποίας επιχειρείται η υπέρβαση της σημερινής δομικής κρίσης του.**

Η επαναστατική τακτική εκφράζει τα ζωτικά αλλά και τα ευρύτερα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων στην εργασία, στα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, για την απελευθέρωση από το άθλιο καθεστώς της επιτροπείας. Επιταχύνει τη συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου και έχει στόχο την προσέγγιση της επανάστασης.

Η **αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου** είναι ο δρόμος του αγώνα, που συγκρούεται με την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων, προκαλεί αγωνιστική μαζική κίνηση και ανεβάζει τις συνειδήσεις, ενώνει την πρωτοπορία με τις αφυπνιζόμενες δυνάμεις του λαϊκού

κινήματος, μετασχηματίζει τις επιμέρους αναμετρήσεις σε **συνολικό πολιτικό αντικαπιταλιστικό ρεύμα**. Δεν είναι πρόγραμμα μια στατικής «μεταβατικής» φάσης ή πολύ περισσότερο ένα κυβερνητικό πρόγραμμα μετέωρο μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα, υπόθεση μιας αστικής ή "αριστερής" κυβέρνησης μέσα στο σύστημα. Δεν διαμορφώνεται με αυτό το σκοπό, ακόμη και αν προκύψουν κυβερνήσεις που θα διακηρύσσουν μέρος αυτού του προγράμματος, ή που θα θελήσουν να εφαρμόσουν ορισμένα στοιχεία του ενταγμένα σε διαφορετικό πολιτικό πλαίσιο.

Αποτελεί όμως οδηγό και άξονα πάνω στον οποίο αναπτύσσεται ο λαϊκός αγώνας χωρίς όρια με στόχο την απόσπαση κατακτήσεων από οποιαδήποτε κυβέρνηση και τους εργοδότες, επιδιώκοντας να οδηγούνται παράλληλα τα πράγματα "στα άκρα", δηλαδή στην ανατροπή «της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων», της αστικής πολιτικής και επίθεσης σε κάθε στιγμή, του κεφαλαιοκρατικού συστήματος τελικά. Το πρόγραμμα αυτό χωρίς να ταυτίζεται, δεν χωρίζεται με σινικά τείχη από την αντικαπιταλιστική επανάσταση. **Η υλοποίηση στο σύνολό του απαιτεί επαναστατική ανατροπή**. Η διαλεκτική σχέση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος με την επανάσταση δεν πρέπει να οδηγεί σε σύγχυση και επαναστατική βιασύνη. Ο αγώνας για την επιβολή του διαμορφώνει έναν ελπιδοφόρο κοινωνικό και πολιτικό συσχετισμό, επιταχύνει τις αποφασιστικές αναμετρήσεις για την πορεία της κοινωνίας, φέρνοντας στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της εξουσίας και της επανάστασης. Η **αντικαπιταλιστική επανάσταση για την κομμουνιστική απελευθέρωση** αποτελεί το ανώτατο σημείο της επαναστατικής τακτικής και την αφετηρία της επαναστατικής στρατηγικής, τον κρίκο σύνδεσής τους.

Η Αντικαπιταλιστική Ανατροπή της κανιβαλικής επίθεσης αφορά όλη την περίοδο που διανύουμε και όχι απλώς την τρέχουσα συγκυρία.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, που αναλυτικά παρουσιάζουμε στα προσυνεδριακά υλικά, αποτελεί και τη βάση για όλες τις απαραίτητες, συγκεκριμένες άμεσες πολιτικές προτάσεις, για την παρέμβαση στην τωρινή φάση της ιστορικής περιόδου, στις εναλλασσόμενες συγκυρίες και καμπές των γεγονότων και των εξελίξεων *έτσι ώστε να επικοινωνεί με τους αγώνες των εργαζόμενων και να μπορεί να συμβάλει στο μετασχηματισμό τους σε συνολική αντικαπιταλιστική, πολιτική πάλη*. Διεκδικήσεις-κόμβοι που επιλεγούμε από αυτό το πρόγραμμα, με κριτήριο την αντικειμενική και υποκειμενική οξύτητα της τωρινής κατάστασης, αποτελούν την βάση για την ανάπτυξη και εμβάθυνση των ιδιαίτερων προγραμμάτων πάλης στα πολιτικά μέτωπα και στο μαζικό κίνημα για την ανάπτυξη του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής καθώς και του αναγκαίου πλαισίου στις πολιτικές μάχες. Οι διεκδικήσεις αυτές είναι ο μίτος της Αριάδνης τον οποίο ξετυλίγουμε ώστε μέσα από την πάλη και την πείρα τους χιλιάδες και χιλιάδες εργαζόμενοι να «τραβηχτούν» με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στην υλοποίηση του προγράμματος της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, αποφεύγοντας τον τακτικισμό και τον πολιτικό καιροσκοπισμό.

Επαναστατική στρατηγική και κομμουνιστική απελευθέρωση

Με την αντικαπιταλιστική επανάσταση ξεκινά η πορεία των μετασχηματισμών για την υλοποίηση της στρατηγικής μας, που είναι η **κομμουνιστική διεθνιστική απελευθέρωση**. Με τη νίκη της επανάστασης αρχίζει η μεταβατική περίοδος προς τον κομμουνισμό, με πρώτο σταθμό την εγκαθίδρυση της εργατικής δημοκρατίας.

Στην **Πρόταση Προγραμματικής Διακήρυξης** δώσαμε έμφαση στην ανάγκη για ένα **νέο κομμουνιστικό πρόταγμα, ως μια συνολική ιστορική απάντηση για την ελληνική κοινωνία, αλλά και γενικά για το σύγχρονο κόσμο στην καμπή που βρίσκεται**. Στο διάλογο έγινε αρκετή συζήτηση πάνω σε αυτό. Δεν αντιλαμβανόμαστε αυτή την κατεύθυνση ως μια πρόωγη επαγγελία προς μελλοντική χρήση. Αντίθετα, διεκδικούμε και επιχειρούμε να τεκμηριώσουμε την ένταξη αυτής της συλλογιστικής στην παροντική πολιτική δράση του εργατικού κινήματος, με διπλό τρόπο.

Από τη μια, μια σύγχρονη κομμουνιστική προοπτική, ο **στόχος για μια κοινωνία της κομμουνιστικής απελευθέρωσης**, ενισχύει το θετικό χαρακτήρα της πάλης ενάντια στο σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό. Αν για παράδειγμα το όραμα του σύγχρονου καπιταλισμού είναι η εμπορευματοποίηση των πάντων με σκοπό και κίνητρο το κέρδος για ολίγους, η δική μας στόχευση είναι η γενικευμένη κοινοκτημοσύνη και συλλογική πολιτιστική δημιουργία, με «κίνητρο» και «έπαθλο» τον ελεύθερο χρόνο που θα απελευθερώνεται, αλλά και την αλλαγή του χαρακτήρα του εργάσιμου χρόνου και του σκοπού της εργασίας.

Από την άλλη, η κομμουνιστική πρόταση, ως «κίνηση που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων» θέτει τα κριτήρια, για την σύγχρονη αντικαπιταλιστική δράση. Αποτελεί τη ρυθμιστική στρατηγική και την κατευθυντήρια ιδέα για ένα εργατικό κίνημα που θα συγκρούεται όχι μόνο για την μείωση του βαθμού εκμετάλλευσης στον καπιταλισμό, αλλά και για την προώθηση ειδικά εκείνων των μεταρρυθμίσεων, που θα τείνουν να αποκτούν όλο και πιο καθολικό, ενοποιητικό και απελευθερωτικό χαρακτήρα για τον κόσμο της εργασίας, όπως για παράδειγμα είναι η πολιτική απαίτηση για άμεση μείωση του χρόνου εργασίας και εργασία για όλους τώρα. Ο κομμουνισμός όμως δεν εισάγεται με δόσεις, δεν αναπτύσσεται σε νησίδες «δυναμικής οικονομίας» υπό αστική εξουσία και εντός του καπιταλισμού.

Αναπροσαρμογές στην προσέγγισή μας

Σύντροφοι και συντρόφισσες

Στις επεξεργασίες που κάναμε στην πορεία προς το 3ο συνέδριο **έχουμε προχωρήσει σε αναγκαίες αναπροσαρμογές στην προσέγγισή μας για την τακτική και στρατηγική**, που ισχυροποιούν τις θέσεις μας. Επεξεργαστήκαμε πιο συγκεκριμένα την επαναστατική τακτική, αποσαφηνίσαμε πλευρές της αναγκαίας σύνδεσής της με την στρατηγική (με κατανόηση της διαφοροποίησης τους), θέσαμε πιο συγκεκριμένα το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και το εκφράσαμε με κρίσιμους πολιτικούς κόμβους, φέρνοντας σε πρώτο πλάνο το ζήτημα του περιεχόμενου, ενώ απαντήσαμε με πιο συνεκτικό τρόπο, τόσο σε ότι αφορά τη σύνδεσή του προγράμματος «προς τα κάτω», με τις άμεσες διεκδικήσεις, όσο και «προς τα πάνω», δηλαδή με την αντικαπιταλιστική επανάσταση (παρότι υπάρχουν φαινόμενα απόσπασης και προς τις δύο κατευθύνσεις). Επίσης, ξεκαθαρίσαμε τη σχέση της επαναστατικής τακτικής (της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της βάρβαρης επίθεσης) με το υποκείμενό της, δηλαδή το κοινωνικο-πολιτικό αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο, και αναδείξαμε τα τρία συστατικά του: Το Νέο Εργατικό Κίνημα, τον πολιτικό πόλο της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς, το Κόμμα Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης.

Συνολικά, αναδεικνύουμε το **θετικό στοιχείο της εργατικής αντικαπιταλιστικής και σύγχρονα κομμουνιστικής απάντησης**. Προβάδισμα θα πάρει όποια πολιτική δύναμη μπορεί να εμπνεύσει ελπίδα, στέρεη στο σήμερα και με προοπτική. Όποια δείξει ότι υπάρχει άλλος δρόμος, όποιος γεμίσει με περιεχόμενο που αναβλύζει από τις σύγχρονες ανάγκες και δυνατότητες της εργατικής τάξης τα αναγκαία «όχι» του σήμερα. **Το θετικό στοιχείο προκύπτει από τα δικαιώματα και τις ποιοτικά αναβαθμισμένες δυνατότητες της εργατικής τάξης και του ευρύτερου κόσμου της εργασίας**, της πλειοψηφίας της ελληνικής κοινωνίας, οι οποίοι δικαιούνται και μπορούν να αποτελέσουν τον πυρήνα μιας κοινωνικής συμμαχίας που θα συντρίψει την καπιταλιστική επίθεση και τον κανιβαλισμό της τρόικας και της ΕΕ, να πάρει τον πλούτο και την εξουσία στα χέρια τους.

Ταυτόχρονα, υπάρχει ανάγκη να δώσουμε στην πολιτική μας πρόταση το στοιχείο της συνολικής αφήγησης. Μαζί με τον καθορισμό του εχθρού, μαζί με την προβολή των πολιτικών προϋποθέσεων ήττας του, πρέπει με πειστικό και συνεκτικό τρόπο να προβάλλεται το «τι πρέπει να γίνει», **ο δικός μας αντικαπιταλιστικός δρόμος**. Είμαστε πλέον σε μια πολιτική στιγμή που σημαντικά τμήματα των εργαζομένων και της κομμουνιστικής αριστεράς, ζητούν από εμάς όχι μόνο και κυρίως να κρίνουμε και να επισημάνουμε τις ανεπάρκειες της διαχειριστικής αριστεράς, αλλά να ξεδιπλώσουμε

τη δική μας συλλογιστική. Μόνο ανταποκρινόμενοι θετικά σε αυτή την πρόκληση, έχουμε τη δυνατότητα να ανοίξουμε με ουσιαστικό τρόπο τη συζήτηση για την αναγκαία **στρατηγική και επαναστατική τακτική** μιας σύγχρονης κομμουνιστικής αριστεράς.

Η αναγκαιότητα της επανάστασης

Κατά τη γνώμη μας, οι βασικοί μετασχηματισμοί που απαντούν στα άμεσα και ζωτικά προβλήματα της εργατικής τάξης, των ανέργων, των φτωχών αγροτών και μικρομεσαίων, προϋποθέτουν ανατροπή της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων, **αντικαπιταλιστική επανάσταση**. Δε μας ικανοποιεί η αυτάρεσκη επανάληψη μιας διαπίστωσης, χρήσιμης μόνο για την αναπαραγωγή μιας μικρής πρωτοπορίας. Χρειαζόμαστε ένα δρόμο συνειδητοποίησής της. Το **αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα** σε αυτό επιδιώκουμε να βοηθήσει. Η προβολή του, αλλά κυρίως ο αγώνας για την επιβολή του, είναι ο κρίκος ανάμεσα στο σήμερα και το αύριο, είναι **ο δρόμος μετατροπής των εργαζομένων σε συνειδητό δρών κοινωνικό και πολιτικό υποκείμενο ανατροπής**.

Αν υποτιμήσουμε το όριο που σηματοδοτεί η αντικαπιταλιστική επανάσταση, θα είναι σα να κυνηγάμε ένα ορίζοντα, η γραμμή του οποίου όλο και θα μετατοπίζεται. Το όριο αυτό είναι η κατάλυση της αστικής εξουσίας, η συντριβή του «κόμματος» της αστικής τάξης δηλαδή του κράτους της.

Είναι εύκολο να βρίσκει κάποιος επιχειρήματα υπέρ της «τακτικής» ή υπέρ της «στρατηγικής». Το ερώτημα των ερωτημάτων, είναι αυτό που τα συνδέει, δηλαδή το ζήτημα της εξουσίας και της επανάστασης. Εδώ εντοπίζονται και τα προβλήματα της αριστεράς: μια ζωή θέτει θέμα κυβέρνησης, αλλά όχι εξουσίας. Ή το θέτει παραμορφωμένα ως «λαϊκή εξουσία» χωρίς επανάσταση, υπό την διεύθυνση ενός κόμματος πάνω από την τάξη.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, αλλά και πιο γενικά η τακτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της βάρβαρης επίθεσης, είναι δρόμος για την προσέγγιση της επανάστασης και του ζητήματος της εξουσίας. Στο σύνολό τους δεν μπορούν να υλοποιηθούν υπό καθεστώς αστικής εξουσίας. **Θεωρούμε λαθεμένη λογική τόσο την άρνηση του δρόμου προς το στόχο, όσο και την αντικατάσταση του στόχου με το δρόμο.** Ο κλασικός μεταρρυθμισμός, η αντίληψη της σταδιακής επιβολής μεταρρυθμίσεων χωρίς τομή στο ζήτημα της αστικής εξουσίας, υποτιμάει την αστική τάξη και τον αδίστακτο τρόπο που υπερασπίζει το «έχειν» της.

Είμαστε σε διάλογο με τα καλόπιστα ερωτήματα που εγείρονται με αυτή τη προσέγγιση. Μας λένε πολλοί: «Μα καλά, έτσι απόλυτα που το θέτετε, είναι σα να αποκλείεται εκ των προτέρων οποιοδήποτε πιθανότητα μια αλλαγή στο επίπεδο της κυβέρνησης, να επιφέρει κάποιες βελτιώσεις, ή έστω μια ανάσχεση ή/και να αποτελέσει βήμα για να τεθεί το ζήτημα της εξουσίας». Πρόκειται για αντιστροφή. Το Α και το Ω στην επαναστατική πολιτική είναι η σωστή ιεράρχηση μεταξύ των διαφόρων στοιχείων της και η ανάδειξη των οργανικών δεσμών μεταξύ τους, με ένα όσο γίνεται ακριβή υπολογισμό του πραγματικού συσχετισμού μεταξύ όλων των τάξεων και της διάταξης των δυνάμεων. Αυτό που αρνούμαστε μέχρι τέλους να κάνουμε είναι να καταστήσουμε κεντρικό στην επαναστατική τακτική το δευτερεύον και το απίθανο. Ναι εμείς δε θεωρούμε πιθανό στη σύγχρονη εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, της μπότας των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων τύπου ΕΕ και των ΝΑΤΟικών επιχειρήσεων τύπου "σοκ και δέος", η αστική τάξη, ελληνική και διεθνής, να είναι περισσότερη εφεκτική απέναντι σε πειράματα τύπου Χιλής. Θεωρούμε λογικό να χτίζεται η επαναστατική στρατηγική με βάση το βασικό και το πλέον πολιτικά δυνατό και πιθανό.

Υπάρχει ωστόσο η επιμονή στο ερώτημα: "Ωραία. Και αν όμως συμβεί, έστω και σαν εξαίρεση;". Στις θέσεις απαντάμε σε αυτό το ενδεχόμενο και λέμε ότι στην περίπτωση αυτή εμείς δε θα συμμετείχαμε σε κυβερνήσεις που θα διακήρυσσαν ένα αριστερό προσανατολισμό, αλλά θα ρίχναμε όλο το βάρος στα όργανα του εργατικού και του λαϊκού κινήματος μαζί και το σύνθημα να περάσει η πρωτοβουλία των κινήσεων και η εξουσία σε αυτά. Αυτό, όχι μόνο δεν αποτελεί "αποφυγή ανάληψης ευθυνών",

αλλά αντίθετα ανάληψη των βαρύτερων ευθυνών, σε εκείνα τα πεδία που θα κριθεί το ζήτημα της συνολικής εξουσίας. Οφείλουμε μάλιστα να υπογραμμίσουμε ότι όσο δυναμώνει ένα επαναστατικό αντικαπιταλιστικό κίνημα, που απειλεί την εξουσία, τόσο θα αποσπώνται και κατακτήσεις, αλλά και θα δημιουργούνται και ρωγμές στο επίπεδο της κυβέρνησης και της πολιτικής εξουσίας. Αυτός είναι ο δρόμος.

Οι διαφορές που υπάρχουν στο ζήτημα αυτό δεν είναι μόνο ή κυρίως θεωρητικές. Η θεωρητική συζήτηση μπορεί και πρέπει να συνεχιστεί. Υπάρχει ωστόσο ουσιώδης πολιτική διαφορά και αυτή αφορά την εκτίμηση για το χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ και τη συγκεκριμένη πολιτική πρόταση για "κυβέρνηση σωτηρίας με συμμετοχή της αριστεράς".

Εδώ δε χωράνε ασάφειες. Η επαναστατική Αριστερά αρνείται τη συμμετοχή και τη στήριξη σε κυβερνήσεις στο πλαίσιο της διαχείρισης του καπιταλισμού και της ΕΕ και συνεπώς αρνείται συμμετοχή και στήριξη στην κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ. **Με τις αντιλήψεις που στοχεύουν σε μια κριτική στήριξη της κυβερνητικής προοπτικής του ΣΥΡΙΖΑ οι διαφορές μας είναι στρατηγικού χαρακτήρα.** Παρόμοιες απόψεις φαίνεται να ξεχνούν πως στην εποχή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας και του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, της στενής συνύφανσης εθνικών και υπερεθνικών αστικών μηχανισμών, ο ρόλος του Κοινοβουλίου και της κυβέρνησης υποβαθμίζεται σε σχέση με το σύνολο των μηχανισμών με τους οποίους ασκεί εξουσία η αστική τάξη. Αλλά και ότι, ειδικότερα, ο σκληρός πυρήνας του «βαθέως κράτους» (στρατός, δυνάμεις καταστολής κ.λπ.) κάθε άλλο παρά ελέγχεται πραγματικά από την κυβέρνηση. Οι φορείς αυτών των αντιλήψεων αρνούνται να τοποθετηθούν για τον συγκεκριμένο ταξικό χαρακτήρα και τη φυσιογνωμία της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ και να αναγνωρίσουν ότι αριστερή κυβέρνηση θα ήταν μόνο μια κυβέρνηση που θα εφάρμοζε αριστερή πολιτική, δηλαδή μια πολιτική σύγκρουσης και σπασίματος των ορίων του καπιταλιστικού πλαισίου και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε την θέση μας απέναντι στο **ενδεχόμενο μιας κυβέρνησης με πυρήνα τον ΣΥΡΙΖΑ.** Στην περίπτωση αυτή η αντικαπιταλιστική, επαναστατική και σύγχρονα κομμουνιστική Αριστερά θα είναι δύναμη **αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης**, όχι στήριξης ή ανοχής της κυβέρνησης. Θα συμβάλλει με όλες της τις δυνάμεις, ειδικά στο ρευστό τοπίο της πρώτης περιόδου, για την απόσπαση κατακτήσεων, για τη διεύρυνση τους προς όφελος του λαού και για την ματαίωση αντιλαϊκών μέτρων από ένα πολιτικά αιχμηρό και ισχυροποιούμενο μαζικό λαϊκό και εργατικό κίνημα. Θα επιδιώξει, μέσα στις νέες συνθήκες, να ανοίγει ο δρόμος για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης.

Η προσέγγιση αυτή έχει μια κρίσιμη σημασία σε ότι αφορά τους σημερινούς πολιτικούς προσανατολισμούς. Εξοπλίζει τις πρωτοπόρες δυνάμεις σε ότι αφορά το τι πρέπει να γίνει σήμερα. Τι είναι αυτό που χρειάζεται ή/και λείπει για να μετασχηματίζεται σε αντικαπιταλιστικό το ευρύτερο (και ασταθές) αντιμνημονιακό ρεύμα; Που βρισκόμαστε σε ότι αφορά το βαθμό οργάνωσης και ανατρεπτικού πολιτικού προσανατολισμού στο εργατικό κίνημα; Τι βήματα υπάρχουν στη συγκρότηση νέων οργάνων οργάνωσης του κόσμου της εργασίας, των ανέργων, των φτωχών, της νεολαίας; Σε ποιο βαθμό συγκροτείται ένα μάχιμο πρόγραμμα θετικών αγωνιστικών διεκδικήσεων για το μισθό, την απασχόληση, τις δημόσιες κοινωνικές πολιτικές;

Αποκρούουμε ως ατεκμηρίωτη και αποπροσανατολιστική την κατηγορία περί «κινηματισμού» σε όσους αρνούνται να ενδώσουν στον γνωστό κυβερνητισμό της διαχειριστικής αριστεράς. Ο προσανατολισμός στο εργατικό και ευρύτερο κοινωνικό κίνημα με ερωτήματα όπως τα παραπάνω, αποτελούν τη θεμέλιο λίθο, που θα κρίνει αν θα πλησιάσουμε προς μια δυνατότητα ανατροπής της σημερινής βάρβαρης επίθεσης, που να μπορεί να ανοίξει επαναστατικές δυνατότητες.

Από την άλλη μεριά, αυτός ο προσανατολισμός της πάλης για ένα πλαίσιο διεκδικήσεων, που θα ξεκινάει από τα ζωτικά ζητήματα της επιβίωσης και θα τα βάζει με την οικονομική βία του

κεφαλαίου, τη ζούγκλα των εργασιακών σχέσεων, το χρέος, το ευρώ, την ΕΕ, γενικότερα με κάθε είδους ιμπεριαλιστική επιτροπεία, με τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό και την εργοδοτική δεσποτεία και εν δυνάμει και με την καπιταλιστική ιδιοκτησία, καθιστά με υλικούς όρους το εργατικό και λαϊκό κίνημα πολιτικά επικίνδυνο και απειλητικό, απέναντι σε κάθε κυβέρνηση. Και αυτό αποτελεί το βασικό όρο για τη **δυνατότητα κατακτήσεων** απέναντι στην υπερ-αντιδραστική πολιτική. Αυτή είναι άλλωστε και η ιστορία των κατακτήσεων της εργατικής τάξης στην Ελλάδα, απέναντι σε αστικές, ακόμη και σε φασιστικές κυβερνήσεις.

Αντίθετα, η εγκατάλειψη του πεδίου της ταξικής πάλης και της άμεσης πολιτικής δράσης ενός αναγεννημένου εργατικού κινήματος, στηρίγματος **του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής και η υποβάθμιση της μετωπικής πολιτικής αντικαπιταλιστικής πάλης**, είτε γίνονται στο όνομα της συνολικής «πολιτικής κυβερνητικής λύσης», είτε με τον αναχωρητισμό στο όνομα της αυριανής «λαϊκής εξουσίας», αποτελούν δρόμους που επιδεινώνουν τη θέση της εργατικής τάξης.

Δ. ΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΤΑ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ; ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Σταθερός οδηγός μας είναι η θέση ότι **«η απελευθέρωση των εργατών θα είναι έργο των ίδιων των εργατών ή δεν θα υπάρξει»**. Η αντικαπιταλιστική ανατροπή θα είναι έργο του **πολιτικά συνειδητοποιημένου και οργανωμένου ανεξάρτητα από το αστικό κράτος λαού**, με την εργατική τάξη στην πρωτοπορία, με το όπλο του μαζικού πολιτικού αγώνα, του παλλαϊκού πανεργατικού ξεσηκωμού, του μαζικού κοινωνικο-πολιτικού εκβιασμού που μπορεί να αποσπά κατακτήσεις, με το όπλο της εξέγερσης και της επανάστασης. Και όχι μιας κυβέρνησης, ενός θεοποιημένου κόμματος, διαφόρων επαγγελματιών της εκπροσώπησης ή των αυτόκλητων ομάδων ατομικής βίας, κάποιων νησίδων εντός του συστήματος.

Πρόκειται για βασικό φυσιογνωμικό στοιχείο του NAP και της εργατικής πολιτικής. Εμπνεόμαστε από τη δυνατότητα μαζικής ανατρεπτικής και επαναστατικής δράσης των ίδιων των εργαζομένων, από τη δυνατότητα να κυριαρχήσει η τάση χειραφέτησης στην τάση υποταγής. Έχουμε εμπιστοσύνη (όχι τυφλή) στη δυνατότητα τελικά του λαϊκού παράγοντα να κάνει την έκπληξη. Είναι η διαφορά ανάμεσα στην επαναστατική και τη ρεφορμιστική γραμμή: Η πρώτη χρειάζεται τον **οργανωμένο λαό στο προσκήνιο**, υποκείμενο και πρωταγωνιστή, η δεύτερη τον θέλει παθητικό παρακολουθητή ή απλό ιμάντα μεταβίβασης μιας πολιτικής κάθε άλλο παρά εργατικής.

Αυτή η αντίληψη μας γενικεύεται στον ορισμό του υποκείμενο της επαναστατικής τακτικής: είναι το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο, το οποίο εκφράζεται τόσο στο κοινωνικό όσο και στο πολιτικό επίπεδο. Στο Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο εκφράζεται η διαλεκτική ενότητα των τριών πλευρών του επαναστατικού υποκειμένου, δηλαδή του κομμουνιστικού κόμματος, του αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου και της ευρύτερης αντικαπιταλιστικής μαζικής πάλης του κινήματος της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων της.

Για την προώθησή του, ανοίγουμε δρόμους:

- Με τη συσπείρωση των επαναστατικών κομμουνιστικών δυνάμεων και τη συγκρότηση σύγχρονου κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης.
- Με τον πόλο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, την ενίσχυση και αναβάθμιση του ελπιδοφόρου βήματος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το άνοιγμα δρόμων πολιτικής συνεργασίας και μετωπικής συμπόρευσης των ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, αντιΕΕ και αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

- Με την ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας του μαζικού κινήματος. Για ένα πολιτικά ανατρεπτικό και ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα, θεμέλιο ενός εργατικού - λαϊκού αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής.

Ε. Η αναγκαιότητα για ένα σύγχρονο κόμμα για την κομμουνιστική απελευθέρωση και η συμβολή του NAP

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Εκτιμούμε ότι έχει έρθει η ώρα να τεθεί με ουσιαστικό όσο και άμεσο τρόπο το ζήτημα της αναγκαιότητας συγκρότησης σύγχρονου κομμουνιστικού φορέα, κόμματος για την κομμουνιστική απελευθέρωση. Πρόκειται για την **ανάληψη μιας ιστορικής πολιτικής πρωτοβουλίας** από το ρεύμα μας, σε καιρούς δύσκολους αλλά και ελπιδοφόρους. **Αναγκαιότητα και δυνατότητα:** Γιατί ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός που βουλιάζει μέσα στην κρίση και την βαρβαρότητα φέρνει στο προσκήνιο την αναγκαιότητα για μια στρατηγική, επαναστατική κομμουνιστική απάντηση στην εποχή μας. Γιατί αναβλύζουν οι δυνατότητες για την κομμουνιστική χειραφέτηση, δυνατότητες που καταστέλλονται, διαστρέφονται και παραμορφώνονται από το κεφάλαιο. Γιατί τα ρεύματα και τα αντίστοιχα κόμματα του ηττημένου και στάσιμου ρεφορμιστικού κομμουνιστικού κινήματος της προηγούμενης εποχής όχι μόνο δεν μπορούν να εκφράσουν την κομμουνιστική δυνατότητα της εποχής μας, αλλά αποτελούν -με διαφορετικό τρόπο και σε διαφορετικό βαθμό το καθένα- ακύρωση, ακόμα και δυσφήμιση του κομμουνισμού. Γιατί υπάρχει επιτακτική ανάγκη αλλά και αναβαθμισμένη δυνατότητα για την **κομμουνιστική επαναθεμελίωση**, και όχι την αναπαλαίωση ή την απόρριψη. Γιατί υπάρχει πολύς κόσμος που αναρωτιέται εάν υπάρχει ζωή έξω από την ΕΕ, έξω από την κυριαρχία του κέρδους, έξω από τον καπιταλισμό. Γιατί διαμορφώνονται σήμερα τάσεις και δυνατότητες μέσα στην εργατική τάξη και τη νέα βάρδια, οι οποίες (αδύναμα και εμβρυακά ακόμα) αναζητούν απαντήσεις συνολικά αντικαπιταλιστικές και στήνουν αυτές στο τραγούδι μιας καθολικής απελευθέρωσης, που μόνο ο κομμουνισμός μπορεί να εκφράσει. Γιατί στην Ελλάδα υπάρχουν χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές με κομμουνιστική αναφορά, που δεν καλύπτονται από τα υπάρχοντα κόμματα και σχήματα και αναζητούν ένα νέο ξεκίνημα. Γιατί αποδείχθηκε περίτρανα -και συχνά αρνητικά- στην τετράχρονη σκληρή μάχη του λαού μας ενάντια στην επιδρομή κυβερνήσεων - ΕΕ - ΔΝΤ ότι χωρίς την απαραίτητη γονιμοποίηση των σκιρτημάτων και των αγωνιστικών εκρήξεων της εργατικής τάξης και του λαού από το συνειδητό στοιχείο, το οργανωμένο σε σταθερές μορφές, που εμβαθύνει στη στρατηγική, στην θεωρία, στον πολιτισμό και πρωτοπορεί στην τακτική και στον καθημερινό αγώνα, ακόμη και τα πιο ελπιδοφόρα πετάγματα της ταξικής πάλης -σαν αυτά που ζούμε τελευταία στην Ελλάδα και διεθνώς- θα αφομοιώνονται τελικά από την πραγματικότητα που διαμορφώνουν η αντιφατική θέση της εργατικής τάξης, η ιδεολογική κυριαρχία του κεφαλαίου και η δράση των μη επαναστατικών ρευμάτων. Γιατί, στην Ελλάδα σήμερα υπάρχει μεγάλη αναντιστοιχία μεταξύ της ευρύτερης κινητοποίησης και κινητικότητας ευρύτερου λαϊκού δυναμικού και των οργανωμένων πρωτοποριών, ειδικά της κομμουνιστικής.

Τέλος, γιατί, έχουμε βαθιά εκτίμηση ότι το NAP (παρά την μεγάλη του προσφορά), όπως είναι σήμερα και με τις αντιφάσεις που συχνά το καθλώνουν, δεν μπορεί να εκφράσει αυτή την αναγκαιότητα. Πρόκειται για μια μαχόμενη δημιουργική αυτοκριτική, που δεν αναβάλλει την αναγκαία τομή για το αριανό κόμμα, αλλά την κάνει πιο επιτακτική, από σήμερα κιόλας.

Μας λένε καλοπροαίρετα ή κακοπροαίρετα: «εδώ χανόμαστε, εσείς ονειρεύεστε κομμουνιστικά κόμματα;». Κι όμως, **κάθε βήμα στη συσπείρωση, στη συγκρότηση και στην αναβαθμισμένη στρατηγική και τακτική παρέμβαση των κομμουνιστών της εποχής μας θα είναι νέα δύναμη για τον αγώνα του λαού μας για την απελευθέρωση.** Γιατί οι κομμουνιστές δεν είναι ένα κόμμα σαν τα άλλα, δεν ζητούν το μερτικό τους, δεν κόβουν, αλλά ενισχύουν, πολλαπλασιάζουν, πάντα για το συμφέρον της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων. Η πρόταση για το

κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης **δεν πετά την μπάλα στην εξέδρα, δεν είναι μια περιττή πολυτέλεια σε δύσκολους καιρούς.** Γι' αυτό και **αντιμετωπίζεται με ενδιαφέρον, συνεγείρει, προκαλεί** και θα επιφέρει στρατηγικές μετατοπίσεις και ρήγματα.

Το κόμμα όμως δεν είναι φάρμακο δια πάσα νόσο, ούτε μια μαγική λέξη που μας επαναφέρει σε μια προηγούμενη ηρωική και ιστορική περίοδο του κομμουνιστικού κινήματος, απαλλαγμένη δήθεν από τραγωδίες. Η πρόταση μας για το κομμουνιστικό κόμμα της εποχής μας δεν καταργεί, ίσα ίσα εμπεριέχει σε ανώτερο επίπεδο την κριτική και την ανάγκη υπέρβασης του ηττημένου και αντεπαναστατικού τελικά κομμουνιστικού κινήματος που επικράτησε μέσα από την ήττα του επαναστατικού ρεύματος του Οκτώβρη και των άλλων μεγάλων κοινωνικών επαναστάσεων του 20ού αιώνα. Εκφράζει μια βαθιά κριτική και στις οργανωτικές μορφές συγκρότησής του, που εξέφραζαν την επιβολή επί της εργατικής τάξης. Δεν το περιορίζουμε αυτό σε ορισμένες αρχές λειτουργίας (π.χ. δημοκρατικός συγκεντρωτισμός), αλλά στη βαθύτερη ουσία του. Αλλά δεν πετάμε μαζί με τα απόνερα και το παιδί, όπως κάναμε αρκετές φορές παλιότερα, υποτιμώντας την αναγκαία κομματική οργανωτική δουλειά, την επαναστατική οργανωτική συγκρότηση, τη θεωρητική δουλειά. Επιχειρούμε να σταθούμε καινοτόμα, όπως ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι με το κόμμα νέου τύπου, απέναντι στη ρεφορμιστική σοσιαλδημοκρατία. Σήμερα υπάρχει ανάγκη για ένα **κομμουνιστικό κόμμα «νέου νέου τύπου» στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού** και για παραπέρα ανάπτυξη της θεωρίας γύρω απ' αυτό.

Επιλέγουμε την επαναστατική υπέρβαση: ούτε Μπρέζνιεφ ούτε Μπερλινγκουέρ, ούτε Φλωράκης ούτε Κύρκος, ούτε κόμμα - φρούριο ούτε κόμμα χυλός, ούτε γραφειοκρατία ούτε διοίκηση μέσω των ΜΜΕ (και ειδικά των αστικών), ούτε κομματική αρτηριοσκλήρυνση ούτε κινηματίστικη διάλυση ή αναρχική διάχυση και ελιτισμός.

Τα δικά μας όπλα για να αποφύγουμε τις κακοτοπιές και ειδικά την διαρκώς παρούσα τάση για την αρτηριοσκλήρυνση είναι τρία: Πρώτο η αντίληψή μας για το επαναστατικό υποκείμενο και την αλληλεπίδραση κόμματος - μετώπου - κινήματος, την οποία είχαμε ουσιαστικά κουτσουρέψει με την υποτίμηση στο θέμα του κόμματος. Το κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης είναι ο πρωταρχικός κρίκος, η αφετηρία για τη διαμόρφωση του επαναστατικού υποκειμένου συνολικά. Αλλά αυτό γίνεται με δημιουργικό τρόπο και σχέσεις συνδιαμόρφωσης, που περιέχουν επιδράσεις από το κόμμα προς το μέτωπο και το κίνημα κι αντίστροφα, κι όχι με την πυραμιδωτή σχέση ενός κόμματος που επικαθορίζει τα πάντα και αντιμετωπίζει την τάξη ως αντικείμενο ζύμωσης, καταλήγοντας να θεωρεί και τα μέλη του κόμματος αντικείμενο ζύμωσης της ηγεσίας. **Δεύτερο, η αντίληψή μας για το που κρίνεται η πρωτοπορία, άρα και το κομμουνιστικό κόμμα.** Δεν «κάνουν» οι πρωτοπορίες την επανάσταση, δεν «παίρνουν» την εξουσία εξ ονόματος της εργατικής τάξης. Αντιθέτως, επαληθεύουν τον πρωτοπόρο ρόλο τους όταν η δράση τους κατατείνει στο να περνά η άσκηση της εργατικής πολιτικής στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων.

Τρίτο, η λογική της εργατικής δημοκρατίας στην εσωκομματική λειτουργία, που συγκεκριμενοποιείται οργανωτικά με την ενότητα επαναστατικής αντίληψης και τη δημοκρατική ενιαία δράση. Σε αυτήν την αντίληψη και πρακτική, δημοκρατία και πειθαρχία αποτελούν αδιαίρετους πόλους, που πηγάζουν από τον επαναστατικό ρόλο του κόμματος. Το δίπολο δημοκρατίας-ενιαίας δράσης ως βασικών προϋποθέσεων της οργανωμένης επαναστατικής πρακτικής συνιστά την υπέρβαση της γραφειοκρατικής συγκεντροποίησης, της οργανωτικής αγκύλωσης των κομμουνιστικών κομμάτων της περασμένης περιόδου αλλά και των κάθε λογής αντιεραρχικών χάρτινων πύργων ή οργανώσεων-δίκτυο που οικοδομούν τα μεταρρυθμιστικά ή ελευθεριακά ρεύματα, υποτιμώντας τη σημασία της ιδεολογικής-στρατηγικής συνάφειας και αποθεώνοντας το «εγώ» έναντι του «εμείς», που συγκροτούν συνειδητά ανεπανάληπτες προσωπικότητες.

Δύο σημεία ακόμα εδώ: Από πολλές πλευρές έχει έρθει η **επείγουσα αναγκαιότητα** το NAP, αμέσως μετά το συνέδριο και στην πορεία προς το κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης, **να ξεκόψει με τις παραλυτικές πρακτικές της χαλαρότητας**, της δράσης αλά καρτ, της διάχυσης, των προσωπικών επιλογών και της αποθέωσης της γνώμης σε βάρος της συλλογικά διαμορφωμένης πολιτικής τοποθέτησης της οργάνωσης. Η διαιώνιση αυτής της κατάστασης όχι μόνο δεν εμπνέει και δεν πείθει ότι πάμε για μεγάλα πράγματα, αλλά είναι τραγικά αναντίστοιχη με την όξυνση της ταξικής πάλης. Οφείλουμε να κάνουμε ελεύθερα, εθελοντικά και πειθαρχημένα το μεγάλο βήμα, **να διαπεράσει ένα ηλεκτροσόκ και να ξεκινήσει μια εργατική πολιτιστική επανάσταση στην οργανωτική μας αντίληψη**. Δεν έχει να κάνει αυτό με καμία λογική νεκροταφείου ομοφωνίας. Απεναντίας, **για να πετύχουμε την δημοκρατική ενιαία δράση πρέπει να ενισχύσουμε την λειτουργία και την εσωοργανωτική εργατική δημοκρατία**. Πλατιά συλλογική συζήτηση για **κάθε ζήτημα, ελεύθερη έκφραση άποψης, ανοιχτό και δημιουργικό πνεύμα**, σεβασμός και συλλογική αξιολόγηση κάθε άποψης, συντροφική κριτική κι αυτοκριτική. Και, πάνω απ' όλα, η διαμόρφωση ισχυρού θεωρητικού υπόβαθρου, η υπέρβαση των μορφών που αναπαράγουν τη διάκριση παραγωγών-υλοποιητών της πολιτικής μέσα στο κόμμα, η οικοδόμηση κατάλληλου οργανωτικού πολιτισμού, η δημοσιότητα όλων των απόψεων. Ωστε όλα τα μέλη να έχουν στη διάθεσή τους όλο το υλικό για την αξιοποίηση κάθε άποψης και πρακτικής και να λειτουργούν υπό τέτοιες πολιτικές-οργανωτικές προϋποθέσεις που τους επιτρέπουν να διατυπώνουν ουσιαστική γνώμη για όλα τα ζητήματα που αφορούν τη δράση του κόμματος, κι όχι για τα τοπικά ή τα πρακτικά, και να συμμετέχουν με ουσιαστικό τρόπο στις συνολικές αποφάσεις.

Δεύτερο, τέθηκε επίσης το ζήτημα της αναγκαιότητας για **μέγιστη δυνατή «συγκέντρωση δυνάμεων»** στη δράση. Πρόκειται για πλευρά που διαστρεβλώθηκε από το παραδοσιακό ΚΚ και από τα ευρωκομμουνιστικά και ελευθεριακά ρεύματα, αλλά η σημασία της είναι έκδηλη. Μόνο όταν μπορείς να διατάξεις δυνάμεις και να συγκεντρώσεις πυκνά πυρά μπορείς να εφαρμόσεις ουσιαστικά μια επαναστατική τακτική. Αυτό αποτελεί μεγάλο πρόβλημα για το NAP, που δυσκολεύεται πολύ να κτυπήσει «με όλα τα σφυριά». Συχνά απορροφά τις δυνάμεις μας η αναγκαία δουλειά στους χώρους, στα σχήματα κλπ. Δεν λύνεται όμως αυτή η πλευρά με την επιστροφή σε συγκεντρωτικά οργανωτικά μοντέλα, αλλά από την κατάκτηση μιας ανώτερης πολιτικής λειτουργίας και σχεδιασμού από τα όργανα, τις Ο.Β.

Η πρόταση για το σύγχρονο κομμουνιστικό πολιτικό φορέα και η ANΤΑΡΣΥΑ

Σύντροφοι και συντρόφισσες

Ακόμα κι αν είχαμε το κόμμα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης που απαιτεί η εποχή και πάλι θα αγωνιζόμαστε για ένα συνολικό πολιτικό αντικαπιταλιστικό μέτωπο. Κόμμα και μέτωπο δεν είναι ανταγωνιστικές πλευρές, είναι διαφορετικές πλευρές του ευρύτερου επαναστατικού υποκειμένου, απαραίτητες και δημιουργικά αλληλεπιδρώσες. Αντικειμενικά θα υπάρχουν και άλλες πολιτικές δυνάμεις που στρέφονται κατά του καπιταλισμού, και δεν είναι κομμουνιστικές ή δεν συμφωνούν με την δική μας κομμουνιστική λογική. Η πρόταση για το κόμμα δεν έρχεται γιατί δεν μας «κάνει» το μέτωπο που έχουμε, η ANΤΑΡΣΥΑ. Ή γιατί εγκαταλείπουμε την μετωπική υπόθεση του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς.

Απεναντίας, **η συσπείρωση των επαναστατικών κομμουνιστικών δυνάμεων αποτελεί κρίκο για να προχωρήσει μπροστά η ANΤΑΡΣΥΑ κι ευρύτερα ο πόλος**. Θα συμβάλλει στην ενίσχυση των κομμουνιστικών και επαναστατικών στοιχείων της φυσιογνωμίας της ANΤΑΡΣΥΑ, στην αναβάθμιση του προγραμματικού της λόγου και του διαχωρισμού από το ρεφορμισμό και την αναπαλαίωση, στο κοινωνικό της ρίζωμα, ειδικά μέσα στην εργατική τάξη.

Θεωρούμε ότι δεν είναι δημιουργικό η ANΤΑΡΣΥΑ να μετατραπεί σε ενιαίο αντικαπιταλιστικό κόμμα, αλλά πρέπει να ενισχύσει την μετωπική της και ενιαία δημοκρατική πολιτική λειτουργία. Η

μετατροπή της σε κόμμα θα σήμαινε αφενός στένεμα της δυνατότητάς της να συσπειρώσει ευρύτερες αντικαπιταλιστικές και επαναστατικές δυνάμεις (που δεν έχουν ολοκληρωμένη στρατηγική συμφωνία) και αφετέρου δεν θα απαντούσε στην ανάγκη για ένα σύγχρονο κομμουνιστικό κόμμα με αναβαθμισμένη στρατηγική ενοποίηση.

Με βάση όλα αυτά πως προχωράμε; Προσδιορίζουμε την **αναγκαία συμβολή του NAP στο στόχο της υπέρβασής του σε ένα νέο μαζικό επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα**, στο οποίο θα συνεισφέρουν και άλλα ρεύματα. Είναι κάτι που θα γίνει αύριο; Σίγουρα όχι, αλλά από αύριο βγάζουμε μπροστά και υπηρετούμε την πολιτική αυτή πρόταση. Η δική μας συμβολή:

1. Η κατάθεση από το 3^ο συνέδριό μας της Πρότασης Προγραμματικής Διακήρυξης, ως συμβολή στη διακήρυξη ενός σύγχρονου κομμουνιστικού κινήματος. Εκτιμούμε ως πολύ σημαντικό βήμα την διαμόρφωση της ΠΠΔ αλλά δεν τη θεωρούμε ως την τελευταία λέξη. Μετά την έγκρισή της από το συνέδριό μας, θα εκδοθεί αυτοτελώς και θα αποτελεί μια πρόταση για πλατύτερη και βαθύτερη συζήτηση στο NAP και τη νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση, στο δυναμικό της ANΤΑΡΣΥΑ και στον κόσμο που ενδιαφέρεται για την κομμουνιστική απάντηση, ευρύτερα στον πρωτοπόρο κόσμο του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

2. Η διαμόρφωση και έμπρακτη προώθηση μιας επαναστατικής πολιτικής γραμμής, που θα συνδέει τακτική και στρατηγική και θα απαντάει στην ανάγκη της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης.

3. Η αναγκαία ριζική ανασυγκρότηση στο NAP, έτσι ώστε να γίνει μια **μαζική, εργατική, κομμουνιστική** οργάνωση.

Κρίσιμα σημεία που ξεχωρίζουν εδώ:

- **Ανάπτυξη NAP. Καλούμε σε στράτευση στη νέα κομμουνιστική υπόθεση, παλιότερους και νέους αγωνιστές.** Βάζουμε και υπηρετούμε φιλόδοξους στόχους ανάπτυξης, **ειδικά στην εργατική τάξη.** Πάλι για εργατικό NAP, δεν υπάρχει κόμμα εάν δεν ενταχθεί σε αυτό ένα μεγάλο κομμάτι της πρωτοπορίας της πρωτοπόρας τάξης, της εργατικής τάξης. Ενίσχυση των κλαδικών εργατικών οργανώσεων, υποστήριξη της οργάνωσης βιομηχανίας, οργάνωση των ανέργων.

- **Ενίσχυση του πολιτικού ρόλου της οργάνωσης και της συλλογικής συμμετοχής στις πολιτικές αποφάσεις, από «κάτω» μέχρι «πάνω».** Συγκρότηση καθοδηγητικών οργάνων και επιτροπών δουλειάς, με αίσθημα ευθύνης. Κυρίως ενίσχυση και αναβάθμιση του ρόλου των οργανώσεων βάσης. Τακτικές συνεδριάσεις, συζήτηση όλων των πολιτικών θεμάτων, πλούσια εσωτερική ζωή, διαλέξεις, πολιτισμός. Κρίσιμες πολιτικές αποφάσεις μέσα από τις Ο.Β.

- Άμεση αναβάθμιση της εξώστρεφης **αυτοτελούς πολιτικής παρέμβασης του NAP και της προγραμματικής θεωρητικής επεξεργασίας, συζήτησης και παρέμβασης.** Κύκλος ανοικτών πολιτικών εκδηλώσεων, αναβάθμιση και αξιοποίηση των λεσχών θεωρίας και πολιτισμού Αναιρέσεις, ομάδες μελέτης, η διάλεξη και το βιβλίο του μήνα, έκδοση μπροσούρων για επίκαιρα θέματα, οργανωμένη θεωρητική δουλειά σε «κύκλους μελέτης», δημιουργία ηλεκτρονικού καταρχήν θεωρητικού περιοδικού, αναβάθμιση του «μαρξιστικού εργαστηρίου», ημερίδες πολιτικο-θεωρητικές. Συνολικά απαιτείται άλμα στη θεωρητική δουλειά και στο θεωρητικό διάλογο, τόσο εσωοργανωτικά όσο και με τα άλλα ρεύματα αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αναφοράς.

- **Δημιουργία διεθνούς τμήματος** και πρωτοβουλίες σε αυτή την κατεύθυνση. Μελέτη και αξιοποίηση της πείρας από άλλες χώρες, οργανωμένη και σταθερή προσπάθεια δημιουργίας διεθνών επαφών. Διοργάνωση ημερίδας του NAP το Νοέμβριο 2014 για τα 100 χρόνια από τον Ιμπεριαλισμό του Λένιν.

- **Συλλογική τήρηση των οργανωτικών αρχών συγκρότησης και λειτουργίας**, που καταλήξαμε στο 2^ο συνέδριο. Έκδοσή τους και συζήτησή τους από τη σκοπιά της πορείας προς το κόμμα.

- Κατοχύρωση της **οικονομικής** ανεξαρτησίας

- **Περιφρούρηση** - επαγρύπνηση - αυτοάμυνα

4. Βήμα συμβολικό αλλά και ουσιαστικό σε αυτή την κατεύθυνση είναι η μετονομασία του NAP, απ' αυτό το συνέδριο, με τρόπο που να αποτυπώνει το που είμαστε και το που θέλουμε να πάμε. Προτείνεται: **NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση.**

5. Αναλαμβάνουμε **άμεσα πρωτοβουλία για πρόσκληση κοινού βηματισμού** όλων των οργανώσεων, ρευμάτων και αγωνιστών που τοποθετούνται σήμερα υπέρ της ανάγκης ενός σύγχρονου κομμουνιστικού κόμματος, της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης και της επαναστατικής πολιτικής. Προτείνουμε σε μια πορεία τη **συγκρότηση κοινής οργανωτικής επιτροπής**, έτσι που να εξασφαλίζεται ο αναγκαίος διάλογος, η αλληλεπίδραση των προσεγγίσεων στο θέμα, ο κοινός βηματισμός σε σημαντικά θέματα, η διαμόρφωση κοινών πρωτοβουλιών, η απελευθέρωση δυνάμεων και η επανασυσπείρωσή τους σε νέα βάση. Στο διάλογο αυτόν και γενικά και σε ό,τι αφορά τον κομμουνιστικό φορέα, το NAP συμμετέχει καταθέτοντας τις προγραμματικές του επεξεργασίες, αλλά και τη δράση της οργάνωσής του.

6. Πολύτιμη και ουσιαστική μπορεί να είναι η συμβολή της εφημερίδας Πριν, που αποτελεί μια **μεγάλη κατάκτηση**, αλλά σήμερα απαιτείται -μαζί με την αναγκαία υποστήριξη της- **η αναβάθμιση και ο μετασχηματισμός της σε εφημερίδα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης**. Είναι σήμερα αναγκαίο η απαραίτητη πολιτική προσέγγιση των εξελίξεων να εμπλουτισθεί και να γίνει πιο συνολική, από τη σκοπιά της επαναστατικής τακτικής και της κομμουνιστικής στρατηγικής. **Να συνδεθεί πιο ουσιαστικά το Πριν με τη συλλογική προσπάθεια της οργάνωσης**, ευρύτερα της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και της ANΤΑΡΣΥΑ, της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας και των πρωτοπόρων τμημάτων του κινήματος. Να εκφράζεται πιο άμεσα η φωνή των αγωνιζομένων, πρώτα και κύρια των εργατών και εργαζομένων, αλλά και να διοργανώνεται η αναγκαία θεωρητική εμβάθυνση και διάλογος. Να παίξει ρόλο εκλαϊκευτή και οργανωτή, δημιουργικής προβολής της γραμμής και των επεξεργασιών του NAP και της ANΤΑΡΣΥΑ, με πρωτότυπο τρόπο και όχι με επαναφορά σε λογικές «οργάνου». Να αναδειχθεί σε χώρο συγκέντρωσης, διαλόγου, συγκρότησης των δυνάμεων της κομμουνιστικής επαναθεμελίωσης, του αντικαπιταλιστικού μέτωπου, του μαχόμενου λαϊκού κινήματος και της μαρξιστικής αναζήτησης. **Απαραίτητο γι' αυτό είναι να ξεπεραστούν οι μεγάλες αδυναμίες και ανεπάρκειες, να κλείσει άμεσα η απόσταση ανάμεσα στην εφημερίδα και στο δυναμικό της οργάνωσης**, να κυριαρχεί το συλλογικό κεκτημένο και όχι προσωπικές ερμηνείες του, με παράλληλη έκφραση του διαλόγου των μελών του NAP και της ΝΚΑ. Απαραίτητο γι' αυτό είναι να συμβάλλει άμεσα η οργάνωση και ειδικά η νεολαία σε όλη τη δουλειά της εφημερίδας, από τη συγγραφή μέχρι τη διακίνησή της. Κρίσιμο θέμα, ειδικά το αμέσως επόμενο διάστημα, αποτελεί η οικονομική επιβίωση της εφημερίδας, κάτι που απαιτεί πολύ μεγάλη προσπάθεια.

Επιπλέον, πρέπει να δούμε την καλύτερη συγκρότηση της **διαδικτυακής παρουσίας** και παρέμβασης, με διαμόρφωση σχετικής ομάδας, συνδυασμό και συλλογική υποστήριξη των διαφόρων μορφών έκφρασης κλπ. Το συγκεκριμένο μέτωπο είναι ιδιαίτερα σημαντικό και δεν μπορεί άλλο να υποτιμάται ή να αντιμετωπίζεται με μεμονωμένες προσπάθειες.

ΣΤ. ΑΛΛΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ - ΜΕΤΩΠΟ - ΠΟΛΟΣ - ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Στις Θέσεις σημειώναμε ότι έρχεται **στο προσκήνιο, πιο έντονα και καθαρά, η αναγκαιότητα μιας άλλης Αριστεράς, μαζικής, αντικαπιταλιστικής, ανατρεπτικής, επαναστατικής με ισχυρή παρουσία της σύγχρονης κομμουνιστικής τάσης. Η εκτίμηση αυτή ισχύει, παρότι καταγράφεται ισχυρή πίεση στον κόσμο της εργασίας και της Αριστεράς για να «κουρνιαστεί» στο υπάρχον.** Ο δρόμος για μία άλλη Αριστερά (και όχι άλλη μία) πρέπει και μπορεί να ανοίξει, αλλά χρειάζεται ανατρεπτική πολιτική γραμμή (επαναστατική τακτική και στρατηγική), σχέδιο, επιμονή.

Σαν NAP έχουμε απαντήσει από καιρό στο πώς θα ανοίξει ο δρόμος: **είναι η επιλογή του πολιτικού μαζικού κι ανεξάρτητου πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς.** Ο αντικαπιταλιστικός πόλος θα έχει χαρακτηριστικά μετωπικά και όχι ενιαίου κόμματος και θα προέλθει από τη συσπείρωση πολιτικών δυνάμεων και αγωνιστών που ριζοσπαστικοποιούνται, μετασχηματίζονται και συμφωνούν σε μια συνολική αντικαπιταλιστική πολιτική απάντηση. Δεν μιλάμε για «αριστερό» πόλο γενικά, ούτε για πόλο των δυνάμεων που διαφοροποιούνται γενικώς από ΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ, ούτε για μια συσπείρωση «αγωνιστών». Ο πόλος της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς θα συγκροτείται από πολιτικές δυνάμεις, που συνειδητά ή με ταλαντεύσεις εκφράζουν συνολική αντίθεση στον καπιταλισμό, προβάλλουν την ανάγκη ανατροπής του και έχουν ένα ορισμένο βαθμό ανώτερης στρατηγικής συμφωνίας, μέσω του οποίου επιδιώκουμε την ηγεμονία της επαναστατικής και σύγχρονης κομμουνιστικής αντίληψης. Θα συγκροτείται σε μια πορεία από πολιτικές δυνάμεις της εκτός των τειχών Αριστεράς που αναζητούν μια σύγχρονη μετωπική επαναστατική απάντηση, από τις πολιτικές πρωτοπορίες που αναδεικνύονται μέσα από το μαζικό κίνημα, αλλά και από αγωνιστές, ομάδες ή και μάχιμα πολιτικά τμήματα που προέρχονται από τους χώρους της ρεφορμιστικής Αριστεράς και υπερβαίνουν έμπρακτα το ρεφορμισμό και τη διαχειριστική λογική. Η ANΤΑΡΣΥΑ αποτελεί ένα σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση του πόλου, αλλά δεν είναι το τέλος της διαδρομής.

Ο πόλος, αλλά και κάθε μετωπικό βήμα της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, όπως η ANΤΑΡΣΥΑ, επιδρά καθοριστικά στην απελευθέρωση δυνάμεων από την ρεφορμιστική Αριστερά. Δεν γυρίζει το κεφάλι σε αυτές, αλλά αναζητά δρόμους μετωπικής συμπόρευσης με αυτές. **Διαμορφώνει πεδία συνάντησης** με τις πιο μαχητικές ρεφορμιστικές τάσεις συμβάλλει στον ποιοτικό τους μετασχηματισμό προς τα αριστερά και τα αντικαπιταλιστικά, μέσα και από τη δημοκρατική διαπάλη για την κατεύθυνση, το βάθος και τα χαρακτηριστικά των απαντήσεων που απαιτούνται σήμερα.

Συχνά λέμε ότι η **μετωπική λογική** είναι στον πυρήνα της αντίληψης του NAP. Σήμερα, αυτή η μετωπική λογική αναπτύσσεται σε ένα νέο περιβάλλον, που απαιτεί αναπροσαρμογές στον τρόπο προσέγγισης ακόμα και στην ψυχολογία μας, πολύ περισσότερο στην ικανότητά μας να κατακτούμε την **τέχνη της ενότητας και της ηγεμονίας.** Τα τελευταία χρόνια ριζοσπαστικοποιούνται και κινούνται προς τα αριστερά, ακόμα και προς τα αντικαπιταλιστικά, αναζητώντας συνολική πολιτική απάντηση, σημαντικά τμήματα εργαζομένων και νεολαίας, πολύ ευρύτερο από τους «μικρούς κύκλους» της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Σήμερα και πολύ περισσότερο «αύριο» είναι δυνατό να έρχεται προς τη λογική του αντικαπιταλιστικού πόλου κόσμος «από τα δεξιά», κόσμος που στήριζε ή συμμετείχε σε ρεφορμιστικά κόμματα της Αριστεράς, ακόμα και σε αστικές πολιτικές δυνάμεις, κόσμος που κρατούσε αποστάσεις από την πολιτική, κόσμος της νέας πολιτικοποίησης, αλλά και κόσμος «από τα αριστερά», ανένταχτοι αγωνιστές της μαχόμενης Αριστεράς, με κομμουνιστική αναφορά ή με επαναστατική λογική, άλλοι επηρεασμένοι από το ευρύτερο ρεύμα επιρροής των αναρχικών και αυτόνομων αντιλήψεων. **Δεν μιλάμε δηλαδή κυρίως για ενότητα έτοιμων επαναστατικών δυνάμεων,** που ακολουθούσαν διαφορετικές οργανώσεις της Αριστεράς, **αλλά για ένα ολόκληρο κόσμο, που έρχεται** με τις δικές του απόψεις, τις αυταπάτες, τις προκαταλήψεις, τα σύμβολά του. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι κατ' ανάγκη πιο «δεξιά», συχνά είναι

ιδιαίτερα ριζοσπαστικοποιημένος λόγω της οξύτητας των προβλημάτων και της πάλης.

Αυτή η νέα κατάσταση, η οποία χαρακτηρίζεται βεβαίως από αστάθεια, απαιτεί η επιδίωξη για τον αντικαπιταλιστικό πόλο της Αριστεράς να αντιμετωπίζεται διαρκώς ως μια **πρόσκληση ενότητας** και ταυτόχρονα μια **πρόκληση ηγεμονίας** από τις δυνάμεις της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, η οποία θα κατακτιέται μέσα από ένα σύνολο μορφών, σε μια διάρκεια και όχι μέσα από ένα μονόπρακτο. Δεν διαχωρίζεται το ενότητα και ηγεμονία: **χωρίς βήματα ενότητας και συσπείρωσης δυνάμεων δεν υπάρχει ηγεμονία**. Η πολιτική σου γραμμή μοιάζει με ρόδα που γυρίζει στον αέρα. **Αλλά και χωρίς πάλη για ηγεμονία, χωρίς εξασφάλιση των προϋποθέσεων για να δώσεις την μάχη δεν υπάρχει ούτε κατεύθυνση, στηρίζεις άλλα σχέδια και πάει το πράγμα αλλού, τελικά δεν υπάρχει και ενότητα**. Γιατί η επαναστατική γραμμή ενώνει τελικά, η ρεφορμιστική διασπά ακόμα και αν πρόσκαιρα φαίνεται να συσπειρώνει αλλά '89. Απαραίτητη προϋπόθεση για κάθε βήμα ενότητας και ηγεμονίας είναι οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης να είναι αυτοτελώς συγκροτημένες.

Που κρίνεται ο επιτυχής συνδυασμός ενότητας - ηγεμονίας; Πρωτίστως (αλλά όχι μόνο) στο **προγραμματικό περιεχόμενο**. Σε κάθε εποχή της ταξικής και πολιτικής αναμέτρησης υπάρχουν ζητήματα που αναδεικνύονται αντικειμενικά σε διαχωριστικές γραμμές και σε **λυδία λίθο για το εάν μια πολιτική είναι αριστερή ή όχι**. Το κρίσιμο θέμα είναι εάν οι πολιτικές απαντήσεις που κατακτά η μετωπική μορφή στέκονται ανατρεπτικά υπέρ των ζωτικών αναγκών και δικαιωμάτων των εργαζομένων, ανατρεπτικά στις κύριες διαχωριστικές γραμμές που θέτει η αντιπαράθεση, ενάντια στις κύριες αιχμές της αστικής επίθεσης και των αστικών αναδιαρθρώσεων. Εάν οι απαντήσεις αυτές συνδέονται με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και την επαναστατική τακτική. Σήμερα δεν μπορεί να υπάρξει αριστερή πολιτική, πολιτική υπέρ των εργαζομένων που δεν θα θέτει καθαρά την ανάγκη να βελτιωθεί ριζικά η θέση της εργασίας (με αυξήσεις μισθών, συντάξεων κλπ.) να αντιμετωπισθεί η ανεργία και η κοινωνική καταστροφή, τονίζοντας ότι γι' αυτό απαιτείται διαγραφή του χρέους, έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, να πληρώσει το κεφάλαιο σε πλούτο, ιδιοκτησία και δύναμη. Μια τέτοια τοποθέτηση αποτελεί ισχυρή βάση και για ενότητα (γιατί εκφράζει κοινωνικές ταξικές ανάγκες και θέσεις που έχουν κατακτήσει σημαντικό μέρος του κινήματος) και για ηγεμονία των αντικαπιταλιστικών επαναστατικών δυνάμεων.

Σύντροφοι και συντρόφισσες

Στο τετράχρονο των πρόσφατων σκληρών αγώνων, το NAP και η ANΤΑΡΣΥΑ εξέφρασαν αποφασιστικά μια **ενωτική ανατρεπτική λογική, συχνά και με σημαντικές αναπροσαρμογές** σε θετική κατεύθυνση της λογικής και της κουλτούρας τους (π.χ. πρόταση ANΤΑΡΣΥΑ σε ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ για κοινή δράση). Υπηρέτησαν έμπρακτα την λογική του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής (μέσα στο μαζικό κίνημα και λιγότερο με πολιτικές πρωτοβουλίες), με θετική ανταπόκριση για το κύρος και την επιρροή τους. Από την άλλη όμως πρέπει να εκτιμήσουμε ότι επιλογές που μας εμφάνιζαν ως συνεταίρους με δυνάμεις της ρεφορμιστικής και διαχειριστικής Αριστεράς, που διαμόρφωναν στην πράξη ένα πολιτικό συνεχές κυρίως με τον ΣΥΡΙΖΑ, τελικά μας έβλαψαν, άφησαν ακάλυπτο κόσμο στην πολιτική και εκλογική λεηλασία. Απ' αυτή την άποψη, θεωρούμε **πολιτικά λαθεμένη μια λογική αριστερού συνεχούς**, στην πραγματικότητα ηγεμονευόμενη από την κυβερνητική διαχειριστική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ ή σε ορισμένες περιπτώσεις από τον στείρο διαχωρισμό του ΚΚΕ. Το NAP και η αντικαπιταλιστική Αριστερά θα είναι **μέσα στο ποτάμι του λαϊκού κινήματος** (όχι στεγνοί και σιγουρατζήδες) αλλά εάν χρειαστεί κόντρα στο ρεύμα. Με τη δική τους λάμψη και όχι δορυφόροι.

Στις θέσεις αναφερόμαστε στο **ιδιαίτερα θετικό βήμα της ANΤΑΡΣΥΑ**, η οποία με τη δράση της έφερε στο προσκήνιο το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, απέδειξε ότι είναι δυνατή η ύπαρξη μιας ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αξίζει όμως να εκτιμήσουμε την μάχη που δόθηκε για την ηγεμονία της σύγχρονης κομμουνιστικής λογικής, η οποία στο επίπεδο ενός συνολικού

πολιτικού μετώπου απαιτούσε αναβαθμισμένα πολιτικά και προγραμματικά στοιχεία. Το NAP έχει μεγάλο μερίδιο τόσο των αξιοσημείωτων επιτυχιών όσο και των μεγάλων αδυναμιών. Σήμερα περισσότερο θα αναφερθούμε σε όσα την φρενάρουν. Το βασικότερο πρόβλημα έγκειται στην **καθυστέρηση της προγραμματικής ανάπτυξης** της ANΤΑΡΣΥΑ. Η υστέρηση στην επεξεργασία μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής και στην ανάπτυξη της αντικαπιταλιστικής τακτικής ψαλιδίζει τις δυνατότητες να επιδράσει η ANΤΑΡΣΥΑ στον πλατύ πρωτοπόρο δυναμικό του κινήματος και της Αριστεράς. Επιπλέον προκαλεί πολιτικές ταλαντεύσεις σε μειωθητικά τμήματα του μετώπου και της επιρροής του, κάτω και από την επίδραση της προοπτικής κυβερνητικής εξουσίας του ΣΥΡΙΖΑ. **Η αδύναμη ακόμα απάντηση στο ερώτημα της σύνδεσης της πάλης για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα με την πάλη για την εξουσία**, η επίδραση μεταρρυθμιστικών ή εξελικτικών λογικών που υποβαθμίζουν το ζήτημα της επαναστατικής τομής και αντιμετωπίζουν την αριστερή κυβέρνηση ως σκαλοπάτι για την εξουσία ή από την άλλη ένας στείρος αντικαπιταλιστικός και επαναστατικός διακηρυκτισμός, οδήγησαν εκτός των άλλων στη ληλασία της εκλογικής επιρροής της ANΤΑΡΣΥΑ από τον Μάη στον Ιούνιο του '12. Τα ζητήματα αυτά επανέρχονται με την μορφή της στάσης απέναντι στις συμμαχίες. Επιπλέον, η προωθητική δυνατότητα της ANΤΑΡΣΥΑ υποσκάπτεται από λογικές που την βλέπουν καθηλωμένη σε μια εκλογικού τύπου χαλαρή συνεργασία, χώρο στρατολογίας για το κόμμα ή διαχεόμενη σε ένα ευρύτερο αριστερό μέτωπο, με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα να μπαίνει στο «εικονοστάσι» αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο για συμμαχίες αλλά καρτ και τακτικισμούς αντί για επαναστατική τακτική.

Για το NAP η ANΤΑΡΣΥΑ είναι ιδιαίτερα σημαντική επιλογή, δεν είναι σημαία ευκαιρίας και θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την ανάπτυξη και την ενίσχυσή της. Για να κατοχυρώνεται ως **αναπτυσσόμενο και ανερχόμενο ρεύμα αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής αναφοράς και επαναστατικής πολιτικής, σε σαφή οριοθέτηση από τις ρεφορμιστικές δυνάμεις**. Παράλληλα, η ANΤΑΡΣΥΑ καλείται να επιλύσει ζητήματα συγκρότησης και δημοκρατικής λειτουργίας, με αποφασιστικό ξεπέρασμα της ομηρίας της από τις συνεννοήσεις οργανώσεων, ώστε να μετατρέπεται πραγματικά σε ένα μέτωπο, όπου τον κυρίαρχο λόγο θα έχουν όλοι οι αγωνιστές που είναι μέλη και οι συνελεύσεις των επιτροπών της. Ο δρόμος της συγκρότησης ως **ενιαίου και μετωπικού πολιτικού οργανισμού**, σε τοπικό και κλαδικό επίπεδο, είναι και ο μόνος που μπορεί να αντιμετωπίσει την ανάπτυξη των πολιτικών δεσμών της με εργαζόμενο κόσμο, αλλά και την κατάκτηση μιας ενιαίας πολιτικής παρέμβασης, με κοινά διαμορφωμένες ιεραρχήσεις και με περιορισμό των συχνά ετερόκλητων ή/και αντιθετικών πρωτοβουλιών των συνιστωσών της.

Έχει έρθει η ώρα να πάρουμε διαζύγιο από πολιτικές πρακτικές παραταξιοποίησης και απολίτικων ομαδοποιήσεων, που απομακρύνουν τους εργαζόμενους και τον κόσμο με εργατικό κομμουνιστικό πολιτισμό. Απ' αυτή τη σκοπιά, λέμε καθαρά ότι **η συσπείρωση των σύγχρονων κομμουνιστικών επαναστατικών δυνάμεων αποτελεί και δρόμο ενίσχυσης της ANΤΑΡΣΥΑ**, υπέρβασης όσων την καθηλώνουν, στροφή του πολιτικού άξονα προς τα αριστερά.

Για την μετωπική πολιτική συμπόρευση

Η ANΤΑΡΣΥΑ, με την καθοριστική συμβολή του NAP, επεξεργάστηκε και κατέληξε στη 2^η συνδιάσκεψή της μια μετωπική πολιτική, την πρόταση για την **μετωπική πολιτική συμπόρευση για την ανατροπή προς τις ευρύτερες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντιΕΕ και αντιδιαχειριστικής Αριστεράς**. Ταυτόχρονα καθόρισε μέσα από την κορυφαία διαδικασία της συνδιάσκεψης το **πολιτικό πλαίσιο** που είναι **αναγκαίο και ικανό** για να διαμορφωθεί μια μετωπική συμπόρευση στο συνολικό κεντρικό επίπεδο. Υποστηρίζουμε την πρόταση αυτή, την θεωρούμε απαραίτητη και αναγκαία: Γιατί πυκνώνει και θα πυκνώνει περισσότερο ο κόσμος που αναζητά μια άλλη Αριστερά, ένα άλλο κίνημα, έναν άλλο δρόμο ανατροπής σε ρήξη και έξω από την πολιτική του κεφαλαίου και την ΕΕ. Γιατί πληθαίνουν και θα πληθαίνουν οι διαφοροποιήσεις από την ρεφορμιστική Αριστερά, οι πολιτικές αναζητήσεις από τους πρωτοπόρους

αγωνιστές του κινήματος και χρειάζεται ένας δρόμος και μια τακτική συσπείρωσης. Γιατί διευκολύνει τη συσπείρωση σε κρίσιμους ανατρεπτικούς πολιτικούς κόμβους και στην προσέγγιση στο συνολικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Ορισμένες απαραίτητες διευκρινίσεις: *Πρώτο*, η μετωπική συμπόρευση, σύμφωνα και με τις αποφάσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, εντάσσεται και επικαθορίζεται τελικά από την προσπάθεια δημιουργίας του πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς. *Δεύτερο*, η πρόταση αυτή εμπεριέχει την εκτίμηση ότι με τις δυνάμεις στις οποίες απευθύνεται (και οι οποίες δεν επιθυμούν να ενταχθούν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ) δεν υπάρχει η δυνατότητα σήμερα να συγκροτηθεί συνολικό μέτωπο, γιατί δεν υπάρχει τέτοιο επίπεδο συμφωνίας στο αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και την επαναστατική φυσιογνωμία. Άρα δεν μιλάμε για συγκρότηση άλλου πολιτικού μετώπου πέρα από το αντικαπιταλιστικό, που εκφράζει σήμερα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ούτε για μια διάχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πολύ περισσότερο υποβάθμιση και ακρωτηριασμό της αντικαπιταλιστικής της παρέμβασης. Ούτε βεβαίως κλείσιμο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο καβούκι της. Απεναντίας, χρειαζόμαστε -και για την μετωπική συμπόρευση- πιο δυνατή ΑΝΤΑΡΣΥΑ. *Τρίτο*, **αντιμετωπίζουμε δυναμικά και από την άποψη της επίδρασης, όχι στατικά και κυρίως αμυντικά τις υπαρκτές διαφορές** με τις δυνάμεις στις οποίες απευθυνόμαστε. Δεν βαφτίζουμε το κρέας ψάρι. Λέμε ανοικτά ότι δυνάμεις στις οποίες απευθυνόμαστε έχουν διαφοροποιηθεί έμπρακτα από την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ, από τον ευρωμονόδρομο και με την βαρβαρότητα της αντιλαϊκής καταιγίδας αλλά **τείνουν να μείνουν στην μέση του δρόμου της ανατροπής, που αντικειμενικά κινείται σε αντικαπιταλιστική αντιΕΕ τροχιά**. Να ευαγγελίζονται ως «άμεση διέξοδο» μια καπιταλιστική ανάπτυξη κείνσιανού τύπου, με μια παραγωγική ανασυγκρότηση που θα αφήσει άθικτες τις παραγωγικές σχέσεις, με εκδημοκρατισμό του αστικού κράτους και κοινωνικό συμβόλαιο, εντός της ΕΕ, χωρίς ρήξη με το κεφάλαιο. Άλλες φέρουν τις δικές τους προσεγγίσεις για το αντιμονοπωλιακό πρόγραμμα και μέτωπο, για την εργατική κυβέρνηση, την επαναστατική εξουσία, που είναι διαφορετικές από τις δικές μας. Αντιμετωπίζουμε με ειλικρινή, θετικό όσο και κριτικό τρόπο αυτές τις τοποθετήσεις. Αυτό που τονίζουμε είναι ότι κάθε φορά υπάρχει ένα πολιτικό όριο, που καθορίζει πέρα από ιδεολογικές προσεγγίσεις την ικανότητα μιας πολιτικής συνεργασίας αριστερών δυνάμεων να δίνουν την μάχη από θέσεις ρήξης, ανατροπής και νίκης απέναντι στην αστική πολιτική. Αυτό κατά τη γνώμη μας καθορίζεται **αποτελεσματικά από τις συλλογικές αποφάσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** και είναι το μόνο δυνατό για να προχωρήσει τώρα σε συνολικό πολιτικό επίπεδο η μετωπική συμπόρευση.

Συγκεκριμένα, στην τελευταία απόφαση του Πανελλαδικού Συντονιστικού Οργάνου αναφέρεται συγκεκριμένα: «**Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συμβάλει με βάση τις αποφάσεις της 2ης Συνδιάσκεψης, όπως αυτή εξειδικεύτηκε στο κείμενο - πρόταση που κατέθεσε στην σύσκεψη της 3ης του Οκτώβρη η ΚΣΕ, στην διαμόρφωση μιας κοινής πολιτικής δήλωσης απευθυνόμενη σε όλες τις δυνάμεις που πήραν μέρος στην σύσκεψη της 3ης Οκτώβρη, η οποία πρέπει μεταξύ των άλλων να περιλαμβάνει:**

Τον άμεσο πολιτικό στόχο της ανατροπής της πολιτικής ΕΕ-ΔΝΤ-κεφαλαίου και της δικομματικής κυβέρνησης που την εφαρμόζει, και κάθε κυβέρνησης με αντιλαϊκή πολιτική. Ο αγώνας αυτός γίνεται από τις θέσεις ενός προγράμματος που βάζει πάνω από όλα τα συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας, και στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα του κεφαλαίου, των τραπεζιτών, των δανειστών και των διεθνών οργανισμών που τους στηρίζουν. Έχει σαν βασικά στοιχεία: Την μονομερή κατάργηση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων. την έξοδο από το ευρώ και την αποδέσμευση από την ΕΕ. Την παύση πληρωμών και την διαγραφή του χρέους. Τις εθνικοποιήσεις των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων χωρίς αποζημίωση, με εργατικό-λαϊκό έλεγχο. Την ριζική αναδιανομή εισοδήματος και πλούτου, υπέρ της εργασίας και σε βάρος του κεφαλαίου, με αποκατάσταση και διεύρυνση των εργατικών δικαιωμάτων. Την αξιοποίηση των μεγάλων παραγωγικών δυνατοτήτων και της δημιουργικότητας του κόσμου της εργασίας υπέρ της

μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας. Την έξοδο από το ΝΑΤΟ. Την νομιμοποίηση των μεταναστών και το άσυλο για τους πρόσφυγες. Την πάλη για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες του εργαζόμενου λαού.

Από την πλευρά της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θέλει ιδιαίτερα να επιμείνει ότι ιδιαίτερα κρίσιμα ζητήματα αποτελούν τα παρακάτω:

α) Η ρητή διατύπωση της ανάγκης για ρήξη και αποδέσμευση από την Ε.Ε.

β) Η επιμονή στο ότι το αναγκαίο πρόγραμμα είναι πρόγραμμα ρήξης με το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό και η πάλη για αυτό ανοίγει τον δρόμο για επαναστατικές αλλαγές σε ρήξη με τον καπιταλισμό, σε μια σοσιαλιστική προοπτική.

γ) Το πρόγραμμα αυτό μπορεί να επιβληθεί με την καταλυτική παρέμβαση του μαζικού κινήματος και του εργατικού-λαϊκού ξεσηκωμού έξω και πέρα από κάθε συνδιαχειριστική λογική».

Τέταρτο, η μετωπική συμπόρευση μπορεί και πρέπει να βρει έκφραση σε ένα **πλούτο μορφών** κι επιπέδων, από την ενίσχυση των εργατικών σχημάτων, των αριστερών αντικαπιταλιστικών κινήσεων πόλης και περιφέρειας, πολιτικών πρωτοβουλιών σε πεδία αγώνα (αντιΕΕ, δημοκρατικό - αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό, αντιπολεμικό, περιβάλλον εκλογικές αναμετρήσεις για Ευρωκοινοβούλιο, Περιφέρειες και Δήμους κλπ), δεν είναι υπόθεση μόνο μιας κεντρικής μορφής, μιας «ζαριάς». Θα είναι μια μακριά πορεία προς τον πόλο.

Πέμπτο, η διαδικασία για την μετωπική συμπόρευση πρέπει να γίνει κυρίως **υπόθεση της βάσης** και όχι μια διαδικασία κορυφής. Μια τέτοια στροφή θα ενδυναμώσει και τα ριζοσπαστικά στοιχεία.

Ο πόλος πρέπει να έχει γερά ποδάρια. Τα βήματα για την αποφασιστική ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς δεν αφορούν μόνο το κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Απαιτείται σκληρή προσπάθεια για την ριζοσπαστικοποίηση του ευρύτερου λαϊκού αριστερόστροφου αντιμνημονιακού ρεύματος, έτσι ώστε να «ανέβει» η **αντιμνημονιακή στάση σε εργατική αντικαπιταλιστική συνείδηση και συγκρότηση**. Χρειάζεται η αναβάθμιση του περιεχομένου των προγραμμάτων και των μορφών πάλης. Έχει ζωτική σημασία να οικοδομηθεί από πάνω έως κάτω και από κάτω έως πάνω, μία **ισχυρή ζώνη ηγεμονίας του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου**. Αλλιώς δεν νοείται αυτοτελής πορεία της επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς. Πρέπει να συμβάλλουμε στην αναβάθμιση, αλλά κυρίως στη δημιουργία νέων **αντικαπιταλιστικών κινήσεων παρέμβασης σε εργασιακούς χώρους και σε γειτονιές** και Δήμους (ταξικά εργατικά σχήματα και παρεμβάσεις, αντικαπιταλιστικές κινήσεις πόλης κλπ). Δεν μιλάμε για παρατάξεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά για αυτοτελείς πρωτοβουλίες συσπείρωσης, με ενιαία προσπάθεια των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οι οποίες ξεκινώντας από τα προβλήματα του χώρου δίνουν συγκεκριμένες όσο και συνολικές αντικαπιταλιστικές απαντήσεις. Η ταχύτατη μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ σε διαχειριστικό κόμμα, ενδεχομένως και σε ρόλο διακυβέρνησης, κάνει επιτακτική την ανάγκη γόνιμης συζήτησης ή/και αντιπαράθεσης για τις περιπτώσεις εκείνων των παρατάξεων και σχημάτων (ιδιαίτερα στην εκπαίδευση), όπου συνυπάρχουν από παλιά δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΣΥΡΙΖΑ. Με γνώμονα το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα στο χώρο και γενικά, την αγωνιστική πρακτική, την αυτοτέλεια από πρακτικές κρατικού, κυβερνητικού και υποταγμένου συνδικαλισμού και στόχο την αυτοτέλεια της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς κινούμαστε με βάση την εμπειρία και τη γνώμη των αγωνιστών.

Για τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές

Αντιμετωπίζουμε τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές σαν μια συμβολή στη συνολικότερη πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης. Κρίκοι σε αυτή τη διαδικασία είναι η συγκρότηση

μαχόμενου λαϊκού κινήματος στην πόλη (κόντρα σε λογικές διαχείρισης) με τα δικά του όργανα, ανταγωνιστικά προς το τοπικό κράτος και η ενίσχυση του αντικαπιταλιστικού ρεύματος, με δημιουργία αριστερών αντικαπιταλιστικών κινήσεων πόλης. Η συμμετοχή μας στις τοπικές εκλογές και η επιδίωξη για εκλογή στα συμβούλια αποτελεί πλευρά που ενισχύει την παραπάνω λογική. Σαν άλλο ένα μέσο συμβολής στη λαϊκή οργάνωση μέσα από την αποκάλυψη των αντιλαϊκών αναδιαρθρώσεων και πολιτικών, σαν βήμα στις λαϊκές συλλογικότητες διεκδίκησης.

Αυτό επιβάλλει την ανάγκη αυτοτελούς παρέμβασης του αντικαπιταλιστικού ανατρεπτικού ρεύματος και ενίσχυσής του. Από τη σκοπιά αυτή διαμορφώνουμε σχέδιο παρέμβασης με ορίζοντα τις εκλογές, με το οποίο επιδιώκουμε: α) βάθεμα στην ανάλυση και τις επεξεργασίες μας και συγκρότηση ενός σύγχρονου αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης (κάτι που θα βοηθήσει και το κίνημα), β) αυτοτελή, αναβαθμισμένη συγκρότηση, εμφάνιση και καταγραφή στις εκλογές ενός μαζικού ρεύματος ανατροπής με αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά. Συμμετέχουμε με αντικαπιταλιστικές αριστερές αγωνιστικές κινήσεις. Αναζωογονώντας, ανασυγκροτώντας τις παλιές και δημιουργώντας νέες εκεί που δεν υπάρχουν γ) ενοποίησης της ANΤΑΡΣΥΑ στο μέτωπο της πόλης, ηγεμονία της αντικαπιταλιστικής λογικής δ) να συμμετέχουν στις κινήσεις: όλες οι δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ και το ανεξάρτητο δυναμικό της με ουσιαστικό τρόπο, το δυναμικό της μετωπικής συμπόρευσης και άλλες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής, αντι-ΕΕ και αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς, δυνάμεις που έχουν διαφοροποιηθεί έμπρακτα από ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ, πρωτοπόρος κόσμος των αγώνων καθώς και πολιτικοποιημένες δυνάμεις του αυτόνομου χώρου, με σεβασμό στο κίνημα και τη δημοκρατία του. έμπρακτα βήματα στη μετωπική συμπόρευση ε) μεγαλύτερο αριθμό συμμετοχών και καλύτερο εκλογικό αποτέλεσμα από το 2010. Συμμετοχή σε όλες τις περιφέρειες.

Δεν συγκροτούμε κοινά ψηφοδέλτια με ΣΥΡΙΖΑ (ή με τμήμα του) και ΚΚΕ, ούτε σε επίπεδο περιφέρειας ούτε σε επίπεδο δήμων.

Οι ευρωεκλογές

Η μάχη των ευρωεκλογών θα αποτελέσει μία κορυφαία πολιτική μάχη για την ερχόμενη περίοδο. Το αποτέλεσμά της θα παίξει σημαντικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις. Στην μάχη αυτή στόχος του ΝΑΡ και της ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να είναι:

- Να εκφραστεί όσο το δυνατόν πιο μαζικά η καταδίκη του ευρώ και της ΕΕ από εργατικές, λαϊκές, διεθνιστικές, αντικαπιταλιστικές σε τελική ανάλυση θέσεις.
- Να καταδικαστεί συντριπτικά η βάρβαρη πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ, ώστε να μην μπορεί να «σταθεί» η κυβέρνηση.
- Να δυναμώσει η αντικαπιταλιστική αριστερά, να αναδειχτεί σαν αυτοτελές και ανερχόμενο ρεύμα στην κοινωνία και να γίνουν βήματα στην υπόθεση της μετωπικής συμπόρευσης.

Βάση για την παρέμβαση της ANΤΑΡΣΥΑ στην αντι-ΕΕ πάλη και τις ευρωεκλογές είναι ο πολιτικός αγώνας για απειθαρχία, ρήξη και αντικαπιταλιστική - διεθνιστική αποδέσμευση από ευρώ-ΕΕ και το συνολικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Η ANΤΑΡΣΥΑ ενόψει και της κρίσιμης αυτής μάχης πρέπει, στην βάση και των έως τώρα αποφάσεών της, να απευθύνει **πλατύ κάλεσμα για** κοινή παρέμβαση και στις ευρωεκλογές **όλων των δυνάμεων που κινούνται σε αντικαπιταλιστική, αντιιμπεριαλιστική, αντι-ΕΕ κατεύθυνση**, στο πλαίσιο και της πολιτικής της μετωπικής συμπόρευσης. Αφετηριακό ζήτημα-βάση της κοινής πολιτικής - εκλογικής παρέμβασης αποτελεί η πάλη για αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ, στο πλαίσιο του αναγκαίου και ικανού πολιτικού περιεχομένου για την μετωπική πολιτική συμπόρευση, που έχει θέσει η ANΤΑΡΣΥΑ.

Ζ. ΩΡΑ ΝΕΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ - ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΡΗΞΗΣ ΚΑΙ

ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Σύντροφοι και συντρόφισσες

Στις Θέσεις σημειώναμε ότι τα τέσσερα προηγούμενα χρόνια υπήρξε **όξυνση της ταξικής πάλης και βήματα στους όρους και στη δυναμική της κοινωνικής σύγκρουσης, χωρίς όμως να έχει γίνει ακόμα ένα ανώτερο ποιοτικό άλμα**, με αποτέλεσμα να εμφανίζονται παράλληλα φαινόμενα απογοήτευσης και κινηματικών εκρήξεων, κινήσεις απόγνωσης, υποχώρησης και υποταγής, αλλά και εξεγερτικές τάσεις, αναζητήσεις για συνολικές απαντήσεις και νικηφόρα πάλη. Τονίζαμε ότι **«σε όλη αυτή την πορεία βάρυνε αρνητικά το γεγονός ότι η μοναδική επιλογή των εργαζομένων ήταν να ακολουθούν το βηματισμό του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ**. Έλειψε καθοριστικά ένα **ανεξάρτητο κέντρο αγώνα**, ταξικό και ενωτικό», παρά τα ελπιδοφόρα βήματα συντονισμού πρωτοβάθμιων σωματείων που έγιναν συνολικά, στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις, σε κλάδους ή μέτωπα.

Από την έκδοση των Θέσεων μέχρι σήμερα αποτυπώθηκαν στη ζωή μια σειρά από τις εκτιμήσεις μας. Η προσπάθεια για απεργία των καθηγητών το Μάη και η πορεία της απεργίας τους το Σεπτέμβρη, η ΕΡΤ, η μάχη διαρκείας των διοικητικών ΑΕΙ-ΤΕΙ, έδειξαν ανάγλυφα **τόσο τις σημαντικές δυνατότητες του κινήματος, όσο και τα όρια** που βάζουν η **συνθηκολόγηση και ο εκφυλισμός του κυβερνητικού συνδικαλισμού** ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ. Η άρνηση και η υπονόμηση της ανάπτυξης αγωνιστικού μετώπου στο δημόσιο το Σεπτέμβρη, όταν υπήρχαν προϋποθέσεις να συναντηθούν σε αγώνα διαρκείας κρίσιμοι κλάδοι του δημοσίου (Εκπαίδευση, ΟΤΑ, υγεία, υπουργεία, ασφαλιστικά ταμεία), που θα δημιουργούσαν σοβαρό πρόβλημα στην κυβέρνηση και θα άλλαζαν το τοπίο μεταφέροντας στο δρόμο την αντιπαράθεση, δείχνουν τα εμπόδια και τους πραγματικούς συσχετισμούς με τους οποίους πρέπει να αναμετρηθούμε. Σοβαρές ευθύνες έχουν και οι δύο δυνάμεις της κοινοβουλευτικής αριστεράς (Α.Π. και ΠΑΜΕ), οι οποίες για τα δικά τους συμφέροντα και προτεραιότητες συνέβαλλαν στην διάσπαση του απεργιακού μετώπου, στην αποκλιμάκωση και την απομαζικοποίηση, σπέρνοντας είτε κοινοβουλευτικές αυταπάτες, για αγώνες χαμηλής έντασης και διαμαρτυρίας, είτε την ηττοπάθεια, επειδή δεν υπάρχουν προϋποθέσεις για μαχητικούς ανατρεπτικούς αγώνες, επειδή προφανώς δεν τους ελέγχει το κόμμα.

Καθώς η διαπάλη ανάμεσα στην τάση υποταγής και στην τάση χειραφέτησης των εργαζομένων εντείνεται, τα ελλείμματα και οι ανεπάρκειες και της δικής μας παρέμβασης, συνολικά της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και της ταξικής πτέρυγας του εργατικού κινήματος, αναδεικνύονται. Οι προηγούμενες μάχες έδειξαν ότι **υπάρχουν δυνατότητες για να ξεσπάσουν αγώνες με ανώτερα χαρακτηριστικά και στο περιεχόμενο και στην μορφή**, με θετική συμβολή των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και του NAP. Ταυτόχρονα αποδείχθηκε ότι **ο αγώνας πολιτικοποιείται και συνολικοποιείται γρήγορα, απαιτεί ευρύτερα εργατικά και λαϊκά μέτωπα συμμετοχής, στήριξης και αλληλεγγύης και σε αυτό υστερούμε**.

Το τελευταίο διάστημα εκδηλώνονται **κυρίως αμυντικοί αγώνες** στο δημόσιο, αλλά και στον ιδιωτικό τομέα, όπως στα εργοστάσια που κλείνουν ή γίνονται απολύσεις. Σε μέτωπα που απορρέουν από τα αντεργατικά μέτρα (όπως η δουλειά την Κυριακή στο εμπόριο, κλαδικές ΣΣΕ που λήγουν, κ.α.) δίνονται **ηρωικές μάχες**, οι οποίες όμως μένουν μόνες και ασύνδετες, πέφτουν μία-μία μαχόμενες, συνήθως με ήττα (ΜΕΒΓΑΛ. Κατσέλης, Νίκας, κ.α.).

Στον ιδιωτικό τομέα, στα εργοστάσια και στις επιχειρήσεις, στα εργοτάξια και στα γραφεία, στα μαγαζιά και στις αποθήκες **η κατάσταση που επικρατεί είναι κυριολεκτικά κόλαση**: υπερεκμετάλλευση, καταπάτηση κάθε δικαιώματος, εργοδοτική τρομοκρατία, ουσιαστική κατάργηση συνδικαλιστικής και πολιτικής δράσης. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι δουλεύουν απλήρωτοι, με έναντι, με καθυστερούμενα. Ακόμα και στους σκλάβους έδιναν ένα πιάτο φαί καθημερινά! Ανάλογες συνθήκες αρχίζουν να αναπτύσσονται και στο δημόσιο, καθώς προχωρά η αντιδραστική

αναδιάρθρωση, οι διαθεσιμότητες, οι απολύσεις. Την ίδια ώρα ο εφεδρικός στρατός του 1,5 εκατομμυρίου ανέργων σκορπά τον φόβο.

Η αντιδραστική επιδρομή του κεφαλαίου έφερε σε χειρότερες συνολικά θέσεις την εργατική τάξη. **Ο συσχετισμός σε βάρος του κόσμου της εργασίας χειροτέρευσε αντικειμενικά, σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο.** Εάν τραβήξει για πολύ αυτή η κατάσταση, που εμφανίστηκε ως έκτακτη στην αρχή, θα τείνει να παγιωθεί και να διαμορφώσει **μια νέα «κανονικότητα», που θα είναι η πλήρης ζούγκλα της αγοράς.**

Γι' αυτό είναι επιτακτική ανάγκη, **πιο ώριμη και αναγκαία από ποτέ, μια ριζική και τολμηρή στροφή στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα.** Η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, η εμφάνιση ενός νέου εργατικού κινήματος είναι σήμερα όρος και προϋπόθεση για ρήγματα στην επίθεση και την καπιταλιστική ανασυγκρότηση, προϋπόθεση για τη συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Πρέπει από γενικά συνθήματα και γενικόλογες αναφορές να γίνουν υλικοί στόχοι, να μεταφραστούν σε μετρήσιμα βήματα, σε πολλά επίπεδα. Συνολικά να κατακτήσουμε να μην είμαστε απλώς η πιο συνεπής και ταξική πτέρυγα του υπάρχοντος συνδικαλισμού, αλλά **ο προπομπός και ο εκφραστής του νέου εργατικού κινήματος.** Βασική προϋπόθεση για «να γυρίσει αλλιώς» το γρανάζι, είναι η **συγκρότηση και μαζική εμφάνιση ενός ανατρεπτικού, ταξικού, αντικαπιταλιστικού ρεύματος στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα.**

Η συμβολή στην αντεπίθεση των εργατικών αγώνων και συνολικά του λαϊκού κινήματος αποτελεί βασικό καθήκον του επόμενου διαστήματος. Στην κατεύθυνση αυτή:

1. Δουλεύουμε με μαζικούς όρους, μέσα στα σωματεία, στους τόπους δουλειάς και τους αγώνες, το πλαίσιο πάλης που έχουμε επεξεργαστεί (διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων, αυξήσεις στους μισθούς κλπ.) και το οποίο **ενοποιεί υλικά και στη βάση των συμφερόντων του τον κόσμο της δουλειάς, συνδέει τα επείγοντα ζητήματα της επιβίωσης με στόχους ανατροπής της επίθεσης και της αντιλαϊκής πολιτικής,** με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και το ζήτημα της συνολικής ανατροπής της επίθεσης και της αντιδραστικής ανασυγκρότησης του κεφαλαίου. **Είναι η βάση για μια νέα ταξική ενότητα των εργαζομένων,** ενάντια στον κατακερματισμό, ενάντια στην διαμόρφωση μιας ασπόνδυλης πληθειακής μάζας, όπως επιχειρεί να μετατρέψει την εργατική τάξη το κεφάλαιο. Πρέπει να σημειώσουμε ότι το τελευταίο διάστημα **υπάρχει μια σχετική υποχώρηση στην προβολή του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και των πολιτικών του κόμβων μέσα στους χώρους και τους αγώνες και πολύ περισσότερο της σύνδεσής του με τις άμεσες διεκδικήσεις** στις συνελεύσεις, στα πλαίσια απεργιακών αποφάσεων, συντονισμών κλπ.

- **Σηκώνουμε ψηλά και παντού το φλέγον ζήτημα της ανεργίας,** τονίζοντας ότι αποτελεί καταρχήν **υπόθεση όλου του εργατικού και λαϊκού κινήματος** και όχι μόνο των ανέργων, αφού η ανεργία είναι η καρδιά και ο πυρήνας πολλών προβλημάτων, ένα μέτωπο που θα καθορίσει σε μεγάλο βαθμό την εξέλιξη της ταξικής πάλης στη χώρα μας. Διαμορφώνουμε πλαίσιο στόχων **για να βρουν δουλειά οι άνεργοι,** με μαζικές προσλήψεις για την κάλυψη κοινωνικών αναγκών, με ριζική μείωση του χρόνου εργασίας για να δουλέψουν όλοι, με σταθερή και μόνιμη εργασία και αξιοπρεπείς αποδοχές, δηλαδή με αντικαπιταλιστικό πλαίσιο. Απ' αυτή την άποψη σηκώνουμε και τα αιτήματα άμεσης προστασίας και ανακούφισης των ανέργων. Αξιοποιούμε όλες τις μορφές-δρόμους παρέμβασης στο καυτό αυτό μέτωπο, συζητώντας και την σχετική εισήγηση της εργατικής επιτροπής

2. Ταυτόχρονα πρέπει να δουλέψουμε **πολύ πιο εντατικά και πρωτότυπα, με πρωτοβουλία και τόλμη, για να καλύψουμε το κενό συνδικαλιστικής οργάνωσης, μαζικής έκφρασης και συλλογικής οργάνωσης της εργατικής τάξης και της νέας βάρδιας, ειδικά στον ιδιωτικό**

τομέα. Ίδρυση νέων σωματείων σε χώρους που δεν καλύπτονται (θετικό παράδειγμα η δημιουργία σωματείου για τα πεντάμηνα στο Βόλο, ελαστικά εργαζόμενοι ΕΤΕ κλπ.), αναζωογόνηση άλλων που είναι εν υπνώσει, επιτροπές αγώνα, πρωτοβουλίες και συνελεύσεις βάσης, η αγωνιστική πρωτοβουλία της νΚΑ, οι εργατικές λέσχες σε επίπεδο γειτονιάς και εργασιακής περιπλάνησης και ως κρίκος για τη σύνδεση με την εργατική δουλειά, επιτροπές ανέργων στο πλαίσιο σωματείου ή γειτονιάς, πρέπει με όλες τις μορφές να ανασυστήσουμε και να ενισχύσουμε το πολύμορφο δίκτυο των εργατικών οργανώσεων. Ταυτόχρονα, πρέπει **να αναδειχθεί στην πράξη η ανάγκη και νέας δομής του σ.κ.**, στην κατεύθυνση που περιγράφουν οι θέσεις (κλαδικά συνδικάτα, όχι ομοιοεπαγγελματικά, δημοκρατία της βάσης-συνελεύσεων, κάλυψη όλων των εργασιακών σχέσεων, άρση διαχωρισμού δημόσιου-ιδιωτικού, κλπ).

3. Συνεχίζουμε και εντείνουμε την προσπάθεια συντονισμού των αγωνιστικών σωματείων. Με βάση τις νέες συνθήκες, οι συντονισμοί και πρωτοβουλίες πρωτοβάθμιων σωματείων αναβαθμίζονται, μπορούν **να συσπειρώσουν δεκάδες και εκατοντάδες σωματεία και να αποτελέσουν ένα κέντρο αγώνα των εργατικών μαχών**, ρόλο που δεν θέλουν και δεν μπορούν να παίξουν ούτε οι υποταγμένες κυβερνητικές δυνάμεις των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και μεγάλων Ομοσπονδιών, αλλά ούτε το ΠΑΜΕ. Να δηλώσουν πολιτική απειθαρχία στον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ και να πραγματοποιήσουν ένα αγωνιστικό «συντονισμό των συντονισμών». Να συμβάλουν στην ανάπτυξη αγωνιστικού μετώπου ανατροπής που θα συνενώνει όλες τις τάσεις λαϊκής πάλης, τις πρωτοβουλίες ανέργων, νεολαίας, κ.λπ. σε ένα παρατεταμένο ανένδοτο αγώνα για να υπάρξει ένας σοβαρός κλονισμός και τελικά ήττα της αντεργατικής επίθεσης και των υπεραντιδραστικών αστικών μετασχηματισμών που προωθούνται. Σε αυτή την κατεύθυνση θα συμβάλλουμε στην αναγκαία επανεκκίνηση των συντονισμών, με απεύθυνση σε όλα τα πρωτοβάθμια σωματεία που θέλουν να συντονιστούν σε αγωνιστική τροχιά με ταξικό περιεχόμενο. Πρέπει να απευθυνθούμε σε όλα τα πολιτικο-συνδικαλιστικά ρεύματα που κινούνται σε αγωνιστική κατεύθυνση και να θέσουμε την αναγκαιότητα στήριξης αυτής της λογικής: στο ΠΑΜΕ συνολικά και σε σωματεία που συμμετέχουν σε αυτό, στις δυνάμεις της Α.Π. κι ευρύτερα του ΣΥΡΙΖΑ, αγωνιστικά τμήματα που διαχωρίζονται από τον επίσημο συνδικαλισμό, στο αναρχοσυνδικαλιστικό ρεύμα και στην αυτονομία.

4. Παρεμβαίνουμε πιο αποφασιστικά για την δημιουργία, την ανασυγκρότηση, ανάπτυξη και λειτουργία των εργατικών σχημάτων, αντιμετωπίζοντας τα σοβαρά ελλείμματα που υπάρχουν. Η τάση εκλογικής ενίσχυσής τους σε κάποιους κλάδους (Παρεμβάσεις Δ.Ε., Π.Ε., Δημοσίου συνολικά, σχήμα ΣΜΤ, σχήμα ΕΚΑ, κ.α.) δεν πρέπει να μας κάνει να εφησυχάσουμε. Η εκλογική ενίσχυση είναι αποτέλεσμα και της κατάρρευσης και του εκφυλισμού των καθεστωτικών παρατάξεων (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ), αλλά και των νέων δυνατοτήτων και απαιτήσεων, της ριζοσπαστικοποίησης ενός δυναμικού των εργατικών αγώνων. Εμπεριέχει όμως την ανάθεση, την εκλογική αποδοχή και στήριξη κυρίως, σε χώρους με δομημένο συνδικαλισμό. Πρέπει να μετατραπεί σε στράτευση, συμμετοχή, συσπείρωση πάνω στα αντικαπιταλιστικά προγράμματα πάλης των σχημάτων και της λογικής τους. Σημαντικό ρόλο για μια νέα προσπάθεια συντονισμού και ενίσχυσης των εργατικών σχημάτων μπορεί να παίξει η Α.Τ.Ε. ΕΚΑ, οι Παρεμβάσεις του δημοσίου.

5. Σχεδιάζουμε τα άμεσα βήματα στην κατεύθυνση της συγκρότησης ταξικής κίνησης για την ανατροπή και το Νέο Εργατικό Κίνημα. Εκτιμούμε, ότι, σήμερα είναι πιο αναγκαία μια τέτοια συσπείρωση, ότι έχει αναδειχθεί ένα -μειοψηφικό, αλλά υπαρκτό- τμήμα πρωτοπόρων εργαζόμενων αγωνιστών, το οποίο μπορεί να συμβάλλει στην κατεύθυνση της ταξικής ανασυγκρότησης του ε.κ., που μπορεί να υποδεχθεί και να συμβάλλει σε ένα αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο, να αποτελέσει τη μαγιά και τον καταλύτη για ένα μαζικό ανατρεπτικό ταξικό ρεύμα με αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά. Η ατολμία μας, οι καθυστερήσεις και οι διαφορετικές προσεγγίσεις που υπάρχουν, μετέτρεψαν αυτή την αναγκαιότητα σε έναν «διακηρυκτικό στόχο» που ποτέ δεν ξεκίνησε, παρά τις αλλεπάλληλες αποφάσεις μας. Συζητούμε ενωτικά και δημοκρατικά, μέσα από τις συλλογικές

διαδικασίες του NAP το περιεχόμενο μίας τέτοιας πρωτοβουλίας. Προχωρούμε σε τοπικές και κλαδικές συσκέψεις, συζητούμε την πρόταση, τους στόχους και την ιδέα της κίνησης. Αξιοποιούμε όλες τις προσπάθειες, συλλογικότητες και απόπειρες, όλους τους αγωνιστές, για να προχωρήσουμε μαζικά και αποφασιστικά. Ειδικά η νΚΑ μπορεί να αξιοποιήσει την κίνηση σε πραγματικό εργαλείο παρέμβασης στην κατακερματισμένη εργαζόμενη νεολαία. Κάνουμε συλλογικό εργαλείο και μέσο έκφρασης την ιστοσελίδα «ΤΑΞΙΚΑ!», στην οποία επιδιώκουμε να εμπλέξουμε όλο το δυναμικό του ανατρεπτικού ταξικού ρεύματος, συνδικαλιστές, αγωνιστές εργαζόμενους.

6. Βήματα στην ενοποίηση της παρέμβασης των δυνάμεων της ANΤΑΡΣΥΑ στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα, ενισχύοντας τις κλαδικές της επιτροπές και αξιοποιώντας την προσωρινή -σήμερα- «γραμματεία συνδικαλιστικού» της ANΤΑΡΣΥΑ.

7. Η εργατική παρέμβαση του NAP, δεν έχει προσαρμοστεί ακόμα στη νέα φάση, με τα αυξημένα και διαφορετικά καθήκοντα και τις απαιτήσεις, στη βάση των νέων μεγάλων δυσκολιών αλλά και των μεγαλύτερων δυνατοτήτων. Σε πολλές περιπτώσεις η παρέμβασή μας ήταν η «καθιερωμένη» κλασική παρέμβαση ανά κλάδο ή σωματείο, με το περιεχόμενο και το σχεδιασμό μιας άλλης όμως περιόδου. Παρά τις θετικές εμπειρίες και παρεμβάσεις, συνολικά απαιτείται μια ριζική στροφή πρώτα απ' όλα στην εργατική δουλειά του NAP, σε όλα τα επίπεδα. Απαιτείται η **αναδιάρθρωση των οργανώσεων και των δυνάμεών μας** (νέες ΟΒ, αλλαγές σε ΟΒ, κλπ) που πρέπει να γίνει στις επερχόμενες συνδιασκέψεις των περιοχών με μελέτη και σχέδιο. Σχεδιάζουμε **εργατική σύσκεψη-συνδιάσκεψη στην Αθήνα και σε άλλες περιοχές για το νέο σχεδιασμό της εργατικής παρέμβασής μας**. Κυρίως απαιτείται η πολιτική ενοποίηση και ενιαία δράση όλων των δυνάμεών μας, ξεφεύγοντας από μια λογική χώρου-κλάδου, από τη λογική της μονοστοχίας, του άμεσου μόνο αγώνα, **δημιουργώντας υποδομές, μεσοπρόθεσμη και μακροπρόθεσμη ακολουθία βημάτων με αποτελέσματα σε όλα τα επίπεδα**: των αγώνων και του κινήματος, στην πτέρυγα και τη συγκρότηση ταξικού ανατρεπτικού αντικαπιταλιστικού ρεύματος στο ε.κ., στην **ενίσχυση της «δύναμης πυρός» του ίδιου του NAP, των κομμουνιστών εργαζομένων** που συμβάλλουν συνολικά και δρουν συλλογικά για την υπόθεση της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης.

Αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής

Το εργατικό - λαϊκό αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής αποτελεί μια **θεμελιακή επιλογή** του NAP και της ANΤΑΡΣΥΑ που η σημασία του στο ερχόμενο διάστημα **δυναμώνει και αναβαθμίζεται**. Αποτελεί το πεδίο κοινής δράσης, συνάντησης πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων και πρόκλησης όλων όσων θέλουν να συντονιστούν για την ανατροπή της επίθεσης προς όφελος των εργαζομένων και του λαού. Επιδιώκει α) την ενότητα της εργατικής τάξης β) τον ενότητα της εργατικής τάξης με τα μη προλεταριακά και μικροαστικά στρώματα που συνθλίβονται από την κρίση και την ηγεμονία σε αυτά γ) την ενότητα, τον συντονισμό των αγώνων και δ) την κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς.

Οι στόχοι πάλης του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής έχουν αφετηρία τις διεκδικήσεις - κόμβους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Η ιεράρχηση τους παίρνει υπόψη τις γρήγορες και εναλλασσόμενες εξελίξεις, το επίπεδο του μαζικού κινήματος και την προσπάθεια ανεβασματός του, χωρίς να υποκαθιστά το γενικότερο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της επαναστατικής τακτικής, με το οποίο πρέπει να συνδέονται ουσιαστικά. Στη σημερινή φάση οι διεκδικήσεις αφορούν:

Το δικαίωμα του λαού σε μια αξιοβίωτη ζωή, ενάντια στην ανεργία, στην εξαθλίωση, στην εργασία - λάστιχο, στην άμεση οικονομική αστική βία (απλήρωτη δουλειά, κατάργηση συμβάσεων, χαράτσια, κεφαλικοί φόροι, δάνεια, φοροληστεία, πλειστηριασμοί, μαυραγοριτισμός κλπ.), στην ανοικτή εμπορευματοποίηση - εξευτελισμό υγείας - παιδείας - πρόνοιας - ασφάλισης, για την αποσόβηση της

ιδιότυπης εργατικής «γενοκτονίας». Ενάντια στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό και την τρομοκρατία κυβέρνησης/κράτους, φασιστών, εργοδοτών. Για το δικαίωμα του λαού να αποφασίζει για τις τύχες του, ενάντια στην Ιερή Συμμαχία κυβερνήσεων - κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ για να ανατραπεί η κυβέρνηση και να σπάσει το άθλιο καθεστώς της επιτροπείας από Τρόικα και ΕΕ.

Το αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής **παλεύει αποφασιστικά για να αποσπάσει κατακτήσεις** στα πεδία αυτά. Η πάλη αυτή **συνδέεται και αποτελεί δρόμο προσέγγισης της** πάλης για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης.

Το προηγούμενο χρονικό διάστημα αντιμετωπίσαμε σημαντικές δυσκολίες στην ανάπτυξη και εφαρμογή της λογικής αυτής. Πέρα από το ότι δεν έγιναν σημαντικά βήματα στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, ο σχεδιασμός της παρέμβασής μας τόσο στον σκληρό πυρήνα του ιδιωτικού τομέα, όσο και σε «μη εργατικά στρώματα» παραμένει αναιμικός. **Δεν μελετάμε τους δρόμους απεύθυνσης του εργατικού κινήματος στο λαό, της έμπρακτης οικοδόμησης του μετώπου.** Για παράδειγμα, λίγο ασχοληθήκαμε με την κινητοποίηση των γονιών για το λαϊκό πρόβλημα της παιδείας.

Θετική ήταν η εμπειρία από την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών- κυρίως της ANΤΑΡΣΥΑ- στην κατεύθυνση αυτή. Οι πρωτοβουλίες αυτές ανέδειξαν την ανάγκη κοινής δράση της αριστεράς γύρω από μεγάλα ζητήματα του κινήματος (πχ ΕΡΤ), διευκόλυναν σε ένα βαθμό το άνοιγμα του διαλόγου και την μείωση της δυσπιστίας και της εχθρότητας που καλλιεργούν οι ηγεσίες, χωρίς να καταφέρουμε να υπερβούμε την λογική ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ και απομόνωσης του ΚΚΕ.

Νέα κατάσταση - νέα σημασία

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Σήμερα, **η πολιτική σημασία του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής αναβαθμίζεται.** Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ με όλες τις τελευταίες τοποθετήσεις της έχει ανοιχτά ταχθεί με το στρατόπεδο της διαχείρισης του καπιταλισμού και της ΕΕ, κάτι που μεταφράζεται σε μια παρατεταμένη προεκλογική εκστρατεία, με το κίνημα σε ρόλο υποστηρικτή. Το ΚΚΕ παραμένει αρνητικό. Είναι κρίσιμο ζήτημα σήμερα οι μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς, όσοι διακηρύσσουν ότι ο «οργανωμένος λαός» πρέπει να αναδειχθεί σε βασικό υποκείμενο για την απόκρουση και την ανατροπή της επίθεσης, να συμβάλλουν σε ένα μέτωπο αγώνα, μέσα στο μαζικό κίνημα, με στόχους ανατροπής. Για να μην αφομοιωθεί, διαλυθεί και ηττηθεί το ελπιδοφόρο ρεύμα που γεννήθηκε τα προηγούμενα χρόνια, αλλά να μετασηματιστεί σε ανώτερο επίπεδο. **Για να πατήσει στα πόδια του ο λαός και η νεολαία.** Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οι άλλες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς, το ΚΚΕ, όσες δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ διαχωρίζονται από την κυβερνητική διαχείριση του ευρωμονόδρομου, ριζοσπαστικές τάσεις του κινήματος ενάντια σε κυβέρνηση - ΕΕ - ΔΝΤ, έχουν μεγάλη ευθύνη να ανταποκριθούν σε αυτήν την ιστορική ανάγκη.

Το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να ξεδιπλώνουν πολιτικές και κινηματικές πρωτοβουλίες για το αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής και από τα «κάτω» και από τα «πάνω».

Το κίνημα στη γειτονιά

Η γειτονιά και η πόλη έχουν αναδειχθεί σε **κρίσιμα πεδία** όχι μόνο για την μάχη της αναπαραγωγής της εργατικής τάξης, της υπεράσπισης των κοινωνικών κατακτήσεων και υποδομών, του περιβάλλοντος, αλλά και για την πάλη κατά της ανεργίας, για την συσπείρωση των διάσπαρτων εργατικών δυνάμεων και την αντεπίθεση. Για το αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής. Επιβάλλεται **μια τομή στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε ως ΝΑΡ-νΚΑ την παρέμβαση μας**

στις γειτονιές, με ανάλογα τολμηρά πολιτικά και οργανωτικά μέτρα.

Η παρέμβασή μας πρέπει να υπηρετήσει τη συγκρότηση ενός εργατικού λαϊκού κινήματος στη γειτονιά που θα συμβάλει από τη μεριά του στη συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού - επαναστατικού ρεύματος και της αντίστοιχης «πρωτοπορίας - μαγιάς».

Είναι ανάγκη να επεξεργαστούμε ένα σύγχρονο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα που θα συνδυάζει τη συνολική πάλη με ειδικές πλευρές και με βασικούς άξονες :

1. Τον αγώνα ενάντια στην εξαφάνιση - ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών δημόσιων παροχών, στην καταλήστευση του λαϊκού εισοδήματος και σε κάθε είδους οικονομική βία, στην ιδιωτικοποίηση - εμπορευματοποίηση του δημόσιου χώρου και φυσικού πλούτου
2. Την πάλη ενάντια στην υπεραντιδραστική ανασυγκρότηση του κράτους (κεντρικού και τοπικού)
3. Την παρέμβαση στην καθημερινή ζωή και την οργάνωση της επιβίωσης εργαζομένων, ανέργων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων μέσω μορφών εργατικής ανατρεπτικής αλληλεγγύης.
4. Τον κοινό αγώνα με τα συγκροτημένα τμήματα του εργατικού κινήματος ενάντια σε ανεργία, απολύσεις, ελαστικές σχέσεις εργασίας, στο χώρο του τοπικού κράτους (διαθεσιμότητες, εφεδρεία, κοινωφελή εργασία) αλλά και σε κάθε χώρο εργασίας στην πόλη.
5. Τον αγώνα ενάντια στο φασισμό σε συνδυασμό με την πάλη ενάντια στην κυβερνητική κρατική καταστολή και την εργοδοτική τρομοκρατία. Ο αγώνας για τις πολιτικές- κοινωνικές ελευθερίες της εποχής μας και τα σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα.
6. Την ιδεολογική, πολιτιστική και αξιακή παρέμβαση

Το περιεχόμενο της αντιπαράθεσης, ο συνολικός πολιτικός χαρακτήρας που παίρνει, αναδεικνύουν την ανεπάρκεια λογικών συγκρότησης και παρέμβασης σε γενική αντιμνημονιακή ή γενικά αγωνιστική βάση ή «φιλολαϊκή» διαχειριστική βάση σε τοπικό επίπεδο. Επιβάλλουν και στο επίπεδο της πόλης την ανώτερη διαμόρφωση και εμφάνιση του ρεύματος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Αριστερές αντικαπιταλιστικές κινήσεις πόλης

Σε αυτή τη βάση αποκτά ιδιαίτερη σημασία η **ενίσχυση των υπαρχόντων και η δημιουργία νέων** αριστερών αντικαπιταλιστικών κινήσεων πόλης. Η δράση τους ήταν καθοριστική το προηγούμενο διάστημα για τη διάδοση μιας αριστερής - αντιδιαχειριστικής αντικαπιταλιστικής αντίληψης, χωρίς να λείψουν προβλήματα χαμηλής λειτουργίας και αυτοτελούς παρέμβασης.

Οι αντικαπιταλιστικές κινήσεις πρέπει να αναβαθμίσουν και επικαιροποιήσουν τις επεξεργασίες και το πολιτικό τους πρόγραμμα για τα ζητήματα του χώρου τους. Να δοκιμάσουν νέες μορφές μαζικής παρέμβασης με στόχο να ξετυλίγονται αγώνες. Να διαμορφώσουν πιο συλλογικά και δημοκρατικά χαρακτηριστικά στη λειτουργία τους, ιδιαίτερα τα περιφερειακά σχήματα.

Απαραίτητος ο συντονισμός τους, με πρώτο άμεσο βήμα τον παναθηναϊκό και σε επόμενη φάση του πανελλαδικού.

Για την παρέμβαση στο μαζικό κίνημα

Γύρω από τους άξονες του προγράμματος επιδιώκουμε να συγκροτήσουν πρόγραμμα παρέμβασης όλες οι μορφές συλλογικής οργάνωσης (εργατικές λέσχες, λαϊκές συνελεύσεις - επιτροπές κατοίκων, κοινωνικοπολιτικά στέκια). Προωθούμε το συντονισμό τους και την κοινή δράση τους σε τοπικό

επίπεδο.

Εκτιμάμε ως ιδιαίτερα θετικό και ελπιδοφόρο το εγχείρημα των Εργατικών Λεσχών. Οι εργατικές λέσχες αποτελούν μορφές που βρίσκουν ανταπόκριση και συσπειρώνουν έναν ευρύτερο κόσμο, κυρίως έναν κόσμο που αναζητά μια μόνιμη και σταθερή εργατο-λαϊκή κοινωνική παρέμβαση.

Το επόμενο διάστημα με σχεδιασμένο τρόπο φιλοδοξούμε να κάνουμε βήματα για: α) τη διαμόρφωση προγράμματος εργατικής συσπείρωσης και παρέμβασης στην περιοχή τους, β) την αξιοποίηση των δυνατοτήτων που εμφανίζονται για επικοινωνία με κόσμο από χώρους του ιδιωτικού τομέα που δεν έχουμε μέχρι τώρα πολλές επαφές (σούπερ μάρκετ, εμπόριο, εργοστάσια στο Βόλο, ζώνη στο Κερασίφι κ.α.) γ) τη συντονισμένη δράση τους, σε αυτή την κατεύθυνση ένα πρώτο βήμα μπορεί να αποτελέσει το διήμερο για την ανεργία που έχει καλέσει η Εργατική Λέσχη Νέας Σμύρνης.

Συνεχίζουμε την παρέμβαση μέσα από τις **λαϊκές συνελεύσεις και επιτροπές κατοίκων**, επιδιώκουμε την αναζωογόνηση τους μέσα από νέο γύρο συνελεύσεων και πρωτοβουλιών.

Στηρίζουμε και αξιοποιούμε καλύτερα το Συντονισμό Συλλογικοτήτων Αττικής - 3ΔΕΝ, για τη μεγαλύτερη δυνατή συγκέντρωση δυνάμεων στα διάφορα μέτωπα. Προσπαθούμε όσες συλλογικότητες συμμετέχουμε να παίρνουν μέρος με ουσιαστικό τρόπο στο συντονισμό. Το επόμενο διάστημα ο συντονισμός θα αναπτύξει την παρέμβασή του **με αιχμές το θέμα των πλειστηριασμών και της ιδιωτικοποίησης νερού και ενέργειας**. Για τα συγκεκριμένα μέτωπα συμβάλλουμε στο να περάσει στο μαζικό κίνημα και στο λαό μια λογική **«Δεν θα περάσουν»!**

Το αμέσως επόμενο διάστημα πρέπει να αναπτύξουμε την αποφασιστική μας συμβολή στο μέτωπο για τα **δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες της εποχής μας**, βοηθώντας στο έργο της **ΚΕΔΔΕ**, η ίδρυση της οποίας και οι πρώτες της κινήσεις αποτελούν θετική εξέλιξη. Ιδιαίτερα πρέπει να μας απασχολήσει η «γείωση» της Κίνησης στους κλάδους, στις γειτονιές και στη νεολαία, η πανελλαδική της ανάπτυξη και η στήριξη των πολιτικών της πρωτοβουλιών.

Το πρώτο εξάμηνο του 2014 η Ελλάδα αναλαμβάνει την **προεδρία στην ΕΕ**. Η κυβέρνηση θα αξιοποιήσει την προεδρία για να αναπτύξει την προπαγάνδα υπέρ της πολιτικής και της ΕΕ. Για το λαϊκό κίνημα και την αντιΕΕ ανατρεπτική Αριστερά είναι μια **ευκαιρία να αναδείξει τον αντιλαϊκό ρόλο της ΕΕ και της κυβερνητικής πολιτικής**, να διαδηλώσει εναντίον τους και να δημιουργήσει πρωτοβουλίες αγώνα, που όχι μόνο θα αντιπαρατεθούν στη φιέστα, αλλά και θα δημιουργήσουν εφαλτήριο για παραπέρα ανάπτυξη του κινήματος. Ενισχύουμε την **Πρωτοβουλία κατά του ευρώ και της ΕΕ**. Ήδη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει αποφασίσει να συμβάλλει σε μια ευρύτερη κινηματική και πολιτική πρωτοβουλία για το «Έξω από το ευρώ και την ΕΕ».

Ποιοτική ενίσχυση της παρέμβασής μας στο μέτωπο της αντιπολεμικής πάλης και των δικαιωμάτων των στρατευμένων, συμβάλλοντας στην αντίστοιχη κίνηση, στην Επιτροπή Αλληλεγγύης και στο Δίκτυο Σπάρτακος.

Σύντροφοι και συντρόφισσες

με όσα αναφέραμε δεν καλύπτουμε το σύνολο των πεδίων όπου εκφράζεται η βάρβαρη επίθεση του αντιπάλου, αναπτύσσονται αγώνες, μπορεί να φυτρώσει η αντικαπιταλιστική και σύγχρονα κομμουνιστική αντίληψη. Υπάρχουν μια σειρά κρίσιμα μέτωπα που είναι υποβαθμισμένα, δυστυχώς όχι μόνο στα γραπτά, πολύ περισσότερο στην πράξη. Χωρίς να τα βάζουμε όλα στο ίδιο τσουβάλι, τα σημειώνουμε περισσότερο ως έναυσμα για συζήτηση και ως δέσμευση για το μέλλον: το περιβάλλον, το γυναικείο, οι μετανάστες, ο ρατσισμός, ο διαχωρισμός και η καταπίεση με βάση τον σεξουαλικό προσανατολισμό, τα δικαιώματα στη σφαίρα του διαδικτύου κλπ.

Η. ΤΟ ΝΑΡ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ. ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ

Από το 2ο Συνέδριο του ΝΑΡ (2006) έως σήμερα δοκιμαστήκαμε σε σκληρές και πρωτόγνωρες για τις τελευταίες δεκαετίες συνθήκες της ταξικής πάλης. Η παρέμβαση των δυνάμεων μας ήταν σημαντική, με **τάσεις ανόδου** του πολιτικού βάρους των απόψεων και των πολιτικών πρακτικών της επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς. Ωστόσο, δεν αντιστοιχεί στην άνοδο και το βάρος της επίθεσης της αστικής πολιτικής και των μηχανισμών της, με αποτέλεσμα η παρέμβαση (και σε μικρότερο βαθμό οι δυνάμεις) του ΝΑΡ να ενισχύθηκαν μεν, αλλά σε **τελείως αναντίστοιχο βαθμό** συγκριτικά με την πολύπλευρη σαρωτική επίθεση του ταξικού αντίπαλου.

Σε όλες τις μάχες οι δυνάμεις του ΝΑΡ και της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση όχι μόνο βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή, όχι μόνο «μάτωσαν», αλλά προσπάθησαν να ανοίξουν νέους νικηφόρους δρόμους για τους εργαζομένους, το κίνημα και την Αριστερά, όχι χωρίς αντιφάσεις και σοβαρές αδυναμίες.

Συμβάλλαμε με όλες μας τις δυνάμεις για την εκδήλωση νικηφόρων αγώνων, για την ενίσχυση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, ενώ προσπαθήσαμε για την ισχυροποίηση του ΝΑΡ ειδικά στην εργατική τάξη. Βέβαια το ΝΑΡ απέχει πάρα πολύ από το να είναι μια οργάνωση ριζωμένη στην εργατική τάξη, παρά τις διακηρύξεις μας για ένα τέτοιο στόχο. Αντίστοιχα τα βήματα για το Νέο Εργατικό Κίνημα παραμένουν αδύναμα.

Συμβάλλαμε σε συγκεκριμένες πρωτοβουλίες για την κοινή δράση της Αριστεράς σε ανατρεπτική κατεύθυνση, τόσο στη βάση όσο και στις κορυφές. Η επιλογή για τη συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτέλεσε κομβικό στοιχείο αυτής της περιόδου. Ιδιαίτερα με το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης, έγινε κατορθωτό η αντικαπιταλιστική επαναστατική πρόταση να εμφανιστεί με διακριτό τρόπο στο κεντρικό πολιτικό πεδίο και στις εκλογές, να γίνεται σημείο αναφοράς στην ευρύτερη συζήτηση μέσα στην Αριστερά. **Η επιμονή μας στην ανάγκη του αντικαπιταλιστικού πόλου της Αριστεράς και στο νέο εργατικό κίνημα, η άρνησή μας να υποχωρήσουμε** (όλα τα προηγούμενα χρόνια) στο όνομα του "ρεαλισμού" και της επαφής με "πλατιές μάζες", στα κλισέ του παραδοσιακού Κομμουνιστικού Κινήματος (σοβιετικού ή ευρωκομμουνιστικού τύπου) ή της μεταμοντέρνας σοσιαλδημοκρατικής διαχειριστικής αριστεράς, συνέβαλε στο να υπάρχει σήμερα ένα πολύτιμο δυναμικό, ικανό να αγωνιστεί για την αναγκαία τομή, κόντρα στο αναγεννημένο ρεύμα του ρεφορμισμού και τη λογική της περιχαράκωσης. Αλλιώς, δεν θα μπορούσαμε να μιλάμε σήμερα για αντικαπιταλιστική αριστερά, ούτε για την ανάγκη ενός νέου κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Παρ' όλα αυτά, στην παρέμβαση μας εξακολουθεί να εκφράζεται μια υποτίμηση της στρατηγικής πλευράς, της συνολικής πολιτικής παρέμβασης και των αντίστοιχων οργανωτικών όρων. Μας διακρίνει ως **βασική αντίφαση, η διακήρυξη από την μια της ανάγκης στρατηγικής συγκρότησης και δράσης και από την άλλη μια καθημερινή ζωή της οργάνωσης που δεν σφραγίζεται καθόλου από αυτή τη διακήρυξη**. Το μέλος του ΝΑΡ παραμένει περισσότερο ο πιο συνεπής, αγωνιστής αντικαπιταλιστής του σχήματος (εργατικού, φοιτητικού, γειτονιάς), παρά ο εκφραστής και το δρων υποκείμενο μιας συλλογικότητας που επαναθεμελιώνει τον κομμουνισμό. Δεν καταφέραμε σοβαρά θετικά βήματα στην μετατροπή των ΟΒ σε πραγματικά κύτταρα του ΝΑΡ, που έχουν πλήρη ενημέρωση και πληροφορία, συζητούν και αποφασίζουν ουσιαστικά για όλα τα πολιτικά, θεωρητικά, άμεσα και μακροπρόθεσμα ζητήματα, μεταφέρουν και συλλογικοποιούν τις εμπειρίες των μελών τους, κάνουν συνολική πολιτική παρέμβαση σε κάθε επίπεδο στο χώρο ευθύνης τους. Απεναντίας, υπήρξε και σχετική υποχώρηση της πολιτικής λειτουργίας πολλών ΟΒ.

Έτσι, η αυτοτελής πολιτική παρέμβαση του ΝΑΡ και οι πολιτικοί-αγωνιστικοί δεσμοί με πρωτοπόρο κόσμο παραμένουν ατροφικοί. Όπως και οι θεωρητικές - προγραμματικές παρεμβάσεις για κρίσιμα ζητήματα της στρατηγικής και της τακτικής, οι οποίες δεν συνδέονται με τη «κανονική» ζωή των

οργανώσεων. Αποτέλεσμα αυτού του χαρακτήρα κομματικής ζωής και λειτουργίας, είναι και η αδυναμία που αναδείχτηκε και στη προσυνεδριακή διαδικασία σύνδεσης της τωρινής συζήτησης με την θεωρητική πορεία του NAP (ολοκληρωτικός καπιταλισμός, θεωρία της μεταβατικής κοινωνίας, εκτίμηση «υπαρκτού σοσιαλισμού»). Συνολικά η αδυναμία αυτή εκφράζεται στη **χαμηλή πολιτικοποίηση της λειτουργίας της οργάνωσης, στον αδύναμο οργανωτικό ιστό, που δεν ενισχύει τη συλλογικότητα**, την αποτελεσματικότητα και την εσωργανωτική εργατική δημοκρατία, στο μεγάλο έλλειμμα στην οργανωτική ανάπτυξη, στην αδυναμία να καλέσουμε πρωτοπόρους αγωνιστές του εργατικού - λαϊκού κινήματος να στρατευτούν στο NAP. Οδηγεί πολλές φορές και πέρα από τις διακηρύξεις, το NAP να μην αποδεικνύει στην πράξη ότι είναι μια ένωση επαναστατών κομμουνιστών αποφασισμένη να υλοποιήσει τις επιλογές της, να συμβάλλει στην επαναστατική αλλαγή του κόσμου.

Στις θέσεις αλλά και σε προηγούμενα σημεία της εισήγησης σημειώνουμε μια σειρά σοβαρών αδυναμιών, μονομερειών ή και λαθεμένων προσεγγίσεων που πρέπει να ξεπεραστούν: στην παρέμβασή μας στο εργατικό κίνημα, στη λογική ανάπτυξης του αντικαπιταλιστικού επαναστατικού πόλου, στην κατανόηση και αντιμετώπιση του φασιστικού φαινομένου, κ.ά.

Ιδιαίτερη αναφορά αξίζει στις δυνάμεις της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Έπαιξαν κρίσιμο ρόλο, με αποφασιστικότητα και αδυναμίες, με θετική συμβολή και όρια. Ο πρωταγωνιστικός της ρόλος στο κίνημα του 2006-2007, αλλά και η συμβολή της στο ξέσπασμα του Δεκέμβρη του 2008 συνδέθηκαν με μια σοβαρή οργανωτική ανάπτυξη και ανασυγκρότηση. Η ν.Κ.Α. κατάφερε να αναπτύξει τη δράση της στο φοιτητικό κίνημα, να κάνει σημαντικά βήματα στα ΤΕΙ, ορισμένα -ακόμη αδύνατα- βήματα στους μαθητές και να συγκροτήσει μια σχετικά μαζική και, σε περιπτώσεις, επιτυχημένη εργατική παρέμβαση, κυρίως στις γειτονιές και σε λίγους χώρους εργασίας. Αναβάθμισε την πολιτιστική και θεωρητική της παρέμβαση, με το αναπτυσσόμενο φεστιβάλ των «Αναιρέσεων», τις πολιτιστικές - θεωρητικές λέσχες Αναιρέσεις και τα επιτυχημένα κάμπινγκ. Ανοίγει έτσι δρόμους για την παρέμβαση συνολικά του ρεύματος σε αυτά τα κρίσιμα πεδία, μια παρέμβαση που πρέπει να αναπτυχθεί.

Η **Πολιτική Επιτροπή** που εκλέχθηκε στο 2ο Συνέδριο είχε μια θητεία πολύ μεγαλύτερη της προβλεπόμενης, γεγονός που από μόνο του συνιστά σοβαρό πρόβλημα εσωργανωτικής δημοκρατίας και λειτουργίας και δεν μπορεί να επαναληφθεί. Ωστόσο σε αυτό το διάστημα με ευθύνη της πραγματοποιήθηκε η Εργατική Συνδιάσκεψη (καλοκαίρι 2008), το Πανελλαδικό Σώμα (Νοέμβρης 2008) και τα Πανελλαδικά Σώματα για την Κρίση (Απρίλιος 2011) και το Επαναστατικό Υποκείμενο (Μάρτιος 2012). Στα επτά αυτά χρόνια, τα μέλη της προσπάθησαν για την προώθηση της γραμμής και των επεξεργασιών της οργάνωσης, δεν κατάφεραν όμως να συγκροτηθούν σε πραγματικά εργαζόμενο σώμα, που συλλογικά και με συμμετοχή όλων των μελών της να εξασφαλίζει την αποτελεσματική και δημοκρατική λειτουργία της οργάνωσης, των οργάνων και των Ο.Β. και να καλύψει όλους τους τομείς δουλειάς. Πολλές φορές παρέπεμπε **σε ένα όργανο γνώμης και όχι καθοδήγησης**. Ιδιαίτερα σημαντικό πρόβλημα αποτέλεσε η αδυναμία να ενταχθούν σε συγκεκριμένο σχεδιασμό και χρέωση όλα τα μέλη της απερχόμενης ΠΕ. Στην κρίση του συνεδρίου βεβαίως είναι ο τρόπος που το ανώτερο καθοδηγητικό όργανο του NAP αντιμετώπισε πολύ δύσκολες ταξικές, πολιτικές και οργανωτικές μάχες, κατά τη γνώμη μας γενικά με θετικό τρόπο. Αξίζει να σημειώσουμε πως η Π.Ε., όπως και αντίστοιχα η νΚΑ, αντιμετώπισε το 2009 και μια σοβαρή εσωργανωτική κρίση με τη διαφωνία μελών του Γραφείου, της Π.Ε. και της νΚΑ σε σημαντικά ζητήματα (κρίση και απάντηση σε αυτήν, Δεκέμβρης 2008, αντικαπιταλιστική πάλη, ΑΝΤΑΡΣΥΑ κλπ). Προσπαθήσαμε να σταθούμε από θέσεις αρχών και ευθύνης, δίνοντας βάρος στην πολιτική και θεωρητική - προγραμματική αντιμετώπιση και όχι στα οργανωτικά μέτρα, καταπολεμώντας φαινόμενα άγονων αντιπαραθέσεων, προσωποποίησης των διαφορών, μικραίνοντας τελικά τις συνέπειες από το τραύμα σε NAP και νΚΑ.

Η δυσλειτουργία της Π.Ε. (και άλλων οργάνων), σε συνδυασμό με την αδυναμία συνολικής και πολιτικής λειτουργίας και δράσης των ΟΒ, δημιούργησε ορισμένες φορές προβλήματα συντονισμού του ενιαίου οργανωτικού ιστού μας, αμφίπλευρη απόσταση της συζήτησης στις ΟΒ και τα όργανα, τάσεις ανάθεσης, συγκεντρωτισμό σε όργανα ή υπεύθυνους.

Αναζητώντας τις αιτίες φτάνουμε σε ένα βασικό συμπέρασμα των Θέσεων: **Δεν καταφέραμε να δώσουμε έμπρακτη και συγκροτημένη απάντηση στο ζήτημα της οργάνωσης και του κόμματος**, που να διαπερνά και να σφραγίζει καθοριστικά την οργανωμένη μας ζωή και δράση. Το βάρος που κατείχε η καθαρά οργανωτική και θεωρητική πλευρά των επαναστατικών καθηκόντων σε ότι αφορά το **κόμμα** στην ως τώρα πορεία μας, ήταν δυσανάλογα μικρό σε σχέση με τη σημασία της. Δεν είναι τυχαίο ότι ουσιαστικά δεν έχει γίνει αυτοτελής συζήτηση για την οργανωτική μας πολιτική και διάταξη. Αυτές τις πλευρές πρέπει συλλογικά και αποφασιστικά να τις επεξεργαστούμε καλύτερα και να τις ξεπεράσουμε.

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Με το 3^ο συνέδριό μας μπορούμε να κάνουμε ένα μεγάλο βήμα μπροστά, γιατί κοιτάμε επαναστατικά την εποχή μας, γιατί κοιτάμε επαναστατικά τον εαυτό μας. Γιατί αντιμετωπίζουμε την αυτοκριτική σαν στοιχείο του προγράμματος, όχι κυρίως μίζερα για όσα δεν κάναμε, αλλά για όσα έχουμε να κάνουμε. Γιατί δεν ρωτάμε κυρίως «που θα παν τα πράγματα», αλλά «τι να κάνουμε» για να κερδίσει η ανατρεπτική, η επαναστατική πλευρά των εξελίξεων. Γιατί κατανοούμε βαθύτερα ότι πρέπει να ξεδιπλώσουμε την ολοκαίνουργια κόκκινη σημαία του κομμουνισμού στον 21^ο αιώνα. Γιατί επιχειρούμε να συνενώσουμε με νέα δύναμη και φρεσκάδα το «φυσικά και δεν θα υπακούσουμε» του Γιώργου Γράψα, το «μεγάλο σχέδιο για την κομμουνιστική απελευθέρωση» του Κώστα Τζιαντζή, την «επανάσταση που έρχεται» του Κώστα Κάππου, και πάνω απ' όλα τις πρωτοπόρες επαναστατικές τάσεις που αναδεικνύονται μέσα από τη σύγχρονη εργατική τάξη, τα καταπιεσμένα λαϊκά στρώματα και τη νέα βάρδια.

Για ένα «άλμα πιο γρήγορο από τη φθορά»

Σε αυτή την **μεγάλη πορεία** καλούμε όλους τους φίλους του NAP, όλους όσους περπάτησαν μαζί μας - δίπλα μας στα πέτρινα χρόνια μετά τη διάσπαση αλλά και στους πρόσφατους ελπιδοφόρους όσο και τρομερούς καιρούς, όσους εμπνέονται από την κομμουνιστική απελευθέρωση και την επαναστατική τακτική και θέλουν να συμβάλλουν σε ένα σύγχρονο κομμουνιστικό κόμμα, σε μια αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά και σε ένα νέο εργατικό κίνημα, **να συστρατευτούν μαζί μας**. Γιατί η χειραφέτηση δεν είναι μοναχική υπόθεση! **Γιατί η νίκη θα είναι δύσκολη, αλλά θα είναι της εργατικής τάξης και του λαού.**

Η Π.Ε. του NAP, Νοέμβρης 2013
